SELECTIORES

ÆSOPI PHRYGIS Fabulæ,

Et LUCIANI SAMOSATENSIS Dialogi.

ISOCRATIS Orationes duæ, ad DEMONICUM & NICOCLEM.

CEBETIS THEBANI Tabula.

Græce & Latine.

In uſum Juventutis Scoticæ Græcarum literarum ſtudioſæ.

EDINBURGI,
In Ædibus THO. RUDDIMANNI, Sumptibus GEO. STEWART, Bibliopolæ in Area Parliamentaria.

M. DCC. XXIII.

BRITISH MUSEUM
30 66
JUN

Bibliopola Lectori.

S.

QUAMVIS tam perſpicua ſit hujus Syllo-
ges utilitas, ut nullâ ferè præfatione
opus eſſe videatur; haud ab re tamen
fore exiſtimavimus Lectorem admonere, non nos pri-
vato noſtro conſilio, ſed eruditiſſimorum in Acade-
miis noſtris Profeſſorum ſuaſu atque inſtinctu rem
aggreſſos, quâ nimirum non minori ſolùm ſumptu, ſed
& commodiore mole comparetur quantum ex optimis
hiſce Auctoribus in Scholis noſtris vulgò doceri ſolet.
Cæterùm ad Textum quod attinet, quemadmodum

emendatiſſimorum exemplarium in hac noſtra editione fidem ſumus ſequuti, ita Typographum ſedulò & accuratè partes ſuas obiiſſe ſperamus. Reliquum eſt, ut quàm maximas poſſum gratias agam doctiſſimis quos ſupra laudavi Academiarum noſtrarum Moderatoribus, & aliis eruditione præſtantibus viris, qui ut ſuperiore anno operam meam in Euripidis Medea & Alceſtide, unà cum magni noſtri Buchanani verſione Latina edenda promptè ac benignè promoverunt, ita eandem animi benevolentiam erga noſtros hoſce conatus prolixè polliceri ſunt dignati.

G. S.

ÆSOP

FABULARUM ÆSOPICARUM DELECTUS.

α. Κοχλίαι.

Γεωργου παῖς ὤπτα κοχλίας. ἀνήσας δὲ αὐτὸν τρυζόντων, ἔφη, ὦ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπραμένων, αὐτοὶ ᾄδετε;

1. *Cochleæ.*

IMpositas prunis Cochleas intentus & hærens
Filius agricolæ circumfuso igne coquebat.
Illæ humore graves, & succo obstante calori,

Edebant raucum tenui ſtridore ſonorem.
Tum puer irridens, ô ſtulta animantia, dixit;
Nunc canitis, veſtræ cum flagrant ignibus ædes!

β'. Λύκος καὶ Ποιμένες.

Λύκος ἰδὼν ποιμένας ἐσθίοντας ἐν σκιᾷ πρόβατα, ἐγγὺς προσελθὼν, ἠλίκος, ἔφη, ἂν ὑμῖν δόρυ ἦν, εἰ ἐγὼ τοῦτο ἐποίουν;

2. *Lupus & Paſtores.*

HInc inde campos dum pererravit Lupus,
Vidit ſub umbroſo arboris tentorio
Pecoris magiſtros ſplendidè agitantes diem,
Avidèque veſcentes ovinis carnibus:
Quibus ita Lupus, en! hîc poteſtis vos, ait,
Impunè totum devorare peculium.
Quanta at repentè turba, qui ſtrepitus forent,
Si minimam ego particulam ovis guſtaverim?

γ'. Ἵππος καὶ Ἱπποκόμος.

Κριθὴν ἡ τῆς ἵππου ὁ ἱπποκόμος κλέπτων καὶ πωλῶν, τὸν ἵππον ἔτειθε καὶ ἐκλένιζε πάσας ἡμέρας

ἡμέρας· ἔφη ὁ ἵππος, εἰ θέλεις ἀληθῶς καλὸν εἶναί με, τῷ κεφθῷ ἢ τρέφουσάν μὴ πώλει.

3. *Equus & Equiſo.*

SUbductum Equo hordeum dum Equiſo vendidit,
Comebat aſſiduè & fricabat beſtiam,
Et cuncta dedit abundè præter pabulum :
Cui tandem Equus ; ſi vis mea niteſcat cutis,
Minus habeam ſtrigilis, ait, plus hordei.

δ'. Ῥοιὰ καὶ Μηλέα.

ΡΟιὰ ἡ μηλέα πρὸς κάλλος ἤριζον. πολλῶν δ' ἀμφισβητήσεων μεταξὺ γενομένων, βάτος ἐκ τοῦ πλησίον ἀκούσασα φραγμοῦ, παύσω, φησί, μῦθα, εἶπεν, ὦ φίλαι, ποτὲ μαχόμεναι.

4. *Punica & Malus.*

LItes movebant malus olim Punica
Maluſque vulgaris ; utra honore frondium
Fructûſve copiâ alteri præcelleret :
Has fortè rubus ex ſepe vicinâ audiens,
Cùm nobiles ſumus, inquit, altæque arbores,
Cur, obſecro, inter noſmet ita contendimus ?

ε. Γεωργὸς καὶ Ὄφις.

Γεωργὸς χειμῶνος ὥραν, ὄφιν ἐυρὼν ὑπὸ κρύους πεπηγότα, τοῦτον λαβὼν, ὑπὸ κόλπου καθέδεσε. θερμανθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἀναλαβὼν τὴν ἰδίαν φύσιν, ἔσπευσε τὸν εὐεργέτην.

5. *Homo & Colubra.*

Qui fert malis auxilium, post tempus dolet.

Gelu rigentem quidam Colubram sustulit
Sinuque fovit contra se ipse misericors.
Namque ut refecta est necuit hominem protinus
Hanc alia quum rogaret causam facinoris;
Respondit: Ne quis discat prodesse improbis.

ς'. Ὄρνις καὶ Χελιδών.

Ὄρνις ὄφεως ὠὰ εὑροῦσα, ὀπυιελῶς ἐκθερμάνασα ἐξεκόλαψε. χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν, ἔφη, ὦ ματαία, τί ταῦτα τρέφεις, ἃ πᾶσιν ἀνθρώποις καὶ σοὶ πρώτῃ τὸ ἀδικεῖν ἄρξεται;

6. *Gallina & Hirundo.*

Gallina cùm serpentis ova nacta esset,
Ea diligenter fovit, atque ab iis fœtus
Exclusi

Exclusit : id prætervolans eâ fortè
Hirundo conspicata, Cur, ait, demens
Hos alere tendis, qui ubi adoleverint, abs te,
Tuoque capiti injuriam auspicabuntur ?

ζ. Ὗς καὶ Κύων.

Ὗς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον. ἔφη δ' ἡ κύων, εὔτοκός εἰμι μάλιστα πάντων τῶν περιζῴων. καὶ ἡ ὗς ὑποτυχοῦσα, πρὸς ταῦτά φησιν, ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, ἴσθι ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σαυτῆς σκύλακας τίκτεις.

7. *Sus & Canis.*

Fœcunditatem prædicabant dum suam
Sus & Canis : tùne, inquit hæc, ausa es mihi
Conferre prolem ? quin ego non te modò,
Sed omne longè exsupero quadrupedum genus.
Me nempe proles larga genitricem beat,
Crebroque partu crescit illustris domus.
Cui Sus ; catellos optimè te novimus
Multos quotannis parere, sed cæcos paris.

η'. Μῦα.

Μῦα ἐμπεσὼν εἰς χύτραν κρέατος, ἐπειδὴ ὑποπίγεσθαι ἔμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτήν· ἀλλ' ἔγωγε καὶ βέβρωκα, καὶ πέπωκα, καὶ λέλουμαι, κἂν ἀποθανῶ ἤδη μέλει μοι.

8. *Muſca.*

IN carnium ollam Muſca quondam decidit:
Ubi cum cibo potuque diſtenta ac madens,
Paulatim in alto jure ſeſe cerneret
Peſſum ire, mortemque imminere jam ſibi,
Interrito atque compoſito animo oppetens,
Ego tantum, ait, bibi, & comedi, & lavi, ut hunc
Satura exitum ferre haud moleſtè debeam.

θ'. Κορυδαλός.

Κορυδαλὸς εἰς πάγλην ἁλοὺς, θρηνῶν ἔλεγεν· οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ καὶ δυσήνῳ πλοίῳ· ἢ χρυσὸν ἐνοσφισάμην τινὸς, ἢ οὐκ ἄργυρον, ἢ ἄλλό τι τῶν τιμίων· νῦν δὲ σίτου μικροῦ θανάτου μοι περιέκοψεν.

9. *Caſſit*

9. *Caſſita.*

CAſſita laquei deprehenſa nexibus,
O! me miſellam, exclamat, ô virûm dolos
Parùm merentem! nempe non ego perfidis
Rapui vel argentum vel aurum fraudibus.
Heu! unicum me perdidit granum hordei.

ι. Μῦαι.

ΕΝ τινι ταμείῳ μέλιτϑ ἐκχυϑέν!ϑ, μῦαι περιπλᾶσαι κατήϑιον. ἐμπαγήντων ὑπ' αὐτῆς, ἀναπλῶσαι οὐκ εἶχον. ὀποπνιγόμεϑα δ' ἔλεγον, ἆϑλιαι ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχεῖαν βρῶσιν ἀπολλύμεϑα.

10. *Muſcæ.*

IN vaſa mellis plena Muſcæ convolant,
Dulcique luxuriant madentes pabulo.
Liquore ſed mox implicata cereo,
Et glutinoſo dum vident ligamine
Devincta crura: heu! nos miſellas, inquiunt,
Pro dulci acerbum ſolvimus pretium cibo.

ια'. Λέων καὶ Βάτραχος.

Λέων ἀκούσας ποτὲ βατράχου μέγα βοῶντος, ἐπεστράφη πρὸς τὴν φωνὴν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι. περσμένας δὲ μικρὸν, ὡς εἶδεν αὐτὸν πρελδόντα τὴν λίμνης, πρσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

II. *Leo & Rana.*

RAnam in palude Leo coaxantem audiens,
Clamore vasto attonitus, atque ingens putans
Adesse monstrum, prælio se comparat.
Mox exeuntem conspicans Ranam luto,
Et vile calcans sub pedibus animalculum,
Tune (inquit indignans) Leonem territas?

ιβ'. Χύτραι.

Χύτραν ὀστρακίνην καὶ χαλκῆν ποταμὸς κατέφερεν. ἡ δὲ ὀστρακίνη τῇ χαλκῇ ἔλεγεν· μακρόθεν μου κολύμβα καὶ μὴ πλησίον. ἐὰν γάρ μοι σωπρσπταύσεις, κατακλᾶμαι· κἂν τε ἐγὼ μὴ θέλουσα πρσπταῦσαι.

12. *Ollæ duæ, ænea & fictilis.*

DUas trahebat amnis Ollas, æneam
Unam, alteram autem fictilem.
Sed ahena, proprio prægravata pondere,
Sibique porrò præcavens,
Suadere cœpit anteeunti fictili,
Conjungi uti vellet sibi,
Quo rabidùm aquarum sustinerent impetum
Junctis utrinque viribus.
Cui fictilis, tua mihi, ait, vicinitas
Non admodum placet, soror:
Nam sive te mihi unda, sive me tibi
Propè adnatantem illiserit,
Ut sospitem te dura præstabit cutis,
Fragilem meam sic conteret.

ιγ'. Ἡμίονος.

Ἡμίονος ἐπὶ κειθῆς παχιωθεὶς, ἀνεσκίρτησε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μου ὁδὸν ἵππος ἔχυδεόμος, κἀγὼ αὐτῷ ὅλος ἀφωμοιάθην· εἴ ποτε ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τῷ ἐμῷ ἐπαύσατο, τοῦ πατρὸς ὄνου ἐνδὺς ὑπεμνήσθη.

13. *Mulus.*

LAscivientem plurimo hordeo Mulum
Quondam hæc superba cogitatio incessit:
Ego pulcher, inquit, ego celerrimus cursor,
Patrem habui equum, qui aurata fræna mandebat.
Hæc ille : sed mox, incidente currendi
Necessitudine, impeditus atque hærens,
Ad prima campi spatia restitit lassus ;
Asinique patris est statim recordatus.

ιδ'. Αρνὸς καὶ λύκος.

ΑΡνὸς ἐφ' ὑψηλῆ τόπε ἱσάμενος, λύκον κά
τωθεν παρίοντα τλῶ ὀδὸν ἔσκωπτε, κ) ὑ
ρίον κακὸν ἀπεκάλει κ) ὠμοβόρον. ὁ δὲ λύκος
σεφεὶς, εἶπε πρὸς αὐτὸν, ἃ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ
ὁ πύργος ἐν ᾧ ἵσασαι.

14. *Agnus & Lupus.*

STans in supremo culmine Agnus ædium
In transeuntem probra jactabat Lupum,
Quæcunque in improbam & voracem bestiam,
Sævam atque sanguinariam dici queunt.

O

Illi quietâ mente ſubridens Lupus,
Non tu mihi maledicis, inquit, ô bone,
ed iſte, quo confidis, excelſus locus.

ιέ. Αλώπηξ καὶ Βότρυς.

Βότρυας πεπείρους ἀλώπηξ κρεμαμένους ἰδοῦσα, τούτους ἐπειρᾶτο καθαφαγεῖν· πολλὰ δὲ καμοῦσα, καὶ μὴ δυνηθεῖσα φαῦσαι, τὸν λύπον παραμυθημένη, ἔλεγεν, ὄμφακες ἔτι εἰσίν.

15. *Vulpes & Uva.*

FAme coacta Vulpes, altâ in vineâ
Uvam adpetebat ſummis ſaliens viribus:
Quam tangere ut non potuit, diſcedens ait:
Nondum matura eſt, nolo acerbam ſumere.
Qui facere quæ non poſſunt, verbis elevant,
Adſcribere hoc debebunt exemplum ſibi.

ις'. Αλώπηξ.

Αλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκριτοῦ, καὶ ἕκασα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διερευνωμένη, εὗρε κεφαλὴν μορμολυκίου εὐφυῶς κατεσκευασμέ-

τλω· ἰδὼ χ᾽ ἀναλαβοῦσα τ᾽ χερσὶν, ἔφη, ὦ οἵα κε φαλὴ, χ᾽ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.

16. *Vulpes ad Personam Tragicam.*

PErsonam Tragicam forte Vulpes viderat: O quanta species, inquit, cerebrum non habet! *Hoc illis dictum est, quibus honorem & gloriam Fortuna tribuit, sensum communem abstulit.*

ιζ'. Χελιδὼν καὶ Κορώνη.

ΧΕλιδὼν χ᾽ κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονείκουν· ὑστερηθοῦσα δὲ ἡ κορώνη, πρὸς αὐτὴν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τλὼ ἐαυτῆς φέρειν ἀνθεῖ, τὸ δ᾽ ἐμὸν σῶμα χ᾽ χειμῶνι παρ᾽ ἡμῖν ἐθάλλεν.

17. *Hirundo & Cornix.*

DE pulchritudine atque honore corporis Hirundine & Cornice contendentibus, Post multa utrinque dicta, ita adversarium Cornix retudit. Quanti, ait, tandem tua est Facienda pulchritudo, quæ primâ modò Æstate floret, præ mea, quæ hieme quoque?

ιη'. Κόρα

ιη'. Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη τῇ μητεὶ, μῆτερ, εὔχυ τῷ θεῷ, κὴ μὴ θρλώει. ἡ δ' ὑπολαβοῦσα ἔφη, τίς σε, ὦ τέκνον, τῶν θεῶν ἐλεήσει; τίνος γὰρ χρέας ὑπὸ σοῦ γε οὐκ ἐκλάπη;

18. *Corvus & Mater.*

DEſtitutus Corvus æger mortis in periculo, Anxius Matrem rogabat, ut ſalute pro ſua Vota diis concepta ſupplex, & preces effunderet. Nate mi, quid vota pro te, Mater inquit, proderunt Qui tibi omnes reddidiſti ſemper infenſos deos? Nam quis, obſecro, eſt eorum, cujus ex altaribus Exta tu non involâris, ſacra non turbaveris?

ιθ'. Κύων κρέας φέρων.

Κύων κρέας φέρων ποταμὸν διέβαινε· θεασάμενος δὲ ἐν ἑαυτοῦ σκιὰν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἐνόμισεν ἕτερον κύνα ἔχειν κρέας κατέχοντα· καὶ φθόνῳ τὸ ἴδιον, ὥρμησε τὸ ἐκείνου λαβεῖν· ἀπώλεσε δὲ ἀμφότερα. τὸ μὲν οὖν οὐκ ἴσχυσε· ὃ δὲ κατεῖχεν ὑπὸ τοῦ ῥεύματος κατεσύρη.

19. *Canis natans.*

Mittit meritò proprium qui alienum appetit.

A Canis per flumen carnem dum ferret natan
Lympharum in ſepeculo vidit ſimulacrum ſuum.
Aliamque prædam ab alio perferri putans,
Eripere voluit: verum decepta aviditas,
Et quem tenebat ore dimiſit cibum;
Nec quem petebat, adeò potuit attingere.

κ'. Ταὼς καὶ Κολιός.

Τῶν ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα ταὼς ἑαυτὸν ἠξίου διὰ τὸ κάλλος χειροτονεῖν. αἰσθομένων δὲ τούτου πάντων, κολιὸς ὑπολαβὼν ἔφη, ἀλλ' εἰ σῦ βασιλεύσοντος ἀετὸς ἡμᾶς καταδουλώσειν ἐπιχειρήσει, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις

20. *Pavo & Monedula.*

REgi creando cùm comitia avium forent,
Blando petebat Pavo prenſans ambitu,
Suas opes, ſuamque pulchritudinem
Jactans, & admirandum honorem corporis:
Et jam propè unâ mente centuriæ alitum

gratiam Pavonis inclinaverant :
ffragia inhibens cùm Monedula, Heus tu, ait,
ormose, si, te rege, nos Aquila impetat,
uo pacto opem ferre, aut tueri nos putes ?

κα'. Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πολεμοῦντες ἀετοῖς, παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δ' ἔφασαν, βοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἤδεμεν τίνες ἐσὲ, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

21. *Lepores.*

Nter feroces aquilas & Leporum genus
Surgens procella belli cuncta miscuit.
i nulla habentes subsidia rebus suis,
egatione missâ vulpem supplices
etiêre, fractos armis ut juvet suis.
ordata verò vulpes hæc contrà edidit ;
arem hæc libenter quæ vos oratis ; nisi
ôssem, & quid aquila possit, & velit Lepus.

κβ'. Ανὴρ καὶ ἑταιρίδες.

Ανήρ τις μέσῳ ἔχων ἤδη, δύο ἔχεν ἑταίρας, μίαν μὲ γραῦν, τὴν δὲ ἑτέραν νέαν· τύτῳ ἡ μὲν γραῦς τὰς μέλανας τείχας ἔτιλλεν, ὡς γέροντα τῦτον θέλυσα· ἡ δὲ νέα, τὰς πολιὰς, ἕως ἂν αὐτὸν φαλακρὸν ἐποίησαν, ἢ ὄνειδος ἁπάντων.

22. *Repentè calvus.*

A Fœminis utcunque ſpoliari viros,
Ament, amentur, nempe exemplis diſcimus.
Ætatis mediæ cuidam, mulier non rudis
Tegebat annos, eelans elegantiâ :
Animoſque ejuſdem pulchra juvenis ceperat.
Ambæ videri dum volunt illi pares,
Capillos homini legere cœpêre invicem.
Quum ſe putaret pingi curâ mulierum,
Calvus repente factus eſt, nam funditùs
Canos puella, nigros anus evellerat.

κγ'. Κύνες λιμώττυσαι.

Κύνες λιμώττυσαι ὡς ἐθεάσαντο ἔν τινι πο-
ταμῷ βύρσας βρεχομένας· μὴ δυνάμεναι
αὐτὰς

αὐτῶν ἐφικέσθαι, συνέθεντο ἀλλήλοις ὅπως πρῶτον τὸ ὕδωρ ἐκπίωσιν, καὶ ἔπειτ' ὅπως ἐπὶ τὰς βύρσας ἔλθωσιν. συνέβη δὲ αὐταῖς πιεῖν πρὶν διαῤῥαγῆναι, ἢ τῶν βυρσῶν ἐφικέσθαι.

23. *Canes famelici.*

Sed ad perniciem quoque mortales devocat.

Corium depressum in fluvio viderunt Canes:
Id ut comesse extractum possent facilius,
Aquam cœpêre bibere, sed rupti prius
Periêre, quàm quod petierant, contingerent.

κδ'. Μιμῶ.

Τὸ γυναῖκα τέκνα μιμῶ· καὶ τὸ μὲν ἓν ἀγαπᾷ, τὸ δ' ἕτερον μισεῖ. καὶ ὁ μὲν σέργει, ἀεὶ ἐν τοῖς κόλποις περιφέρουσα, καὶ τιθεῖσα ἔνθεν κἀκεῖθεν, καὶ τὸ καταφιλοῦσα· ἀποπνίγει δὲ ὁ μισεῖ καὶ διώκει, ἔστε ἐν ταῖς ἐρημίαις ἀπελθὼν ζῇ καθ' αὑτό.

24. *Simia.*

Fœcunda geminos Simia infantes parit,
Illi noverca, huic mater: hunc sinu fovet,

Hinc inde ſecum portat, & crebro oſculo
Arctiſque nimium amplexibus ſtringens necat.
Quin pulſus alter tranſigit ſolus dies,
Matriſque ſentit odium amore blandius.

κέ. Λύκος καὶ Πρόβατον.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, καὶ κακῶς πάσχων ἐκέκλητο. τροφῆς δὲ ἐπιπρῶν, θεασάμενός τι πρόβατον, ἐδεῖτο ποτὸν αὐτῷ παρ' ἧς ῥέοντος αὐτοῦ ποταμοῦ κομίσαι. εἰ γὰρ σὺ μοί, φησι, δώσεις ποτὸν ἐγὼ τροφὴν ἐμαυτῷ εὑρήσω. τὸ δὲ ὑποτυχὸν ἔφη, ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ὑπάρξω σοι, σὺ καὶ τροφὴν μοι χρήσῃ.

25. *Lupus & Ovis.*

LUpus caninis vulneratus morſibus
Campo jacebat æger, & cibi indigens:
Ovemque ſpectans fluminis prope marginem,
Miſerere, quæſo, inquit, laborantis ſiti:
Tu modò liquoris guttulam mihi præbeas,
Poſſum ipſe forſan comparare pabulum.
Probè, inquit Ovis, amice, novi; ſi tibi
Potum miniſtrem, me daturam etiam cibum.

κς

κς'. Ἵππος καὶ Ἔλαφος.

Ἵππος κατεῖχε λειμῶνα μόνος· ἐλθόντος δ' ἐλάφου, καὶ διαφθείροντος ἢ νομὴν, βλαπτόμενος ἐμωρήσατο ἢ ἔλαφον, ἥρωτα ἢ ἄνθρωπον, εἰ συναίροιτο μεθ' αὑτοῦ κολάσαι τὸν ἔλαφον· ὁ δ' ἔφη συνεῖναι, ἐὰν λάβῃ χαλινὸν, καὶ αὐτὸς ἀναβῇ ἐπ' αὐτὸν, ἔχων ἀκόντια· συνομολογήσαντος δὲ, καὶ καβάντος, ἀντὶ ἢ τιμωρήσασθαι, αὐτὸς ἐδούλωσεν ἅλλῃ τῷ ἀνθρώπῳ.

26. *Equus & Cervus.*

CErvus Equum pugnâ melior communibus herbis
Pellebat, donec minor in certamine longo
mploravit opes hominis, frænumque recepit:
d poſtquam victor violens diſceſſit ab hoſte,
on equitem dorſo, non frænum depulit ore.

κζ'. Τέττιξ καὶ Μύρμηκες.

Χειμῶνος ὥρᾳ περὶ σίτων βρεχέντων, οἱ μύρμηκες ἔψυχον. τέττιξ ὑπολιμώττων ᾔτει τινὰς τροφήν. οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, διατὶ τὸ θέρος οὐ συνῆγες τροφήν; ὁ δὲ εἶπεν, οὐκ

ἐχόλαζον, ἀλλ' ἦδον μουσικῶς. οἱ δ' γελ
σαντες ἔφασαν, ἀλλ' εἰ θέρει ἔρρις πύλεις, χ
μῶν ὀρχῦ.

27. *Cicada & Formicæ.*

HIberno exponunt dum frumenta humida ſ
Formicæ, confecta fame, moribunda Cic
Auxilium rebus ſupplex orabat egenis.
Hanc Formica anus, & multo uſu docta roga
Quid rerum æſtate egiſſet; cumque illa, ſonoro
Se membranarum pulſu, & crepitantibus alis
Diceret æſtivos hominum leniſſe labores;
Formica excipiens, Si tunc, inquit, ceciniſti
Imprudens animi, vacuo nunc corpore ſalta.

κη'. Γέρων καὶ Θάνατος.

ΓΕρων πο[illegible]ὲ ξύλα τεμὼν ἐξ ὄρυς, κἀπὶ
ὤμων ἀράμενος, ἐπειδὴ πολλὼ ὁ
ἐπηχθισμένος ἐβάδισεν, ἀπειρηκὼς, ἀπέ
τε τὰ ξύλα, κὴ τὸν θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλ
τῶ δὲ θανάτε ἐυθὺς ὀπισάντος, κὴ τιμὼ αὐ
πυθανομένε δι' ἣν αὐτὸν καλοίη, ὁ γέρων
ἵνα ἢ φόρτον τῦτον ἄρας ὀπιθῆς μοι.

28. *Senex & Mors.*

Ignatum egreſſus nemoroſi ad culmina montis,
Confecto ſub faſce Senex ſeſe inde ferebat:
Cumque labore viæ, atque injuſto pondere preſſus
Abjeciſſet onus, ſolis deprenſus in atvis
Mortem implorabat, Mortem ſæpe ore ciebat.
Ecce autem huic diræ ſpecies ſe pallida Mortis
Obtulit, &, ſi quid vellet, præſto eſſe profeſſa eſt.
Ille metu ſudans, atque in contraria verſus
Vota, Juva me, inquit, tergo hunc imponere faſcem.

κθ'. Κύων καὶ Δεσπότης.

Ἔχων τις κυνίδιον μελιταῖον ᾠδὴν ὄνον, διετέλει τῷ κυνὶ περιπαίζων. καί ποτε ἔξω δεῖπνον ἔχειν, ἐνόμιζέν τι αὐτῷ, καὶ περισσὸν παρέβαλεν. ὁ δὲ ὄνος πλώσας, περιέβαλλε αὐτὸς, καὶ σκυτῶν ἐλάκισε τὸν δεσπότην. καὶ ὅτε ἀγανακτήσας ἐκέλευσε παίοντα αὐτὸν ἀναγαγεῖν πρὸς τὸν πυλῶνα, καὶ τοῦτον δῦσαι.

29. *Canis & Dominus.*

Asellus & Canis in domo unâ vixerant,
Hic luſibus, ſed alter operi idoneus:

Hinc inde ſaltitat Catellus, atque hero
Petulcus adblanditur, & collo inſilit :
Hunc ille manibus tractat, hunc ſinu fovet,
Et blandas offas delicatas porrigit :
Id conſpicatur aſinus, & Cani invidens,
Similes parabat ipſe blanditias viro ;
Huic igitur occurrens, & impetu ruens,
Turpi ſalutat more, herumque vulnerat.
Extemplò aſellus ducitur malam in crucem,
Duroque fuſte mox dolatus, audiit ;
Non eadem aſellum, ſtulte, quæ Canem decent.

λ'. Λέων καὶ Κάπρος.

Ερις ἐν ὥρᾳ ὅτε τὸ καῦμα δίψει λ
πεῖ· εἰς μικρὰν πηγὴν λέων καὶ κ
πος ἦλθον πιεῖν. ἤειζον δὲ τ
πρῶτος αὐτὴν πίῃ. ἐκ τούτου ὑπ
φόνον ἀλλήλων διηγέρθησαν. ἄφνω δὲ ἐπισ
φέντες πρὸς τὸ ἀναπνεῦσαι, εἶδον γύπας ἐπ
χομένους ὃς αὐτῶν πέσῃ, τεθνηκὸς καταφαγεῖν. λύσ
γες δ' ἔχθραν εἶπον· κρεῖσσόν ἐστι ἡμᾶς φίλους γ
νέσθαι, ἢ βρῶμα γυψὶ καὶ κόρακι.

30. L

30. *Leo & Aper.*

AD rivum eundem Aper & Leo convenerant,
Ut æſtuantem extinguerent lymphâ ſitim :
Primumque uterque vendicavit dum ſibi
Hauſtum ; aſpera contentione exarſerant,
Pugnamque inierant fervidam : ſed mox gravi
Labore defeſſi petebant invicem
Moram, ut fugaces recrearent ſpiritus :
Oculoſque dum alta ſuſtulêre ad ſydera,
Vidêre deſuper imminentes vultures
Prædam opperiri : deinde converſi, inquiunt,
Satius erit noſtra hæc odia deponere,
Quàm vulturum ſic gratiâ contendere.

λα'. Μηναγύρται.

ΜΗναγύρται ὄνον ἔχοντες, τέτῳ ἐῴθεσαν τὰ σκεύη ἐπιφέροντες ὁδοιπορεῖν. κ) δήπο τε ἀποθανόντ@ αὐτῶ ὑπὸ κόπε, ἐκδείραντες τὸν, ἐκ τῆ δέρμα@ τύμπανα καλεσκεύασαν, τέτοις ἐχρῶντο. ἑτέρων δ' αὐτοῖς μηναγυρτῶν συναντησάντων, κ) πυθανομένων αὐτῶν πῆ ἂν εἴη ὄν@, ἔφασαν, τεθνηκέναι μὲ αὐτὸν, πληγὰς δ' ἑαυτὰς λαμβάνειν, ὅσας ἐδὲ ζῶν ὑπέμεινεν.

31. *Aſinus*

31. *Asinus & Galli.*

Qui natus est infelix, non vitam modò
Tristem decurrit, verùm post obitum quoque
Persequitur illum dura fati miseria.

Galli Cybeles circum quæstus ducere
Asinum solebant bajulantem sarcinas.
Is quum labore & plagis esset mortuus,
Detractâ pelle sibi fecerunt tympana.
Rogati mox à quodam, delicio suo
Quidnam fecissent, hoc locuti sunt modo:
Putabat se post mortem securum fore,
Ecce aliæ plagæ congeruntur mortuo.

λβ'. Αλέκτορες.

Αλεκτόρων δύο μαχομένων περὶ θηλειῶν ἑτέρων ἰδόντων, ὁ εἷς τὸν ἕτερον καλεσπάσατο. καὶ μὴ ὑπηνδεὶς, εἰς τόπον καθάσιον ἀπιὼν ἐκρύβη. ὁ δὲ νικήσας, εἰς ὕψος ἀρθεὶς, καὶ ἐφ' ὑψηλῆς τοίχου ἑδρας, μεγαλοφώνως ἐβόησε. καὶ παρδάλεις ἀέτου καταπτὰς, ἥρπασεν αὐτόν. ὁ δ' ἐν σκότῳ κρυπτόμενος, ἀθλεως ἐκτὸς τῶν θηλείων ἐπέβαινεν

32. *Gall*

32. *Galli.*

Bini pugnaces ineunt certamina Galli
(Qualia sæpe viri) stimulant amor iraque mentem,
Nam pugnæ causa & pretium est formosa Corinna.
Multus utrinque fluit sanguis, multam undique plumam
Conspiceres, vulsamque superbo è vertice cristam.
Tandem prorepens humili se claudit in antro
Victus, & illatum sibi probrum & vulnera plorat;
Victor tecta petens sublimia concutit alas,
Argutoque novum lætus canit ore triumphum.
Hunc aquilâ interea adveniens petit ungue rapaci,
Et fruſtrà clamantem devorat. Alter acerbo
Letus fato hostis, fœdatas expolit alas;
Post collectum robur viresque receptas,
Innatas inter securus regnat amicas.

λγ'. Πήρα.

Ἄνθρωπος δύο πήρας ἔχας φέρει· τὴν μὲν ἔμπροσθεν, τὴν δ' ὄπισθεν· γέμει δὲ ἡ μὲν ἐγκλήσεως· ἀλλὰ ἡ μὲν ἔμπροσθεν ἀλλοτρίων, ἡ

δὲ ὄπισθεν τὴν αὐτῶν τὴν φέρουσιν. καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν ἐξ αὐτῶν κακὰ οὐκ ὁρῶσι, τὰ δὲ ἀλλότρια πάνυ ἀκριβῶς θεῶνται.

33. *Pera.*

PEras imposuit Jupiter nobis duas:
Propriis repletam vitiis post tergum dedit;
Alienis ante pectus suspendit gravem.
Hâc re videre nostra mala non possumus:
Alii simul delinquunt, censores sumus.

λδ'. Ἔχις καὶ Ῥίνη.

Ἔχις εἰσελθὼν εἰς χαλκουργοῦ ἐργαστήριον, τὴν σκωλῶν τὴν ὄνων, ἐζήτει φαγεῖν. ἥκουσεν οὖν πρὸς τὴν βίνλιν· καὶ αὐτὴν παρεκάλει δοῦναι αὐτῷ τι. ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα εἶπεν· ἀλλ' ἐνθῆς παρ' ἐμοῦ τι ὑποίσεσθαι ὁμολογεῖ ἥτις ὑ λιδόνας ἀλλὰ λαμβάνειν πάντων εἴωθα.

34. *Vipera & Lima.*

MOrdaciorem qui improbo dente appetit,
Hoc argumento se describi sentiat.
In officinam fabri venit Vipera.

æc quum tentaret ſi qua res eſſet cibi,
mam momordit ; illa contra contumax,
uid me (inquit) ſtulta dente captas lædere,
mne adſuevi ferrum quæ corrodere ?

λέ. Λύκ. καὶ Γέραν.

Ἄγκυ λαιμῷ ὀστέον επεπήγει. ὁ δὲ γεράνῳ μισθὸν παρέξειν εἶπεν, εἰ τ κεφαλιὰ αὐτῆς ἐπιλῦσα, τὸ ὀστοῦν ἐκ τ λαιμῦ αὐτῦ ἐκβάλοι. ἡ τῦτ ἐκβαλεῖσα, δολιχόδειρ ἔσα, τ μισθὸν ἐζήτει. ὅς τις χελάσας, κὴ τὰς ὀδόντας δήξας, ἀρκεῖ σοι μισθὸς, ἔφη, τῦτο κὴ μόνον, ὅτι ἐκ λύκης στόμα κὴ ὀδόντων ἐξῆρες κάρα σῶαν σῴζειν παῦσαν.

35. *Lupus & Grus.*

Qui pretium meriti ab improbis deſiderat,
Bis peccat : primùm quoniam indignos adjuvat :
impunè abire deinde quia jam non poteſt.

Os devoratum fauce quum hæreret Lupi,
magno dolore victus cœpit ſingulos
elicere pretio, ut illud extraherent malum.
Tandem perſuaſa eſt jurejurando Gruis ;

Gulæque credens colli longitudinem,
Periculosam fecit medicinam Lupo.
Pro quo quum facto flagitaret præmium:
Ingrata es, inquit, ore quæ nostro caput
Incolume abstuleris, & mercedem postulas.

λξ'. Κυνόδηκτος.

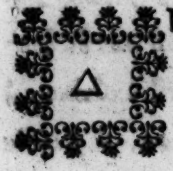

Ηχθείς τις ὑπὸ κυνὸς, ἢ ἰασόμε-
νος ἐζήτει ζητῶν. ἐντυχὼν δέ τις αὐ-
τῷ, ἢ γνοὺς ὃ ζητεῖ, ὦ οὗτος, εἰ σὺ
εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον,
τούτῳ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς ἐκμάξας, τῷ δακόν-
τι κυνὶ φαγεῖν ἐπίδος. κἀκεῖνος γελάσας ἔφη·
ἀλλ' εἰ τοῦτο ποιήσω, δεῖ με ὑπὸ πάντων τῶν
τῆ πόλει κυνῶν δηχθῆναι.

36. *Homo & Canis.*

LAceratus quidam morsu vehementis Canis,
Tinctum cruore panem immisit malefico,
Audierat esse quod remedium vulneris.
Tunc sic Æsopus: Noli coram pluribus
Hoc facere canibus, ne nos vivos devorent,
Quum scierint esse tale culpæ præmium.

Successus improborum plures allicit.

λξ'. Ἡ

λζ'. Ἡρακλῆς καὶ Πλοῦτος.

Ἡρακλῆς ὁ θεωθεὶς ὑπὸ τῷ Διὶ ἐστιώμενος, ἵνα ἕκαστον τῶν θεῶν μετὰ πολλῆς εὐφροσύνης ἠσπάζετο. καὶ δὴ τελευταίῳ εἰσελθόντος τοῦ Πλούτου, κατὰ τοῦ ἐδάφους κύψας ἀπεστράφη αὐτόν. ὁ δὲ Ζεὺς θαυμάσας τὸ γεγονὸς, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ τὴν αἰτίαν δι' ἣν πάντας τοὺς ἄλλους ἀσμένως προσαγορεύσας, μόνον τὸν Πλοῦτον ἀπεβλέψατο. ὁ δὲ εἶπεν, ἀλλ' ἐγωγε διὰ τοῦτο αὐτὸν ἀποβλέπομαι, ὅτι παρ' ὃν καιρὸν ἐν ἀνθρώποις ἦλθε, ἑώρων αὐτὸν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τοῖς πονηροῖς συνόντα.

37. *Hercules & Plutus.*

Odi inviſa meritò ſunt forti viro,
Quia dives arca veram laudem intercipit.

Cœlo receptus propter virtutem Hercules,
Quum gratulanter perſalutâſſet Deos,
Veniente Pluto, qui Fortunæ eſt filius,
Avertit oculos : cauſam quæſivit Pater :
Odi, inquit, illum, quia malis amicus eſt,
Simulque objecto cuncta corrumpit lucro.

λή. Κολοιός.

Κολοιὸς μεγέθει τ' ἄλλων διαφέρων, ὑπ φρονήσας τὰς ὁμοφύλους, παρεβάλετο σ τὰς κόρακας, κ' τούτοις ἠξίου συνδιαιτᾶσθαι. οἱ ἀγνοοῦντες αὐτῦ τὸ εἶδος κ' τὴν φωνὴν, πά τες αὐτὸν ἐξέβαλον. κ' ὃς ἀπελαθεὶς ἀπ' αὐ ἦκε πάλιν πρὸς τὰς κολοιάς, οἱ δὲ ἀγανακτ τες ἐπὶ τῇ ὕβρει, ἐ προσεδέξαντο αὐτόν. ἵτα συνέζη αὐτὸν τῆς ἐξ ἀμφοτέρων διαίτης σ θῶσι.

38. *Graculus ſuperbus.*

NE gloriari libeat alienis bonis,
Suoque potiùs habitu vitam degere,
Æſopus nobis hoc exemplum prodidit.

Tumens inani Graculus ſuperbiâ,
Pennas pavoni quæ deciderant, ſuſtulit,
Seque exornavit : deinde contemnens ſuos,
Immiſcuit ſe pavonum formoſo gregi :
Illi impudenti pennas eripiunt avi,
Fugantque roſtris. Malè multatus Graculus
Redire mœrens cœpit ad proprium genus.
A quo repulſus triſtem ſuſtinuit notam.

T

m quidam ex illis quos priùs deſpexerat :
ntentus noſtris ſi fuiſſes ſedibus,
quod natura dederat voluiſſes pati ;
c illam expertus eſſes contumeliam,
c hanc repulſam tua ſentiret calamitas.

λθ'. Αλώπηξ λιμώττουσα.

Λώπηξ λιμώττουσα ἐν πείνῃ ἐθεάσατο βοσκὴ
κρέα καὶ ἄρτον ὑπὸ τινα καλύβην ὑπ' αὐτῆ
ταλειφθέντα. καὶ εἰσελθοῦσα διὰ στενοτάτης ὀπῆς,
ἔτεγεν αὐτὰ πολέως. ἐξογκωθεῖσα δὲ καὶ μὴ
δυναμένη ἐξελθεῖν τὴν καλύβης, ἔστεγε καὶ ὠ-
δύρετο. ἑτέρα δὲ ἀλώπηξ διερχομένη ἤκουσεν
αὐτῆς τὸν στεναγμόν, καὶ προσελθοῦσα ἐπυνθάνε-
το τὴν αἰτίαν, καὶ μαθοῦσα ἔφη, μένε τέως ὀντα·
κις, ἕως ἂν τοιαύτη γένῃ οἵοία ἔσα εἰσῆλθες.

39. *Vulpes eſuriens.*

Ortè per anguſtam tenuis Vulpecula rimam
Repſerat in cumeram frumenti, paſtaque rurſus
foràs pleno tendebat corpore fruſtrà :
i muſtela procul, ſi vis, ait, effugere iſtinc,
cra cavum repetes arctum, quem macra ſubîſti.

μ'. Λέων

μ΄. Λέων καὶ Ὄνος.

Λέων κ) ὄνος κοινωνίαν θέμενοι ἐξῆλθον ἐ
θῆραν. γενομένων δ αὐτῶν καλά τι σπήλα
ον ἐν ᾧ αἶγες ἄγειαι, ὁ μὲ λέων πρὸ τ σπ
ς, ἐξιάσας τὰς αἶγας συνελάμβανεν. ὁ δ ὄνο
ἐνδὸν εἰσελθὼν ἐνήλατο αὐταῖς, κ) ὠγκᾶτο ἐ
φοβεῖν βυλόμενος. τ δ λέοντος τὰς πλεί
συλλαβόντος, ἐξελθὼν ἐκεῖνος ἐπυνθάνετο α
τῦ εἰ γυναίως ἠγωνίσαλο, κ) τὰς αἶγας ἐξεβ
ωξεν. ὁ δὲ εἶπεν, ἀλλ' εὖ ἴσθι ὅτι κἀγὼ ἂν
ἐφοβήθλω, εἰ μὴ ἤδειν σε ὄνον ὄντα.

40. *Asinus & Leo venantes.*

Virtutis expers verbis jactans gloriam,
Ignotos fallit, notis est derisui.

Venari Asello comite quum vellet Leo,
Contexit illum fruticè, & admonuit simul
Ut insuetâ voce terreret feras,
Fugientes ipse exciperet. Hic auriculas
Clamore subito tollit totis viribus,
Novoque turbat bestias miraculo;
Quæ dum paventes, exitus notos petunt,

Leo

eonis afficiuntur horrendo impetu.
ui postquam cæde fessus est, Asinum evocat,
betque vocem premere: tunc ille insolens:
ualis videtur tibi opera hæc vocis meæ?
ignis, inquit, sic ut nisi nôssem tuum
nimum, genusque, simili fuissem in metu.

μα'. Ὄνοι.

Ὄνοι ποτὲ ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφορεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς Δία, λύσιν τῶν ὀνων αἰτούμενοι. ὁ δ' αὐτοῖς ἐπιζαι βαλόμενος, ὅτι τοῦτο ἀδύνατόν ἐστιν, ἔφη, ἐ αὐτὺς ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς κακοπαθείας, ἐχοῦντες ποιήσουσι πόλεμον. καὶ κεῖνοι αὐτὸν ιδεῖν ἐπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνης καὶ μέχρι τοῦ ἐνθα ἔχον ἕτερον ἴδωσιν ὄνον, ἐνταῦθα καὶ αὐθεῖ ἐάμενοι ἔχοῦσιν.

41. *Asini.*

Ertæsa gens Asinina duras sarcinas,
Legationem misit ad summum Jovem,
uando ut à tam exercitâ vitâ sibi
dem quietem, & otium concederet.

Quibus volens denunciare Jupiter,
Fieri id nequire, tum quieturos eos
Respondit, ubi tantùm universi mejerent,
Uti perenne flumen inde existeret.
Ex illo Asini, cum existimantes seriò
Hæc elocutum, ubi alter alterius vident
Urinam, ibi insuevêre vulgò mejere.

μβ'. Κύκνος.

Ἀνὴρ εὐπορῶν χιονίτιδα ἅμα καὶ κύκνον ἔτρε
ἐκ ὅτι τοῖς αὐτοῖς μύσται· ἡ μὲν γὰρ ὠ
τὸν δὲ τραπέζης ἔνεκεν. ἐπεὶ δὲ ἔδει ἡ χι
παθεῖν ἐφ' οἷς ἐτρέφετο, νὺξ μὲν ἦν, καὶ δια
ρώσκειν ὁ καιρὸς ἐκ ἀφῆκεν ἑκάτερον. ὁ δὲ κ
νος ἀντὶ τῆς χιονὸς ἀπαχθεὶς, ᾄδει τὶ μέλ
θανάτῳ προοίμιον· καὶ τῇ μὲν ᾠδῇ μιμύμε
φύσιν, τῷ δ' τελευτῶν διαφθείρει τῷ μέλε

42. *Cygnus.*

DUas opima cors alebat alites,
Cygnum, anseremque candidum;
Ut ille dulce ferret auribus melos,
At hic obesa viscera
Gulæ exhiberet, ergo ut hunc hero in cibum

Parare juſſus eſt coquus,
oco anſeris Cygnum inſcius prehenderat,
Colore falſus alitum.
ille funus, ut ſolent Cygni, in ſuum
Suave carmen ordiens,
agnitus, gravique mortis impiæ
Solutus eſt periculo.

μγ'. Ἔλαφος.

Λαφος διψήσας ἐπὶ πηγὴν ἦλθεν· ἰδὼν δὲ
ἑαυτῆς σκιὰν τὰς μὲν πόδας ἐμέμφετο,
λεπτὰς καὶ ἀσθενεῖς οὔσας· τὰ δὲ κέρατα αὐτῆ
ἤνει, ὡς μέγιστα καὶ εὐμήκη· μηδέπω πιὼν
πηγῆ καταλαβόντος ἔφυγεν. ἐπὶ πολὺ δὲ
τῶν διωκόντων καὶ εἰς ὕλην ἐμβάς, τοῖς κέρασιν
παγεῖσα ἐνεῤῥύη, ἔνθα δὴ, ὦ μάταιος ἐγὼ
ἐγὼ μὲν τοὺς πόδας ἐσώθην οἷς ἐπεμέμφόμην, ἐν δὲ
τοῖς κέρασιν παρεδόθην, οἷς ἐκαυχώμην.

43. *Cervus cornibus impeditus.*

Audatis utiliora quæ contempſeris
Sæpe inveniri, hæc exerit narratio.
Ad fontem Cervus quum bibiſſet, reſtitit,

Et in liquore vidit effigiem ſuam.
Ibi dum ramoſa mirans laudat cornua,
Crurumque nimiam tenuitatem vituperat,
Venantûm ſubitò vocibus conterritus
Per campum fugere cœpit, & curſu levi
Canes elusit : ſilva tum excepit ferum,
In qua retentis impeditus cornibus
Lacerari cœpit morſibus ſævis canum.
Tunc moriens, vocem hanc edidiſſe dicitur :
O me infelicem, qui nunc demum intelligo
Ut illa mihi profuerint quæ deſpexeram,
Et quæ laudarâm, quantum luctûs habuerint !

μδ'. Δάμαλις καὶ Βοῦς.

Δάμαλις ἀγύμνας Θ βοῶν ἀφ[illegible]ειῶντ[illegible] ἐταλάνιζε τ' κόπε, λέγουσα, ὦ σ[illegible] σα κάμνεις κ) ταλαιπωρεῖς· ὁ δ[illegible] βοῦς ἐσίγα, κ) τλῶ αὐλακα ἔτε[illegible] νεν. ἐπεὶ δὲ οἱ ἀγεῖται τοῖς Θεοῖς ἤθελον θ[illegible] ειν, ὁ μὲ γέρων βοῦς ἀποζυχθεὶς εἰς νομὸν ἀπελ[illegible] θη· ὁ δὲ μόχθ Θ χοινίφ ἐλκέλο ἐπὶ τὸ τυθλοῦ[illegible] ὁ δὲ βοῦς εἶπεν αὐτῷ, εἰς τοῦτο μὴ κάμνων ἐπ[illegible] ῥήθης, καί σε τ τεχνίτην μάχαιρα ἐ ζυγ[illegible] τείλει.

44. Juven[illegible]

44. *Juvenca & Bos.*

Uvenca virides dum pererrat herbulas,
Et ludit exultim laboris immemor ;
nſpicit aratri onere fatiſcentem Bovem,
ridet indignans laborantem : en ! ait,
tore quali noſtra ſplendeſcat cutis,
uàm tota pingueſcam ſoluta vomere !
bi ecce macri corporis rubiginem,
lloque inuſtas ſervitudinis notas !
ciurnus hæc Bos pertulit convicia,
imòque memori repoſuit. Sed protinùs
ricola Divis comparat ubi victimam,
mptis lupatis, in virenti paſcuo
xuriat alacer Bos ; & hoſtia ducitur
venca ad aras : ille tum ſuâ vice
dens, ait, quàm plena, quàm nitens tibi,
venca, pellis ; Diiſque quàm digniſſima !
non aratri vomeriſve pondere
pprefſa ſudas ; nempe non collum jugo
ricola, ſed cultro ſacerdos conteret.

μέ. Μῦες καὶ Γαλαῖ.

Μτοὶ ϗ γαλαῖς πόλεμΘ ἰῶ. ἀεὶ δὲ οἱ μῦες ἠτ]ώμυοι, ἐπειδὴ σωῆλθον εἰς ταυ-

τὸν, ὑπέλαβον ὅτι δι' ἀναρχίας τοῦτο πάσχο
ὅθεν ὁπλεξάμενοι στρατηγὸς ἐχειροτόνησαν. οἱ
βελόμενοι ἐπιμότεροι τοῖς ἄλλοις ἦσαν), κέρ
κλασκευάσαντες ἑαυτοῖς σωτῆρα. ἐν τάχ
δ μάχης σωθέντα πάντας τοὺς μῦς ὑπηδία
οἱ μὴ ἄλλοι πάντες ῥᾳδίως εἰσέδυσαν. οἱ δὲ
γυγοὶ μὴ δυνάμενοι εἰσελθεῖν διὰ τὰ κέρα
ἀναλαμβανόμενοι καὶ ἠσθίοντο.

45. *Pugna Murium & Muſtelarum.*

QUum victi Mures Muſtelarum exercitu
Fugerent, & arctos circum trepidarent
vos,
Ægrè recepti, tamen evaſerunt necem.
Duces eorum, ut qui capitibus cornua
Suis ligárant, ut conſpicuum in prælio
Haberent ſignum quod ſequerentur milites,
Hæsêre in portis, ſuntque capti ab hoſtibus,
Quos immolatos victor avidis dentibus
Capacis alvi merſit tartareo ſpecu.

Quemcunq populum triſtis eventus premit,
Periclitatur magnitudo principum :
Minuta plebes facili præſidio latet.

μς'. Α

μς'. Αλεκτρυόνες καὶ Πέρδιξ.

Λεκτρυόνας τις ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκίας, περιέ-
μῳ ϗ πέρδικα, σιτῷ ἐκείνοις ἀφῆκε νέ-
μεσθαι. Ἡ δὲ τυπτόντων αὐτὸν, ϗ ἀπελαυνόν-
των, ἐκεῖνο ἠδύμει σφόδρα, νομίζων ὡς ἀλλό-
τριος ταῦτα πάσχειν ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ὡς
δὲ μετὰ μικρὸν, καὶ κείνους ἐώρακε μαχομένους, ϗ
τοὺς μὲν κόπτοντας, τῆς λύπης ἀπολυθεὶς εἶπεν,
Ἀλλ' ἐγωγε οὐκ ἐπὶ νῷ ἐλυπήσομαι, ὁρῶν ϗ αὐ-
τοὺς μαχομένους ἀλλήλοις.

46. *Galli & Perdix.*

Erdicem eâdem in corte cum Gallis simul
Collocat alendam agricola: quin illi hospitem
mmuni inermem arcent feroces pabulo,
rusticam indignis avem excipiunt modis.
grè illa cœpit ferre contumeliam,
carque barbaros, & hospitibus feros.
mox ruentes conspicans civilia
bella, mutuoque cæsos vulnere;
ultùm inde se solatur, & ridens, ait,
in seipsos invicem cùm sæviant;
on miror aliis quòd favere nesciant.

μζ'. Απλῶν

μζ. Ανδὼν καὶ Ἱέραξ.

Ἀηδὼν ὅτε ἀένδρε καθεζομένη, καί τι ἄ
δους ἤδεν. Ἱέραξ δὲ θεασάμενος, καὶ τεγ
χόρων, συνείληφεν ὀπτάς. ἡδὲ ἀναιρεῖσθαι μέ
λεσα, ἐδεῖτο τοῦ ἱέρακος μὴ βρωθῆναι· μηδὲ
ἱκανὴ ἔτι ἱέρακος γαστέρα πλησαι· δεῖν
αὐτὸν τροφῆς προσδεόμενον, ὅτε τὰ μείζω τῶν
νέων τρωθῆναι. καὶ ὁ ἱέραξ ὑπολαβών, εἶπεν, ἀλ
ἔγωγε ἄφρων ἂν εἴην, εἰ σὲ ἐν χερσὶν ἑτοίμ
τροφὴν ἀφεὶς, τὰ μὴ φανόμενά που διώκοιμι.

47. *Luscinia & Accipiter.*

DUm querula opacam Luscinia super arbor
Dulci canoros voce modulatur sonos;
Jejunus hanc inter canendum conspicit
Accipiter, & nil tale metuentem rapit.
Suæ illa tremula tenuitati ut parceret
Implorat hostem; nempe se teneram fore;
Gulæ rapacis alitis longè imparem.
Utilius esse in maximos avium greges
Vim facere, tantisque aptiores faucibus.
Sic illa: contrà Accipiter; at me flectere
Tuæ illa linguæ nec valebit suavitas.

e ſcilicet longè alitum ſtultiſſimum
re poteris vocare ; ſi prædam meis
atam unguibus dimitterem, incertam ſequens.

μή. Λέων καὶ Ἄρκτος.

Λέων καὶ ἄρκτος ὁμοῦ βουκόλῳ ἐπετυχόντες, περὶ τούτου ἐμάχοντο. δεινῶς δὲ ὑπ' ἀλλήλων διαλεθέντες, ὡς ἐπὶ τοσοῦτον μάχης καὶ σκοτομηνιάσαι, ἀπαυδήσαντες ἐκεῖνο. ἀλώπηξ δὲ ἄλλῳ ἐπιοῦσα, περιωκότας αὐτοὺς ἰδοῦσα, καὶ βάτραχον ἐν τῷ μέσῳ κείμενον, τοῦτο διὰ μέσου διαδραμοῦσα καὶ ἁρπάσασα, φεύγουσα ἔλαθε. οἱ δὲ βλέποντες μὲν αὐτὴν, μὴ δυνάμενοι ἀναστῆναι, δειλαιοι ἦμεν, εἶπον, ὅτι δι' ἀτεχνα ἐμοχθοῦμεν.

48. *Leo & Urſus.*

Enatum euntes Urſus & Leo ſimul
Cepêre pinguem in ſaltibus fortè hinnulum;
damque uterque vendicavit dum ſibi,
nam feroces protinus inibant gravem :
e aſpero dente, inde validis unguibus
are, vires viribus repellere,
uſque purpureo madere flumine :

Mox ambo miserè sauciati, in humum simul
Strati, jacebant vix trahentes halitum ;
Prædæque, & iræ penitus immemores suæ :
Hâc interim vulpecula viâ transiens,
Feraſque spectans vulneratas, hinnulum
Corripuit in medio jacentem, & cum suo
Læta onere fugiebat : videntes hoc feræ,
Diuque nixi fracta membra tollere,
Fruſtra, inquiunt, certavimus ; miseris modis
Laceravit alter alterum ; at vulpecula
Quæ nil laboris tædiive pertulit,
Noſtri reportat præmium certaminis.

μθ'. Αλωπηξ καὶ Κόραξ.

Κορακ κρέας ἁρπάσας ἐπί τινος δένδρου ἵ
ζισεν. ἀλώπηξ δὲ τοῦτον ἰδοῦσα καὶ βουλ
σα ἀπατῆσαι τὸ κρέατος, σᾶσα κάτωθεν ἐπ
αὐτὸν, ὡς εὐμεγεθὴς καὶ καλὸν ὄρνεον λέγ
καὶ ἁρμόττικὸν καὶ εὔμορφον· καὶ ὅτι ἁρμόζοι σοι
σιλέα ἔχειν ὀρνέων, εἰ καὶ φωνητικὸς ὑπῆρχες·
ἓν ποῖον ὄρνεον, καὶ ἄλαλον ὑπάρχει. ὁ δὲ κ
ἀκούσας ταῦτα καὶ χαυνωθεὶς τοῖς ἐπαίνοις, ἀ
τὸ κρέας, μεγάλως ἐκεκράγει. ἡ δ' ἀλώ

γμῦσα καὶ λαβοῦσα τὸ κρέας, ἔφη πρὸς αὐτὸν·
ες κόραξ ἄπαντα· νῦς δέ γε λείπει.

49. *Vulpes & Corvus.*

Qui ſe laudari gaudet verbis ſubdolis
Ferè dat pœnas turpi pœnitentiâ.

Quum de feneſtrâ Corvus raptum caſeum
meſſe vellet celsâ reſidens arbore,
unc vidit Vulpes, dehinc ſic occœpit loquî :
qui tuarum, Corve, pennarum eſt nitor !
uantum decoris corpore & vultu geris ?
vocem haberes, nulla prior ales foret.
ille ſtultus, dum vult vocem oſtendere,
niſit ore caſeum, quem celeriter
loſa Vulpes avidis rapuit dentibus.
m demum ingemuit Corvi deceptus ſtupor.
Hâc re probatur quantum ingenium valet ;
rtute ſemper prævalet ſapientia.

ν'. Μῦες.

Μῦς ἀγροικῖον ἀστικῷ γίνεται φίλον μυὶ, καὶ τ' φιλίαν πιστάμενον, πρῶτον εἰς ἀ-γρὸν τ' ἀστικὸν παρελάμβανεν. καὶ ξενίαν αὐτῷ

παρετίθει καὶ τεφίτεζαν· ἃ φέρων οἷδε τοῖς ἐν
χώσιν ἀγεόν. ἀμειβόμενος δὲ τὴν ξενίαν ὁ ἀστικὸς
εἰς ἄστυ τὴν ἀγραῖον ἐκόμιζεν, καὶ εἰς ἀνδρὸς σύν
ρα παρελάμβανεν οἶκον. ὡς δὲ τῆς ὁδοῦ ἤ
προσάπτεσθαι ἤθελον, προσιὼν τὶς ἀνέκοπ
καὶ τοσαυτάκις τῆς ἐν τοῖς ὄφοις ἀπηλαύνοντο τ
ρας, ὁσάκις ἐπειρῶντο μεταλαμβάνειν. καὶ τελ
ταῖον ὁ ἀγρεκαῖος, ἄπειμι, ἔφη, τὴν ἐν ἀγροῖς π
τιμὴν μετειότητα, τὴν ἐν ἄστει τρυφῆς.

50. *Mures.*

RUsticus urbanum Murem Mus paupere fer
Accepisse cavo, veterem vetus hospes amicu
Asper, & attentus quæsitis; ut tamen arctum
Solveret hospitiis animum. quid multa? neque
Sepositi ciceris, nec longæ invidit avenæ:
Aridum & ore ferens acinum, semesaque lardi
Frusta dedit, cupiens variâ fastidia cœnâ
Vincere tangentis malè singula dente superbo:
Cum pater ipse domûs paleâ porrectus in hor
Esset ador loliumque, dapis meliora relinquens,
Tandem urbanus ad hunc, Quid te juvat, inqu
amice,
Prærupti nemoris patientem vivere dorso?
Vis tu homines urbemque feris præponere sylvis
Ca

rpe viam, mihi crede, comes : tereſtria quando
ortaleis animas vivunt ſortita, neque ulla eſt
t magno aut parvo lethi fuga : quo bone circa,
m licet, in rebus jucundis vive beatus :
ve memor, quàm ſis ævi brevis. Hæc ubi dicta
reſtem pepulêre, domo levis exſilit : inde
bo propoſitum peragunt iter, urbis aventes
enia nocturni ſubrepere : jamque tenebat
ox medium cœli ſpatium ; cùm ponit uterque
locuplete domo veſtigia : rubro ubi cocco
ncta ſuper lectos canderet veſtis eburnos ;
ltaque de magna ſupereſſent fercula cœnâ,
æ procul exſtructis inerant heſterna caniſtris.
go ubi purpureâ porrectum in veſte locavit
greſtem ; veluti ſuccinctus curſitat hoſpes,
ntinuatque dapes, nec non verniliter ipſis
ngitur officiis, prælibans omne quod adfert.
cubans gaudet mutatâ ſorte, boniſque
bus agit lætum convivam : cùm ſubitò ingens
alvarum ſtrepitus lectis excuſſit utrumque.
urrere per totum pavidi conclave, magiſque
animes trepidare, ſimul domus alta Moloſſis
rſonuit canibus. tum ruſticus, Haud mihi vitâ
opus hâc, ait, & valeas : me ſylva, cavuſque
tus ab inſidiis tenui ſolabitur ervo.

νά. Κακοπράγμων.

Ἀνὴρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς νε
Ἀπόλλωνα, πειρᾶσαι τοῦτον βουλόμενο
καὶ δὴ λαβὼν στρουθίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τοῦτο
ἐσθῆτι σκεπάσας, ἔστη τε τῷ τεῖποδι ἔγγυς
καὶ ἤρετο τὸν θεὸν, λέγων, Ἄπολλον, ὃ μὲν χεῖ
φέρω, πότερον ἔμπνουν ὄρνιν, ἢ ἄπνουν; βου
μενος ὡς εἰ μὲν ἄπνουν εἴποι, ζῶν ἀναδεῖξαι
στρουθίον· εἰ δ' ἔμπνουν, εὐθὺς ὑποπνίξας, νεκ
ἐκεῖνο παρασενεγκεῖν. ὁ δέ γε θεὸς τὴν κακότεχν
αὐτοῦ γνοὺς ἐπίνοιαν, εἶπεν, ὁπότερον, ὦ ἄν
βούλει ποιῆσαι, ποίησον. σοὶ κεῖται καὶ τὸ
παρᾶξαι, ἤτοι ζῶν ὃ κατέχεις, ἢ νεκρὸν ὑποδεῖξ

51. *Malignus.*

QUidam olim, ut ipsi sibi videbatur, catus,
Absconditum passerculum manu tenens,
Ad Delphicum profectus est oraculum,
Hâc scisciatione lusurus Deum:
O Apollo, passer, quem manu teneo meâ,
Dic sedulò, oro, vivus est, an mortuus?
Si Apollo respondisset, illum vivere,
Compressâ eum elisurus ipse erat manu,

Stati

imque prolaturus illi mortuum ;
mortuum dixiſſet, ipſe dexterâ
oferre laxâ vivum eum decreverat.
l Apollo prudens, Paſſer, inquit, hic tuus,
tute vis, & vivus eſt, & mortuus.

νβ'. Λύκ. καὶ Ἄρς.

Ὑκ. θεασάμ. ἄρνα ἀπό τιν. πο. μ.
πίνον. τ. ἠθυλήθη μετ' εὐλόγ. αἰτί.
καταθοινήσασθαι ; διότερ σὰς ἀνωτέρω, ἠτ.
ατο αὐτὸν ὡς θολοῦντα τὸ ὕδωρ, κ) πίνειν
τὸν μὴ ἐῶν. τ. δὲ λέγον., τοῖς ἄνεθις
λεσι πίνειν, κ) ἄλλως ὐ διωατὸν αὐτ. ἐς. τ.
τω, ἐπάνω τ. ὕδωρ, ὁ λύκ. ἐπε.
χὼν ταύτης τῆς αἰτίας, ἔφη, ἀλλὰ πέρυσι μ.
ἔρα μ. ἐλοιδόρησας. εἰπόν. δὲ ἐκεῖνε μὴ
τοῦ. γ. ἔφη, ὁ λύκ. ἔφη πρὸς αὐτὸν, ἐὰ
ὁμολογίας ἐπορεῖς, ἐγὼ δέ σε ὐ κήδομαι.

52. *Lupus & Agnus.*

D rivum eundem Lupus & Agnus venerant
Siti compulſi : ſuperior ſtabat Lupus,
gèque inferior Agnus. Tunc fauce improbâ
Latro

Latro incitatus jurgii causam intulit.
Cur, inquit, turbulentam fecisti mihi
Aquam bibenti ? Laniger contrâ timens :
Quî possum, quæso, facere quod quereris, Lupe
A te decurrit ad meos haustus liquor.
Repulsus ille veritatis viribus,
Ante hos sex menses, ait, maledixisti mihi.
Respondit Agnus : Equidem natus non eram.
Pater herculè tuus, inquit, maledixit mihi.
Atque ita correptum lacerat injustâ nece.

Hæc propter illos scripta est homines fabula,
Qui fictis causis innocentes opprimunt.

νγ'. Αλώπεκες.

Αλώπηξ ἐν παγίδι ληφθεῖσα, καὶ ἀποκοπεῖ
σ᾽ ἐρᾶς διαφθεῖσα, ἀβίωτον ὑπ᾽ αἰχμ
ἡγεῖτο τ᾽ βίον. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκ
τοῦτ᾽ αὐτὸ παθεῖσας, ὡς ἂν τῷ κοινῷ πάθει
ἴδιον συγκαλύψειεν αἶσχ. καὶ δὴ πάσας ἀθρ
σασα, παραινεῖ τὰς ἐρᾶς ἀποκόπτειν, ὡς οὐκ ἀπ
πὸς μόνον τοῦτο τὸ μέλ ὂν, ἀλλὰ καὶ τὸν
λὸν βάρ περφερτημένον. ὑπολαβοῦσα δέ τ
αὐτῇ εἶπεν, ὦ αὕτη, ἀλλ᾽ εἰ σοὶ τοῦτο περ
φερεν, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ σωφρόνιζες.

53. Vul

53. *Vulpes.*

Omprensa laqueo in sepe Vulpes abdito,
Implexam in evadendo caudam perdidit.
ei molestiæ, ac pudori tanto erat,
sibi esse vitam acerbam duceret.
dem hoc remedii excogitavit, cæteris
Vulpibus suaderet, ut caudas sibi,
s molestum, incommodumque abscinderent:
pùblico dedecore tectum iri suum.
advocatâ concione Vulpium,
tari ad id vehementer illas institit.
tum renidens una de popularibus,
tu, quia istud expedit, soror, tibi,
rco, ait, das cæteris hoc consilî?

ΝΑ'. Λέων καὶ Ὄνος καὶ Ἀλώπηξ.

Ἐων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν ποιησάμενοι,
ἐξῆλθον πρὸς ἄγραν. πολλῆς δὲ θήρας
γενηθείσης, προσέταξεν ὁ λέων τῷ ὄνῳ διελεῖν
τὰς. ὁ δὲ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τοῦ
δὲ ἐκλέξασθαι τούτους προὐτρέπετο. καὶ ὁ λέων
ἀθεὶς, τὸν ὄνον κατέφαγεν. εἶτα τῇ ἀλώπεκι

μερίζειν ἐκέλευσεν. ἡ δ' εἰς μίαν μερίδα πάντα σωρεύσασα, ἑαυτῇ βραχύ τι καταλέλοιπε. καὶ ὁ λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε, ὦ βελτίστη, διαιρεῖν ἔταξεν οὕτως ἐκδίκαζεν; ἡ δ' εἶπεν, ἡ τοῦ ὄνου συμφορά.

54. *Leo, Asinus & Vulpes.*

INitâ ſocietate Aſinus, & Leo ac Vulpes,
Venatum iêre; cumque præda jam multa
Facta eſſet, atque hanc tres aſellus in partes
Dividere juſſus, ex bono eſſet atque æquo
Partitus, irâ Leo ſuperbus exarſit:
Miſerumque diviſorem atrociter ſanè
Doli mali atque iniquitatis accuſans,
Diſcerptum, hianti condidit vorax alvo.
Rictu cruento deinde verſus ad Vulpem,
Ut faceret æquas ſedulò innuit partes.
Ea ferme ab una parte cuncta ſecrevit
Leoni: ab altera id ſibi quòd a tanta
Pauxillulum detractione reſtabat.
Tum geſtiens Leo, Unde, ait, ſoror Vulpes
Es dividendo tam erudita communi?
Aſini calamitas, exituſque lugubris
Me fecit, inquit illa, jureconſultam.

νέ. Ἀλλὰ

νέ. Αλώπηξ καὶ Πίθηκος.

ΕΝ σωόδῳ ποτὲ τ̃ ἀλόγων ζώων ὠρχήσατο πίθηκος, κ̀ εὐδοκιμάσας, βασιλεὺς ὑπ' ὠπ̃ ἐχειροτονήθη. ἀλώπηξ δ' αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἔν τινι παγίδι κρέας ἐνθεάσατο, τ̀ πίθηκον λαβοῦσα, ἐνταῦθα ἤγαγε, ὡς εὕρει μ̀ αὐτὴ λέγουσα θησαυρὸν τ̃τον, μὴ μέλλοι κ̀ χρήσασθαι αὐτῷ. τῷ βασιλεῖ γὰ τ̃τον ὁ νόμος δίδωσι. κ̀ προὐτρέπετο αὐτὸν, ἅτε δὴ βασιλέα, τὸν θησαυρὸν ἀνελέσθαι. ὁ δ' ἀπερισκέπτως προσελθὼν, κ̀ συλληφθεὶς ὑπὸ τ̀ παγίδος, ὡς ἐξαπατήσαται, ἐμέμφετο τ̀ ἀλώπεκα. ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν, πίθηκε, τοιαύτην σὺ μανείαν ἔχων, τ̀ ἀλόγων βασιλεύσεις;

55. *Simius & Vulpes.*

QUadrupedum in cœtu cum saltavisset honestè
Simius, hunc illæ regem dominumque creârunt.
acta sed invidiâ & sensu livoris iniqui
ulpes vafra, novum instituit pervertere regem:
que observatis ad opacum cassibus antrum,

Huc illum adduxit, tanquam oſtenſura repertum
Ab ſe theſaurum, qui lege & moribus ipſi
Deberetur uti regi, rerumque potenti.
Credulus ille dolis inductus, & arte pelaſgâ,
Inconſultiùs approperans, in vincula ſeſe
Induit infelix, & opertis caſſibus hæſit,
Serò animadverſas fraudes, & perfida Vulpis
Conſilia incuſans. Cui Vulpes, ô bone, dixit,
Tune iſto malè ſano animo, tu ſenſibus iſtis
Quadrupedum rex eſſe audes, ſceptriſque potiri

νϛ'. Βάτραχοι.

Βατραχοι λυπέμενοι περὶ τὴ ἑαυτῶν ἀναρχί
πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν Δία, βασιλέα
τοῖς βατραχοῖν. ὁ δὲ συνιδὼν τὴν εὐήθειαν,
λον εἰς τὴν λίμνην καθῆκεν. οἱ δὲ βάτραχοι,
μὲν πρῶτον καταπλαγέντες τὸν ψόφον, εἰς τὰ βα
τῆς λίμνης ἔδυσαν. ὕστερον δὲ, ὡς ἀκίνητον
τὸ ξύλον, ἀναδύντες εἰς τοσοῦτον καταφρονήσ
ἦλθον, ὡς καὶ ἐπιβαίνοντες αὐτῷ ἐπικαθέζεσ
ἀναξιοπαθοῦντες δὲ τοιοῦτον ἔχειν βασιλέα,
κον ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν Δία, καὶ τοῦτον παρε

ν ἀλλάξαι αὐτοῖς τὸν ἀρχηγόν· ἡ γὰρ πρῶ-
λίαν ἐῤῥύη νωχελὴς καὶ ἀλλόκιμον. ὁ δὲ Ζεὺς ἀγα-
σθήσας καθ' αὐτοῦ, ὕδρον αὐτοῖς ἔπεμψεν, ὑφ'
ου συλλαμβανόμενοι καὶ ἐσθίονται.

56. *Ranæ Regem postulantes.*

Thenæ quum florerent æquis legibus,
Procax libertas civitatem miscuit,
umque solvit pristinum licentia.
conspiratis factionum partibus,
m tyrannus occupat Pisistratus.
n tristem servitutem flerent Attici,
quia crudelis ille, sed quoniam grave
no insuetis onus, & cœpissent queri,
us talem tum fabellam rettulit,

næ vagantes liberis paludibus,
ore magno Regem petiêre à Jove,
iffolutos mores vi compescêret.
Deorum risit, atque illis dedit
n tigillum, missum quod subitò vadis
sonoque terruit pavidum genus.
nersum limo cùm jaceret diutiùs,
una tacitè profert è stagno caput,
lorato Rege, cunctas evocat.

Illæ timore posito certatim adnatant,
Lignumque supra turba petulans insilit :
Quod quum inquinassent omni contumeliâ,
Alium ragantes Regem misêre ad Jovem,
Inutilis quoniam esset qui fuerat datus.
Tum misit illis hydrum, qui dente aspero
Corripere cœpit singulas : frustra necem
Fugitant inertes : vocem præcludit metus.
Furtim igitur dant Mercurio mandata ad Jov
Adflictis ut succurrat. Tunc contra Deus,
Quia noluistis vestrum ferre, inquit, bonum,
Malum perferte. Vos quoque, ô cives, ait,
Hoc sustinete, majus ne veniat malum.

νζ'. Ἀλώπηξ καὶ Ἀλεκτρυών.

Ἀλώπηξ συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, μετ' ἐκ
τοῦτον αἰτίας ἠξιώθη καταφαγεῖν. ὁ
καταγόρευε αὐτῷ, λέγων, ὡς ὀχληρὸς εἴη τοῖς
ἀνθρώποις, νύκτωρ κεκραγὼς, καὶ μὴ συγχωρῶν
νυ τυγχάνειν. ὁ δ' ἀπολογεμένου, ὅτι τῇ ἐκ
ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, ὡς ὅτι τὰ σωθῆναι τοὺς
ἐγείρεσθαι· πάλιν ὁ ἀλώπηξ αἰτίαν ἐπέφερεν
ἀσεβὴς εἴη περὶ τοὺς φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς
μ

νύμενος. τὸ δὲ, καὶ τοῦτο πρὸς ὠφέλειαν τῆς τροφῆς πράττειν φήσαντος, πολλῶν αὐτοῖς ἐνθεν ὠῶν τικτομένων· ὁ ἀλκυὼν εἰπὼν, ἀλλ' οὐ γε πολλῶν ἐπορεῖς ἐπερρωμένων ἀπολογιῶν, οὐγε μὴν τοι ἀτρεφὴς ἐμὲ μενῶ, τοῦτον κατέθοιτο.

57. *Felis & Gallus.*

Om prenſum Felis Gallum cum tradere ventri
Jejuna vellet, jure ut feciſſe videri
ſet, & hanc noxam ſpecie velaret honeſti,
uſabat eum, quod pervigili atque moleſto
baret nocturnam hominum clamore quietem.
endente illo, ſeſe utilitatis eorum
causâ facere, ut moniti adventantis Eoi
ſua quiſque operum ſtudia exercenda redirent.
c rurſum is naturæ hoſtem, infandoque ſoro-
rum
cubitu, & matris fœdum, inceſtumque vocabat.
excuſabat ſcelus utilitate, ſuamque
multis dicebat heram ditarier ovis.
felis tandem perfricta fronte; ſed etſi
umenta tuam defendunt plurima cauſam;
aſtus tamen, inquit, ego hinc diſcedere nolo.

νή. Νυκ-

νή. Νυκτερὶς καὶ Γαλῆ.

Νυκτερὶς ἐπὶ γῆς πεσοῦσα, ὑπὸ γαλῆς σ
λήφθη· καὶ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι, πρὸς
τηείας ἐδεῖτο. τῆς δὲ φαμμύης, μὴ δύνα
τὸν ἀπολῦσαι, φύσει γὰρ πᾶσι τοῖς πτηνοῖς
λεμεῖν· αὐτὴ ἔλεγεν, οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶ
καὶ οὕτως ἀφείθη. ὕστερον δὲ πάλιν πεσοῦσα,
ὑφ' ἑτέρας συλληφθεῖσα γαλῆς, μὴ βρωθῆνα
δεῖτο. τῆς δὲ εἰπούσης, ἅπασιν ἐχθραίνειν μ
σὶν, αὐτὴ μὴ μῦς, ἀλλὰ νυκτερὶς ἔλεγεν εἶ
πάλιν ἀπελύθη. καὶ οὕτω σωθεῖσα δὶς αὐτὸν ἀ
λαξαμένη τὸ ὄνομα, σωτηρίας τυχεῖν.

58. *Vespertilio & Mustela.*

LApsam ex aëre avem, cui fero ab vespere
men,
Cùm Mustela rapax laniare infensa pararet,
Hæc vitæ usuram supplex, veniamque petebat.
Olli mustelâ se parcere posse negante,
Quod cunctis naturâ inimica volucribus esset.
Illa implumem alvum lactantiaque ubera pande
Atque ita non volucrem, sed murem se esse profe
Dimi

imiſſa eſt ſoſpes, & aperto reddita cœlo.
æc eadem in rapidos paulo poſt incidit ungues
lterius Muſtelæ : & ab hac quoque mittier oran,
udiit æternum cum muribus eſſe duellum
uſtelis, proin ſpem veniæ deponeret omnem.
ſed oſtentans tenues, pennæ alitis inſtar,
embranas tergo hærentes, ſeſe eſſe volucrem,
on murem aſſeruit : dimiſſaque rurſus in auras,
commutato bis nomine nacta ſalutem eſt.

νϑ'. Βυκόλος.

Βουκόλος ἀγέλλων ταύρων βόσκων, ἀπώλεσε μόσχον. περιελθὼν δὲ πᾶσαν τὴν ἔρημον, διέξεν ἐρευνῶν. ὡς δ' οὐδὲν εὑρεῖν ἠδυνήθη, εὔξατο Διΐ, ἂν τὸν λαβόντα μόσχον κλέπτων φανερὸν ποιήσῃ, θύσειν εἰς θυσίαν περσάξειν. καὶ δὴ ἐρχόμενος τινα δρυμῶνα, εὑρίσκει λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον. ἔμφοβος οὖν γενόμενος, καὶ μέγα δειλιάσας, ἔκτεινε τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπεν, ὦ πόσα Ζεῦ, ἐπηγειλάμην σοὶ ἔριφον θύσειν τὸν κλέπτων εὕρω· νῦν ταῦρόν σοι θύσειν ὑπισχνοῦμαι, ἐὰν τότε τὰς χεῖρας ἀνάφυγω.

59. *Armentarius.*

PEr confragoſos forte ſaltus devium
Quærens juvencum errabat Armentarius.
Quem cum irrepertum, ab aliquo abactum credens
Hædum tibi mactare vovit, Jupiter,
Reperire furem ſi ſibi concederes.
Ingreſſus inde proximam ſilvam, videt
Juvencum ibi ab leone lacerari ſuum.
Tum verò egenus conſilî, ac tremens metu,
Supplex ſupinas ſuſtulit cœlo manus :
Tibique, inquit, hædum voveram, alme Jupiter,
Si reperiſſem furem : opimum nunc bovem
Polliceor, ejus ſi manus evaſero.

ξ'. Ἄνθρωπος καὶ Σάτυρος.

ΑΝθρωπός τις πρὸς σάτυρον, φιλίαν πρὸς μὴν, σωνεθίων ἑῶ αὐτῷ. χειμῶνος δὲ γενομένου, ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας τῷ πνεύματι ἀπέπνει. τοῦ δὲ σατύρου ἐπερωτήσαντος, διὰ τίν αἰτίαν τοῦτο ποιεῖ, ἔφη, τὰς χεῖρας μὲ θερμαίνω ἐκ τοῦ κρύους. μικρὸν δὲ ἐλθόντος θερμοῦ προσενεχθέντος ὁ ἄνθρ

ἐνβρωπ@ περσφέρων τῷ σόματι, ἐφύσα αὐτό.
ωθανομένε δὲ πάλιν δι' ἣν αἰτίαν τοῦτο πεφί-
ἔφη, τὸ ἔδεσμα καταψύχω. ὑπολαβὼν δὲ
άτυρ@, ἀλλ' ἔγωγε, ἔφη, ἀπὸ τοῦ νῦν ἀπο-
ομαί σε τ φιλίας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ σόματ@
θερμὸν κ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

60. *Homo & Satyrus.*

Atyrus atque Homo fuerunt olim amici maximi:
Quorum amorem gratiamque casus hic sci-
dit repens.
iente aliquando brumâ cum manus gelidas Homo
ebrò ad os suum admoveret, calidum agens an-
helitum,
yrus adspirationis causam ab illo quæsiit.
gidas, respondit ille, sic calefacio manus.
stea, cœnante utroque, ut sæpe consuêrant, simul,
te cum venisset illuc ferculum ferventius,
que Homo afflavisset offæ quam sibi desumpserat,
nuò causam rogatus hujus afflatûs sui,
c modo refrigeravi, dixit, escam fervidam.
yrus hic irâ incitatus, Dehinc, ait, tecum mihi
lla consuetudo fuerit, nulla amicitiæ fides,
i mihi uno eodemque fundis ore calidum &
frigidum.

ξά. Κύων καὶ Αλεκτρυών.

Κύων καὶ ἀλεκτρυὼν ἑταιρείαν ποιησάμε
ὥδευον. ἐπέρας δὲ καταλαβούσης, ὁ μ
ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρε ἐκάθιδεν ἀναβάς·
κύων πρὸς τῇ ῥίζῃ τ δένδρε κοίλωμα ἔχοντ
τ ὃ ἀλεκτρυόν κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ
νήσαντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδρα
καὶ σᾶσα κάτωθεν, πρὸς ἑαυτὸν κατελθεῖν κ
ἐπιθυμεῖν γὰρ ἀγαθὸν οὕτω φωνὴν ζῶον
ἀπάσασθαι. τὸ δὲ εἰπόντ τὸν θυρωρὸν π
ἐᾶν διϋπνίσαι ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ἀ
κεῖνε ἀνοίξαντ κατελθεῖν, κἀκείνης ζητ
αὐτὸν φωνῆσαι, ὁ κύων αἴφνης πηδήσας αὐ
διεπάραξεν.

61. *Canis & Gallus.*

CAnis, atque Gallus longum iter quondam fe
Ingressi, opaco jam appetente vesperæ,
Nacti arborem, ubi quiescerent; Gallus quide
Fastigia alta frondeæ ascendit domûs;
Canis excavatum in caudicem se condidit.
Cum vero; ut adventante consuevit die,
Cantum edidisset Gallus, accurrens eo

Vul

Vulpes, eum rogabat enixiſſime,
Deſcenderet, ſuique faceret copiam :
Geſtire ſe, animal tam canorum & muſicum
Amplecti, & oſculari, & os agnoſcere :
Tum fraude Gallus cognitâ ; Cupio tibi,
Quæcunque poſſum, commodare & obſequi,
Et eſſe tecum : ſed tu, ait, quæſo hunc prius,
Qui dormit infra, janitorem ſuſcita,
Fores mihi ut recludat, unde ad te exeam.
Vocante Vulpe janitorem, prodiit
Canis agnitamque adortus adverſariam,
Nil tale veritam, dente laniavit truci.

ξβ'. Ἑρμῆς καὶ Ἀγαλματοποιός.

Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ὄντ', ἦλθεν εἰς ἀγαλματοποιεῖον, αὐτὸν εἰκάσας ἀνθρώπῳ· καὶ θεασάμενος ἄγαλμα τοῦ Διὸς, ἠρώτα, πόσου τις αὐτὸ πέπραθαι δύναται. τοῦ δὲ εἰπόντος, δραχμῆς, γελάσας, πόσου δὲ τῆς Ἥρας, ἔφη. εἰπόντος δὲ, πλείονος, ἰδὼν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα, καὶ νομίσας, ὡς ἐπειδὴ ἄγγελός τε θεῶν καὶ κερδῶος, πολλοῦ αὐτοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἂν τὸν λόγον, ἤρετο περὶ αὐτοῦ. ὁ δ' ἀγαλματοποιὸς

μαλοποιὸς ἔφη, ἐὰν τύτυς ὠνήσῃ, ϗ τῦτον πεμ-
πλω σοὶ δίδωμι.

62. *Mercurius & Statuarius.*

VIsurus olim, quanti apud homines foret
Mercurius, ora verſus in mortalia,
Seſe in tabernam contulit Statuarii.
Inſpecta ubi tonantis effigie Jovis,
Quanti, rogavit : utque drachma, comperit,
Clàm vilitatem patris irriſit ſui.
Inſpectâ item Junonis, aliquantò ampliùs
Pretium ejus eſſe, quàm prioris, audiit.
Poſtremò contemplatus & ſtatuam ſuam,
Exiſtimanſque ſe eſſe longè maximi,
Quòd lucra præſtet, quòd ſit interpres deûm,
Pretium indicari petiit & ſui ſibi.
Statuarius tum dixit : Haſce ſi emeris,
Et hanc tibi, hoſpes, additamentum dabo.

Index Fabularum.

A. Pag.

AGnus & Lupus. *Faernus.* 10.
rmentarius. *F.* 58.
inus & Galli. *Phædrus* 24.
inus & Leo venantes. *Ph.* 32.
ini. *Ph.* 33.

C

nis natans. *Ph.* 14.
nis & Dominus. 21.
nis & Gallus. *F.* 60.
nes famelici. *Ph.* 17
ffita. *F.* 7.
rvus Cornibus impeditus. *Ph.* 35.
ada & Formicæ. *F.* 20.
hleæ *F.* 1.
rvus & Mater. *F.* 13.
gnus. *F.* 34.

E.

nus & Cervus. *Horat.* 19.
us & Equiso. 3.

F. Pag.

Felis & Gallus. *F.* 55.

G.

Galli. *Alsop.* 25.
Galli & Perdix. *Al.* 39.
Gallina & Hirundo. *F.* 4.
Graculus superbus *Ph.* 30.

H.

Hercules & Pluto. *Ph.* 29.
Hirundo & Cornix. *F.* 12.
Homo & Colubra. *Ph.* 4.
Homo & Canis. *Ph.* 28.
Homo & Satyrus. *F.* 59.

L.

Juvenca & Bos. *Alsop.* 37.

L.

Leo & Rana. 8.
Leo & Aper. *Alsop.* 23.

Leo

Pag.

Leo & Urſus. *Faer.* 41.
Leo, Aſinus & Vulpes. *F.* 50.
Lepores. *Tan. Faber.* 15.
Lupus & Paſtores. 2.
Lupus & Ovis. *Alſop.* 18.
Lupus & Grus. *Ph.* 27.
Lupus & Agnus. *Ph.* 47.
Luſcinia & Accipiter. *Alſop.* 40.

M.

Malignus. *F.* 46.
Mercurius & Statuarius. *F.* 62.
Mulus. *F.* 10.
Mures. *Horat.* 44.
Muſca. *F.* 6.
Muſcæ. 7.

O.

Ollæ. *F.* 9.

P.

Pavo & Monedula *F.* 14.
Pera. *Ph.* 26
Pugna Murium & Muſtelarum *Ph.*
Punica & Malus

R:

Ranæ Regem poſtulantes. *Ph.*
Repente calvus. *Ph.*

S.

Senex & Mors. *F.*
Simia. *Alſop.*
Simius & Vulpes. *F.*
Sus & Canis. *F.*

V.

Veſpertilio & Muſtela *F.*
Vipera & Lima. *Ph.*
Vulpes & Uva. *Ph.*
Vulpes ad Perſonam tragicam. *Ph.*
Vulpes eſuriens. *Hor.*
Vulpes & Corvus. *Ph.*
Vulpes. *F.*

FINIS.

LUCIANI DIALOGI SELECTI

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ.

Διάλογος ά.

Κυήμων, Δάμιππος.

Κυή. Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, νεβρὸς τὸν λέοντα. Δά. Τί ἀγα τᾶς, ὦ Κυήμων; Κυή. Πυνθά τι ἀγανακτῶ; πλουσιώτερον ἄνδρα κατα πα, καταφρονηθεὶς ὁ ἄθλιος, ὃς ἐβουλόμη μάλιστα σχεῖν ταλά, παρελιπών. Δά. Τ τοῦτ' ἐγένετο; Κυή. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλ ἄτεχνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· κἀκεῖ ἐκ ἁπλῶς τὴν θεραπείαν ποιούμε ἔδοξε δὴ κἀ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φ ρον, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα ταλά πάντα κἀκεῖνος ζηλώσειε, κἀ τὰ αὐτὰ ποιήσει. Τί ἂν δὴ ἐκεῖνος; Κυή. Ὅ, τι μὴ ἔν αὐτὸς γε

LUCIANI DIALOGI MORTUORUM.

Dialogus I.

Cnemonis & Damippi.

CNE. HOc illud eſt quod vulgò dici conſuevit, *Hinnulus leonem.* DAM. Quid ſtomaris, Cnemon? CNE. Quid ſtomacher rogas? redem invitus reliqui, miſer aſtu deluſus, iis, s maximè mea cupiebam habere, præteritis. M. Sed iſtud quînam evenit? CNE. Hermon illum, valde divitem, liberis orbum colebam ris ſpe, neque ille gravatim officium meum ittebat. Interim illud mihi ſcitum viſum eſt, reſtamentum publicè proferrem, in quo illi omnia reliqui, nimirum ut & ille (me) æmur, eademque faceret. DAM. Ac quid tan-

γεγραφε ταῖς ἑαυτῆ διαθήκαις, ὐκ οἶδα· ἐγὼ γ
ἄφνω ἀπέθανον, τῆ τέγυς μοι ἐπιπεσόντ
νῦν Ἑρμόλαο ἔχει τὰμὰ, ὥσπέρ τις λάβ
κὴ τὸ ἄγκιστρον τῷ ἁλιέϊ συγκαλασπάσας.
Οὐ μόνον, ἀλλὰ κὴ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα· ὦ
σόφισμα κτ' σαυτῆ συνέθεικας. Κνή. Ἔοικα
μώζω τοιγαρῦν.

Διάλογο. β'.

Μένιππο κὴ Ἑρμῆς.

Οῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ
Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄ
Ἑρ. Οὐ σχολὴ μέν, ὦ Μέν
πλὴν κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ ἀπόβλε
ὡς ἐπὶ τὰ ἀριστερά, ἔνθα Ὑάκινθο τέ ὄζ
Νάρκισσο, κὴ Νιρεὺς, κὴ Ἀχιλλεὺς, κὴ Τυ
Ἑλένη, κὴ Λήδα, κὴ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κ
πάντα. Μέ. Ὁσᾶ μόνον ὁρῶ, κὴ κρανία τῶν σα
γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. Ἑρ. Καὶ μὴν ἀ
ὄζιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ
ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν. Μέ. Ὅμως τὴν
νην μοι δεῖξον· ἐ γὸ ἂν διαγνοίην ἔγωγε.

m ille? CNE. Quid ille ſuo in teſtamento ſcri-
erit, id quidem ignoro. Ceterum ego repente
que inſperatò vita deceſſi, tecti ruinâ oppreſſus.
nunc Hermolaus mea poſſidet, lupi cujuſpiam
morem ipſo hamo cum eſca pariter avulſo.
AM. Non tantummodo, ſed & te piſcatore. I-
que dolum adverſus te ipſum compoſuiſti. CNE.
videtur, ideoque lugeo.

Dialogus 2.

Menippus & Mercurius.

EN. UBinam formoſuli ſunt & formoſæ, Mercuri? duc me (ſis) cum novus hic
vena ſim. MERC. Non quidem vacat, ô Me-
ppe: attamen eò reſpice ad dextram, ubi Hya-
thus eſt, & Narciſſus, Nireus, Achilles, Tyro, He-
a, Leda, omneſque adeo veteres formæ. MEN.
ſa cantum video, & calvarias carnibus nudatas,
nſimiles pleraſque. MER. Etenim iſta ſunt,
æ omnes poëtæ admirantur oſſa, quæ tu vide-
contemnere. MEN. Quæſo, Helenam mihi
nſtrato: nam equidem non dignoverim. MERC.

τεῖ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν. Μέ. Εἶτα αἱ χ
λιαι νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τ
Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ β
βαρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασ
Ἑρ. Ἀλλ' οὐκ οἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γ
ναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι τοῖ
ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν
περὶ καὶ τὰ ἄνθρωπα ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβλ
κότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξ
ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιὰν, κάλλι
στόν ἐστιν. Μέ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ
συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ τοιούτου πράγματος ἔτως ὀλ
γοχρονίου καὶ ῥᾳδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες. Ἐ
Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σ
ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κα
καθαλῶν σεαυτόν· ἐγὼ δὲ τὰς ἄλλας νεκ
ἤδη μετελεύσομαι.

Διάλογος γ'.

Μένιππος, Ἀμφίλοχος, καὶ Τειρεσίας.

Μέ. Χαῖρε μέντοι, ὦ Τειρεσία, καὶ Ἀμφίλο
νεκροὶ ὄντες οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κα
ξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τ
ἀνθ

hæc calvaria Helena eſt. MEN. Itane vero mil- naves propter hanc impletæ ſunt ex univerſa rcia, torque ceciderunt Græci ac Barbari, & urbes everſæ ſunt? MERC. At non vidiſti, nippe, vivam hanc mulierem; dixiſſes enim & vitio non verti poſſe talis mulieris cauſa per ltum tempus moleſtias & pericula pati: ſiqui- n & flores aridos ſi quis videat, qui depoſue- t colorem, informes nimirum ipſi videbuntur: n vero florent, coloremque habent, pulcherri- ſunt. MEN. Proinde equidem illud, Mercuri, iror, non animadvertiſſe Achivos, quod de re exigui temporis & facile deflorente labora- t. MERC. Non otium eſt mihi, Menippe, um philoſophari: quapropter delecto loco, ubi- que velis, proſterne temet ac recumbe: ego o alios etiam mortuos jam deducam.

Dialogus 3.

Menippus, Amphilochus, & Trophonius.

EN. VOs equidem, Trophoni, & Amphilo- che, cum ſitis mortui, haud ſcio quo- modo fanis eſtis donati, vateſque credimini,

ac

ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. Τί ἦν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοια περὶ νεκρῶν διοξάζουσιν; Μέ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐ ξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερρεύο ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ πεῖσαι δυνά τοῖς ἐρωμένοις. Τρ. Ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχ ἔτ ἂν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκρίνοιτο ὑπὲρ ἐ ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἤν τις κα παρ' ἐμέ· σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιστεδημεκέναι βαθεῖα τοπαρδᾶναι· ἐγὼ πίστεις σὺ τούτοις. Τί φῄς; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὼ παρέλθω, καὶ σαλμένῳ ταῖς ὀθόναις, γελοίως μάζαν ἐν χερσῖν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τῆ σομίου ταπει ῳ ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι, νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητεία δι ρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐσ ἀγνοῶ γάρ. Τρ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθ Μέ. Ὃ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῄς, μήτε θ καὶ συναμφότερόν ἐστι· νῦν δ' ἦν σε τὸ θεῖ ἡμῖτομον ἀπελήλυθε; Τρ. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, Βοιωτία. Μέ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλῳ εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρᾷ

Μένιπ

ſtulti mortales Deos eſſe vos arbitrantur. Tro. uid igitur? noſtrane culpa eſt, ſi per inſcitiam de mortuis hujuſmodi opinantur? Men. At inati non fuiſſent, niſi, quum viveretis, talia quæ- m portenta oſtentaſſetis, ac ſi futurorum præſciſſetis, eaque præeuntantibus prædicere potuiſſe- Tro. Menippe, noverit Amphilochus hic, ipſi o ſeſe reſpondendum eſſe. At ego heros ſum, vaticinor, ſiquis ad me deſcenderit. Tu autem eris nunquam omnino Lebadiam adiiſſe, non m hæc non crederes. Men. Quid ais? Niſi adiam adivero, & linteis amictus, ridiculè of- manu geſtans, per anguſtum aditum in ſpe- irrepſero, te mortuum ut & nos eſſe, ſcire ueam, idque ſola impoſtura præcellentem? Sed pet vaticinandi artem, quid eſt heros? etenim io. Tro. Eſt quiddam ex homine & Deo poſitum. Men. Quod neque eſt homo, ut neque Deus, ſed utrumque ſimul. Ergo dimi- illa tui, ut Dei pars, quo nunc receſſit? Tr. dit oracula, Menippe, in Bœotia. Men. Haud ligo quid dicas, Trophoni: atqui te totum uum eſſe, planè video.

Διάλογος δ'.

Μένιππος καὶ Κέρβερος.

Μέ. Κέρβερε, συγγενὴς, γὰρ εἶμι κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι τ τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκ λης, ὁπότε καλῴη πρὸς ὑμ εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπότ' ἐθέλοις. Κ Πόῤῥωθεν μοὺ, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐπ ἀτρέπτῳ προσώπῳ προσιέναι, καὶ ἅ πάνυ δε ναι τὸν θάνατον ἀποκλᾶν, καὶ τότ' ἐμφῆναι τοῖς τ τοῦ σομίου ἐσῶσιν ἐθέλων· ἐπεὶ δὲ καλέκυ-ψεν ἐ τὸ χάσμα καὶ, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κἀγὼ εἶδ μέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κυνείῳ κατέσπασα πόδας, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐλάκυε, καὶ τὰ ἑαυτῆ π δὰ ἀδύρετο, καὶ παντοίως ἐγένετο. Μέ. Οὐ σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ ὄκ ἀληθῶς καλεφ τὸ πράγματος; Κέρ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπείπερ ἀνε καλὸν αὐτὸ ἐώκει, κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν ὑπ κων πεισόμενος, ὁ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θ

μάτ

Dialogus 4.

Menippus & Cerberus.

MEN. HEus Cerbere, tecum enim mihi cognatio quædam intercedit, cùm & ipſe ſim nis, dic mihi per Stygem qualis eſſet Socrates, m deſcenderet ad vos ? Veriſimile eſt autem te eus cum ſis, non latrare modò, verùm etiam mano more loqui, ſi quando velis. CER. Cum ocul adhuc abeſſet, Menippe, omnino viſus eſt etorto (atque imperterrito) accedere vultu ; nec agnopere mortem formidare, tanquam hoc iim vellet iis, qui procul à ſpecûs ingreſſu ſtant, oſtendere : poſtquam vero ſe demiſit in hiam, viditque caliginem hanc, ſimulque ego cunintem illum mordens aconito pede correptum raxi ; ſicuti infantes ejulabat, ſuoſque deplorat liberos ; nihilque non faciebat in omnem ſpem ſeſe convertens. MEN. Num igitur homo erat ſophiſta, neque vere rem deſpexit ? CER. on : ſed ubi vidit id eſſe neceſſe, audaciam quam præ ſe ferebat, ac ſi non invitus id eſſet paſus, qnod alioqui volenti nolenti tamen omni-

μάσωνται οἱ θεαταί· καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τ
τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τῷ σομίῳ τολμη
καὶ ἀνδρεῖοι· τάδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. Μ
Ἐγὼ δὲ πῶς σοι καλλιπλυθέναι ἔδοξα; Κέρ. Μ
νος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογέ
περὶ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήμηλε, μηδ'
θέμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι γελῶντες, οἱμώζειν τ
ἐγγελάσαντες ἅπασιν.

Διάλογος ε'.

Χάρων, Μένιππος, Ἑρμῆς.

Χά. Ἀπόδος, ὦ καλάμαξε, τὰ πορθμία. Μ
Βόα. εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων. Χ
Ἀπόδος, φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμ
Μέ. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. Χ
Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; Μέ. Εἰ μὴ καὶ ἄλ
τις, ἐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω. Χά. Καὶ μὴν ἀγ
σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρέ, ἢν μὴ ἀποδῷς. Μ
Ἀφαγὼ τῷ ξύλῳ σε κατάξας, διαλύσω τὸ κε

fuerat ferendũm, videlicet, quò ſpectantes mi-
entur. Equidem illud profecto de viris iſtiuſmo-
verè poſſem dicere, ad fauces uſque ſpecûs in-
idi ſunt ac fortes, porrò intûs cum ſunt,
umentum (adeſt) accuratum (formidinis e-
m & trepidantis animi.) MEN. Ceterum
quonam animo tibi viſus ſum deſcendiſſe ?
R. Unus mortalium, Menippe, deſcendiſti,
tuo dignum erat genere, & prior te Dioge-
: propterea quòd neutiquam coacti, nec
ſi intraſtis, verùm ſpontanei, ridentes, atque
ibus plorare nunciantes.

Dialogus 5.

Charon, Menippus & Mercurius.

. SOlve naulum, execrande. MEN. Voci-
ferare, ſi quidem iſtuc tibi volupe eſt,
ron. CHA. Solve, inquam, quod pro trajecti-
debes. MEN. Haudquaquam accipias ab eo,
non habet. CHA. An eſt quiſpiam, qui ne o-
m quidem habeat ? MEN. Sitne alius quiſ-
prætereà, equidem ignoro, ipſe certè non
o. CHA. Atqui fauces tibi comprimam, per
n, ſceleſte, ni ſolvas. MEN. At ego illiſo ba-

αν. Χά. Μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλ
Μέ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὃς
παρέδωκέ σοι. Ἑρ. Νὴ Δία ὀναίμην, εἰ μέ
γε καὶ ὑπερεκλίνειν τῶν νεκρῶν. Χά. Οὐκ ἀπ
σομαί σου. Μέ. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας
πορθμεῖον, παρόμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ γε μὴ
πῶς ἂν λάβοις; Χά. Σὺ δ' οὐκ ᾔδεις ὡς
μίζειν δέον; Μέ. Ἤδειν μέν, οὐκ εἶχον
τί ἦν, ἐχρῆν δι' ἃ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Χά.
νοῦ ἦν αὐχήσεις πεῖκα πεπλευκέναι;
Οὐ πεῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἔπλησα, καὶ
κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν
λων ἐπιβατῶν. Χά. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ
μία· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ
ἄλλως γενέσθαι. Μέ. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με
ἐς τὸν βίον. Χά. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πλ
ἐπὶ τούτῳ ὀφλὼ τῷ Αἰακῷ πρόσταδον. Μέ.
ἐνόχλει ἔν. Χά. Δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ
Μέ. Θέρμυς, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ
νον. Χά. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν
ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει ὀφλὼ τὸν πλοῦ
ἐπιβατῶν τῶν ἀπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπ
πλων, καὶ μόνος ἄδων οἰμωζόντων ἐκεί
Ἑρ. Ἀγνοῶς, ὦ Χάρων, ὁποῖον ἄνδρα δι
μευ

tibi cominuam caput. CHA. Gratis igitur na-
veris tantam navigationem ? MEN. Mercuri-
meo nomine tibi persolvat, qui me tibi tradi-
MER. Bellè mecum agatur, per Jovem, si
dem futurum est, ut etiam defunctorum nomi-
persolvam. CHA. Haud omittam te. MEN. Hu-
igitur causâ subductâ navi commorare : quan-
m quod non habeo quînam auferas ? CHA.
verò tu nesciebas, quod tibi fuerit apportan-
n ? MEN. Sciebam quidem, verùm non habe-
n. Quid igitur ? ideóne mihi non erat morien-
n ? CHA. Solus ergo gloriaberis te gratis fu-
transvectum ? MEN. Haud gratis, ô præclare,
dem & sentinam exhausi, & remum arripui,
vectorum omnium unus non ejulavi. CHA. Ista
l ad naulum : obolum te solvere oportet ; ne-
enim fas est secus fieri. MEN. Proinde tu
rursum in vitam reduc. CHA. Bellè dicis, ni-
m ut verbera etiam ab Æaco insuper accipi-
MEN. Ergò molestus ne sis. CHA. Ostende,
habeas in pera. MEN. Lupina, si velis, &
atæ cœnam. CHA. Unde nobis hunc canem
xisti, Mercuri ? tum qualia garriebat inter
gandum, vectores omnes irridens, ac dicteriis

in-

μευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κἀδενὸς αὐτῷ μ
οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. Χά. Καὶ μὴν ἂν δι
ἔω ποτέ; Μέ. Ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε, δίς
ἐὰν ἂν λάβοις.

Διάλογος. ς'.

Κρῆσος, Πλούτων, Μένιππος, Μίδας, Σ
Σαρδανάπαλος.

Κρ. Ὀ τ' φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τ
τονὶ τὸν κύνα παρῳκηκέναι· ὥστε ἢ ἐκβ
ποι κατάσκησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτε
τόπον. Πλού. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται,
μόνεκρος ὤν; Κρῆ. Ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομ
κλαίομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μί
μὲν ὑτοσὶ, τῷ χρυσίῳ, Σαρδανάπαλος δὲ, τ
πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ἐπ
λᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδραποδα καὶ καθάρμα
ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιτραγῳ
ἡμῶν τὰς οἰμωγάς· καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. Πλ
Τί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε. Μέν. Ἀληθῆ,
Πλούτων· μισῶ γὰρ αὐτὸς ἀγεννεῖς, καὶ ὑλεθείους
τας, οἷς ὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ
πο

ssens, & solus cantillans, illis plorantibus ?
ER. Ignoras, Charon, quem virum transvexe-
? prorsus liberum, cuique nihil omninò curæ
Hic est Menippus. CHA. Quod si te prehende-
aliquando? MER. Si prehenderis ? ô præclare,
quidem capere non possis.

Dialogus 6.

æsus, Pluto, Menippus, Midas, Sardanapalus.

NOn ferimus, ô Pluto, Menippum hunc ca-
nem, adhabitantem nobis. Quapropter aut
n alio loco colloca, aut nos hinc alio commi-
imus. PLU. Ecquid ille mali vobis facit, vo-
um pariter mortuus cùm sit ? CROE. Cum
ploramus & ingemiscimus, illorum remibis-
es, quæ apud superos (habuimus;) Midas qui-
hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptа-
ego, verò thesaurorum, irridet, & conviciis in-
, mancipia & purgamenta nos vocitans. In-
um autem & cantans, conturbat ploratus no-
, & prorsus molestus est. PLU. Quid ista di-
Menippe ? MEN. Vera, Pluto. Odi enim
ignavi ac perditi adeo cum sint : quibus

σοθανόντες ἔτι μέμνησθαι, καὶ περιέχονται τῶν ἀ
χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. Πλού. Ἀλλ' ἡ χ
λυπῶνται γὰρ ὑ μικρῶν τερπόμενοι. Μέν. Καὶ
μωρᾴνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόφρων ὢν τοῖς τύ
τεναγμοῖς; Πλού. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἢ ἂν ἐθε
σαιμι τασιάζειν ὑμᾶς. Μέν. Καὶ μήν, ὦ κ
σοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω
νώσκετε, ὡς ἐδὲ παυσομένω μου ἔνθα γε ἂν ἰ
ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατᾴδων; καὶ καθαγι
Κρ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις; μέν. Οὔκ· ἀλλ' ἐ
ᾗ ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε περσκυνεῖ
ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶ
καὶ τὸ θανάτου τὸ παράπαν ἐ μνημονεύοντες
γαρᾶν οἰμώζετε, πάντων ὀκνούντων ἀφη
νοι. Κρῆ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγά
κτημάτων. Μίδ. Ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σ
Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. Μέν. Εὖγε, ἕτω πω
ἐδύρεσθε μὲν ὑμεῖς· ἐγὼ δὲ τὸ γνῶθι σεα
πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν· πρέπ
ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾴδόμενον.

n ſatis fuit vixiſſe malè, ſed etiam mortui ad-
c meminerunt & deſiderio ducuntur rerum hu-
anarum. Gaudeo igitur, cum ipſos contriſto.
LU. Atqui non decet. Dolent enim non exigu-
rebus privati. MEN. Etiamne tu deliras, Pluto,
i gemitus iſtorum tuo quoque calculo compro-
s? PLU. Haud quaquam, verùm nolim vos diſ-
ere. MEN. At verò, ô peſſimi Lydorum, Phry-
m, & Aſſyriorum, ſic exiſtimate, quod nun-
am deſiturus ſim. Nam quocunque abieritis,
uar ægrè faciens, occinens & irridens vobis.
R. Annon hæc ſunt contumelia? MEN. Non,
illa contumelia erant, quæ vos faciebatis, ad-
ri cupientes, liberis hominibus inſultantes, &
rtis omnino non memores. Proinde plorate
nc, omnibus illis deſpoliati. CR. Multis certè,
Dii, & magnis poſſeſſionibus! MI. Quanto e-
idem ipſe auro! SAR. Quanto verò ego luxu!
EN. Euge, ita facite, lugete vos quidem ego
rò tritum illum, *Noſce te ipſum*, identidem con-
ſtens vobis occinam, id enim hujuſmodi gemi-
us accinere convenit.

Διάλογος ζ'.

Ξηνοφάντης, Καλλισθημίδης.

Ξη. Μῶν δὲ, ὦ Καλλισθημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι παρέσιτος ὢν Δ[illegible] νίᾳ, πλέον τῆ ἱκανῆ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, εἴσθ[illegible] παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. Καλ. Παρῆν, ὦ Ξ[illegible] νόφαντες· τὰ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένε[illegible] οἶσθα γὰρ καὶ σύ πως Πτοιόδωρον τὸν γέροντα Τ[illegible] Τὸν ἄτεκνον, ἀ πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ἤδ[illegible] συνόντα; Καλ. Ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευ[illegible] ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι· ἐπεὶ [illegible] τὸ πρᾶγμα ἐς μῆκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπέρ [illegible] τεθνηὼς ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπ[illegible] κλῆσον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ φάρμακον, ἀ[illegible] πεισα ἀ οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδ[illegible] ρος αἰτήσῃ πιεῖν, δοῦναι δ' ἐπιεικῶς, ζωρότε[illegible] ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ [illegible] πιόντι αὐτῷ· ἢ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον [illegible] πωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. Ξη. Τί δῆτ ἐγένετ[illegible] πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας. Καλ. [illegible] πεὶ τοίνυν λεσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μὲ[illegible] κίσκος κύλικας ἑτοίμας ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτ[illegible] οδ[illegible]

Dialogus 7.

Zenophantes & Callidemides.

ZEN. AT tu Callidemides, quo pacto interiisti? Nam ipse quidem cum Diniæ rabitus essem, quod immodicâ ingurgitatione æfocatus fuerim nosti: aderas enim morienti. AL. Aderam, Zenophantes. Mihi vero inopinam quiddam accidit. Nosti enim & tu Ptœodrum illum senem. ZEN. Orbum illum ac divim, apud quem te assiduè versari conspiciebam? AL. Illum semper colebam, id mihi pollicitus re, ut meo commodo quamprimnm moreretur. rùm cùm ea res in longum proferretur, & ul- Tithoni annos senex viveret, compendiariam andam excogitavi ad hæreditatem viam. Siquim empto veneno pocillatori persuaseram, ut sil atque Prœodorus potum poscceret, (bibit aun abunde) meracius in calicem infunderet, haretque in promptu, & porrigeret illi. Quod si iisset, jurejurando confirmabam, me illum maimissurum. ZEN. Quid igitur accidit? nam adrabile quiddam narraturus mihi videris. CAL. i igitur loti veniissemus, duo jam puer cum po-

σδάρφ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέρ
ἐμοὶ, σφαλεὶς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακ
Πλουσιώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα
μὲν ἔπινεν· ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκ
μην ὑποβολιμαῖον ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς· τί τοῦ
γελᾷς, ὦ Ξενόφαντες; οὐ μὴν οὐκ ἔδει γε ἐπ
ρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν. Ξη. Ἀσεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδ
μίδη, πέπονθας· ὁ γέρων δὲ, τί πρὸς ταῦτα
Καλ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδι
ἔπα συνεὶς οἶμαι τὸ γεγενημένον, ἐγέλα κἀ
τὸς οἶδά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασαι. Ξη. Πλὴν, ἀλ
κλὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τεραπεύσθαι· ἦκε
ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγ
βραδύτερος ἦν.

Διάλογος ιδ'.

Πλούτων, Πρωτεσίλαος, Περσεφόνη.

Πρω. Δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ πά
τερ Ζεῦ, καὶ σὺ Δήμητερ
γαλερ, μὴ ὑπερίδητε δέ
ἐρωτικήν. Πλού. Σὺ δὲ τίν
δέη παρ' ἡμῶν; ἢ τίς σὲ τυγχάνεις; Πρω.

la parata haberet, alterum Pœodoro, quod ve-
enum continebat, alterum mihi, neſcio quomo-
o deceptus, mihi venenum, Pœodoro porrexit
oculum non venenatum. Mox ille quidem bibit,
ego protinus humi porrectus jacebam, ſuppoſi-
ius videlicet illius loco mortuus. Quid ita hoc
des, Zenophanta? Atqui non convenit virum ſo-
lem irridere. ZEN. Lepidà ſane, Callidemide,
aſſus es: ſenex vero quid ad iſta? CAL. Pri-
ùm quidem repentino caſu paulum turbatus eſt:
einde cum intellexit, opinor, quid factum fue-
, riſit & ipſe ad ea, quæ pocillator, patraverat:
EN. Verum non oportuit ad compendium il-
d divertere, ſiquidem veniſſet tibi populari viâ
iùs, etiamſi paulò ſeriùs.

Dialogus 8.

Pluto, Proteſilaus & Proſerpina.

RO. O Domine, & Rex, noſterque Jupiter,
tuque ô Cereris filia, ne neglectui
beatis preces amatorias. PL. Tu vero quam
n petis à nobis, aut quis tandem es. PRO. Sum
uidem Proteſilaus, Iphicli filius, Phylacenſis,
com-

μὶ μὴν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλε, Φυλάκιος, ὁ
ςρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθα
τῶν ἐπ' Ἰλίῳ· δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον ἀ
αβιῶναι πάλιν. Πλού. Τοῦτον μὴν τὸ ἔρωτα, ὦ Πρ
τεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν α
τῶν τύχοι. Πρω. Ἀλλ' ὑ τῦ ζῆν, Ἀϊδωνεῦ, ἐ
ἔγωγε, τῆς γυναικὸς δέ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τ
θαλάμῳ καταλιπὼν ᾠχόμην ἀποπλέων· ἅτε
κακοδαίμων, ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τ
Ἕκτορος· ὃ δὲν ἔρως τῆς γυναικὸς ὑ μετείως ἀπ
κνείει με, ὦ δέσποτα· καὶ βούλομαι κἂν πρὸς ὀλ
γον ὀφθεὶς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν· Πλού. Οὐκ ἔπ
ες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; Πρω. Κα
μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦ
Πλού. Οὐκοῦν περίμενον· ἀφίξεται γὰρ ἐκεῖνη πο
ὐδέν σε ἀνελθεῖν δεήσει. Πρω. Ἀλλ' ὑ φέρω τ
διαρριβήν, ὦ Πλούτων· ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πό
καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. Πλού. Εἶτα τί σε ὠφ
σει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτ
ὀδυρούμενον; Πρω. Οἶμαι πείσειν καὶκείνην ἀ
κάθεσθαι παρ' ὑμᾶς· ὥστε ἀνθ' ἑνὸς, δύο νεκρο
κήδῃ μετ' ὀλίγον. Πλού. Οὐ θέμις γενέσθαι τα
ῆκα, ὑ δὲ ἐγένετο πώποτε. Πρω. Ἀναμνήσω σ

milito Achivorum, quique primus occubui eo-
n, qui sub Ilio militarunt, precor vero, ut di-
sus ad parvum tempus reviviscam iterum. Pl.
m quidem amorem, ô Protesilaë, omnes mor-
amant ; attamen nullus eorum votis potitur.
ot. Atnon vitæ causâ, Pluto, sed uxoris, quam
er ductam in ipso adhuc thalamo reliqui, cum
vigarem : ceterum infelix ego in ipsò è navi-
egressu occisus sum ab Hectore ; verum a-
uxoris non mediocriter me angit, ô Domi-
& vellem vel exiguo temporis spatio ab ea
s iterum descendere. Pl. Nonne bibisti, Pro-
tæ, Lethes aquam? Prot. Omnino verò, Do-
e : sed hæc res majoris erat ponderis & efficaciæ.
Quin potius expecta, adveniet enim illa ali-
ndo : nihil te redire opus erit. Pro. Sed non
moram, ô Pluto : amore captus enim & ipse
fuisti, novistique cujusmodi sit amare. Plu.
uid te juvaret per unum diem in vitam re-
paulò post eadem lachrymaturum. Prot. O-
r me persuasurum etiam illi, ut sequatur ad
; adeo ut unius loco duos mortuos acceptu-
sis paulò postea. Pl. Non fas est illa fieri ;
facta sunt unquam. Prot. In memoriam tibi
cabo, Pluto : Orpheo enim propter hanc e-

Πλούτων. Ὀρφεῖ γὸ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτί
τὴν Εὐρυδίκην παρέδοσε, κὴ τὴν ὁμογενῆ μὲ Ἄ
κησιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. Πλ
Θελήσεις δὲ ἔτω κρανίον γυμνὸν ὢν, κὴ ἀμ
φον, τῇ καλῇ σε ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς
κἀκείνη περσόψεσθαί σε, ὑδὲ διαγνῶναι δυνή
νη; φοβήσεται γὸ εὖ οἶδα, κὴ φεύξεταί σε· κὴ μ
την ἔσῃ τοσαύτην ὁλὸν ἀνεληλυθώς. Περ. Οὐ
ὦ ἄνερ, σὺ κὴ τῦτ' ἴασαι, κὴ τὸν Ἑρμῆν κέλ
σον, ἐπειδὰν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος
καθικόμενον ἐν τῇ ῥάδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν
περγάσασθαι αὐτὸν, οἷ ἦν ἐκ τῦ πασῦ. Πλ
Ἐπεὶ Περσεφόνη συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τῦτον
θι, ποίησον νυμφίον· σὺ δὲ μέμνησο μίαν λα
ἡμέραν.

Διάλογος ιδ'.

Αἴας κὴ Ἀγαμέμνων.

Ἀγ. Εἰ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφ
σας, ἐμέλησας δὲ κὴ ἡμᾶς ἅπαν
τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσέα; κὴ πρώην ὅτε περσέ
ψας αὐτὸν, ὁπόθε ἦκε μαντευσόμενος, ὅτι

dem cauſam Eurydicen tradidiſtis, meamque af-
nem Alceſtim dimiſiſtis Herculi gratificati. Pl.
elleſne ſic calvaria nuda, & informis pulchræ
i ſponſæ tuæ apparere ? quomodo vero illa ad-
iciet te, cum ne agnoſcere quidem poterit ?
rterrefiet enim certò ſcio, & fugiet te, fruſtra-
e tantam viam redieris. Pros. Quin vero, ma-
e, & huic rei medere, Mercuriumque jube, cum
luce jam Proteſilaus fuerit, ut ipſum contin-
t virgâ, & juvenem extemplo formoſum effici-
, qualis erat è thalamo. Pl. Cum Proſerpinæ
ſane videatur, reducens ipſum iterum redde
onſum : tu vero memento unum (te tantum)
epiſſe diem.

Dialogus 9.

Ajax & Agamemnon.

GA. SI tu furore correptus, ô Ajax, teipſum interfeciſti, noſque omnes membratim ncidere putâſti, quid Ulyſſem accuſas ? Ac pau- antè neque aſpicere ipſum voluiſti, cùm ve- ſſet huc vatem conſulturus, neque alloqui di- atus es virum commilitonem ac ſocium ; ſed erbè admodum ac grandi incedens greſſu præ-

σωπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συσεφλιώτην, καὶ ἑταῖρον
ἀλλ' ὑπερορμικῶς μεγάλα βαίνων, παρῆλθες.
Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον· αὐτὸς γάρ μοι τῆς μ
νίας αἴτιος καλέσῃ, μόνος ἀντεξετασθεὶς ὑ
τοῖς ὅπλοις. Ἀγ. Ἠξίκεις δὲ ἀναγλαγώγητ
εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἁπάντων; Αἴ. Ν
τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τ
νεκρῷ γε ὄσα· καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνως
λες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσ
μοι τῶν ἄθλων· ὁ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλά
ξέσωσα καὶ νυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν φ
γῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, καὶ ἐπιπλοκώτερος ἐχ
τὰ ὅπλα. Ἀγ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενν
τὴν Θέτιν, ἢ πλέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅ
λων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα,
τὸ κοινὸν, καλέσθω αὐτά. Αἴ. Οὔκ· ἀλλὰ τ
Ὀδυσσέα, ὃς ἀνέπεισέ με μόνος. Ἀγ. Σ
γνώμη, ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη
ἁπλῶς πράγματος, ὑπὲρ ὃ καὶ ἡμῶν ἕκαστος
δυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου καὶ τ
τα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. Αἴ. Οἶδα ἐγὼ,
τις μὴ κατεδίκασεν· ἀλλ' ἡ θέμις λέγειν μ
εἰ λῶν θεῶν· τὸν γοῦν Ὀδυσσέα μὴ ἂν μ
ἂν ἀπολυσάμην, ὦ Ἀγάμεμνον, εἰ μ
μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

Δι

ristì. AJAX. Mertiò, Agamemnon. Ille enim
ihi furoris hujus auctor extitit, ut qui solus me-
um de armis judicio contenderit. AGA. Vole-
aſne vero ſine adverſario eſſe, & ſine pulvere
mnes ſuperare ? AJAX. Quidni ? in tali utique
uſa. Nam armatura ea cognationis quodam
re ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis
erè fuerit. Deinde vos cæteri, qui multò quàm
e præſtantiores eratis, detrectaſtis certamen, &
oncelliſtis mihi certaminis præmia. Iſte autem
aërtæ filius, quem ego ſæpe in ſummo pericu-
ſervavi, cùm jam à Trojanis prope concidere-
r, melior me eſſe voluit, ac dignior qui armis
is potiretur. AGA. Accuſa igitur, ô generoſe,
hetim, quæ, cùm tibi debuiſſet armorum hære-
tatem, utpote cognato, tradere, in medium al-
ta poſuit ea. AJAX. Haudquaquam, ſed Ulyſ-
m, ut qui ſolus fefe mihi oppoſuerit. AGA. I-
noſcendum, ô Ajax, eſt, ſi homo cum eſſet, ap-
etivit gloriam, rem dulciſſimam, cujus gratiâ e-
am noſtrûm quilibet obire pericula ſuſtinet, præ-
ipuè quando & vicit te, idque Trojanis ipſis ju-
icibus. AJA. Novi ego quæ me damnarit, ſed
s non eſt de Diis aliquid dicere. Ulyſſem igitur
on poſſum non odiſſe, Agamemnon, etſi ipſa Mi-
erva hoc nolit.

Dial.

Διάλογος ι'.

Μένιππος καὶ Τάνταλος.

Μέ. Τί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ἐ
δύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς; Τάν. Ὀλ
ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῆς διψυς. Μέ. Ο
ἶσθα ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νὴ Δ
ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; Τάν. Οὐδὲν ὄφ
λος εἰ ἐπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπ
διὰν πεφσιόντα αἴσθηταί με· ἤν δέ ποτε καὶ ἀρύσ
μαι, καὶ πεφσενέγκω τῷ στόματι, ἀ φθάνω βρέχ
ἄκρον τὸ χεῖλος· καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρύ
ὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖ
μυ. Μέ. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε
τὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέῃ τῆς πιεῖν; ἀ γὰρ σῶμ
ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που τέθαπτ
ὅπερ καὶ πεινῆν, καὶ διψῆν ἐδύνατο· σὺ δὲ ἀ ψ
χὴ, πῶς ἂν ἔτι ἢ διψώης, ἢ πίνοις; Τάν. Τ
αὐτό ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν
σῶμα ὄσαν. Μέ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύ
μεν, ἐπεὶ φῆς τῷ διψει κολάζεσθαι· τί δ' ἦν
το δεινὸν ἔσαι; ἢ δέδιας μὴ ἐνδεὴς τοῦ ποτοῦ
ποθάνῃς; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μοι τοῦτον ἄδηλον, ἢ

Dialogus 10.

Menippus & Tantalus.

EN. QUid ploras, Tantale, aut quid te ipſum defles, ad ſtagnum conſiſtens? AN. Quod jam, ô Menippe, pereo ſiti. MEN. Intumne piger es, ut non declinato corpore bibas, vel etiam per Jovem haurias cavâ manu? AN. Nihil prodeſt, ſi prono capite aquam adpetam: fugit enim aqua, cum me ſenſerit advenientem: quod ſi aliquando & hauriam, atque adferam ori, fieri non poteſt ut irrigem ſumma labra, perque digitos diffluens neſcio quo pacto itera deſtituit aridam manum meam. MEN. Prodigioſum quid pateris, Tantale: at enim dic mihi, quid opus eſt, ut bibas? corpus enim non habes: quum illud utique in Lydia alicubi ſepultum eſt, quod & eſurire & ſitire poterat: tu vero (nunc) umbra quomodo adhuc aut ſitias aut bibas? TAN. Illud ipſum eſt pœna mea, ut ſitiat umbra, ac ſi corpus eſſet. MEN. Sed huic quidem rei ſic ſatum habebimus, quandoquidem dicis ſiti te puniri: quid igitur tibi metuendum erit? num times, ne penuria potûs moriaris? non alium equidem

video

ναῦλον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Τάν. Ὀρθῶς μ
λέγεις· καὶ τοῦτο δ' ἦν μέρος τῆς καλαδίκης, τὸ
πιθυμεῖν πιεῖν, μηδὲν δεόμενον. Μέ. Ληρεῖς,
Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς πολὺ δεῖσθαι δοκεῖς,
κράτα γε ἐλλεβόρου νὴ Δία· ὅσις τοιαυτίου τ
ὑπὸ λυττοώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέποιθας,
τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένο. Τ
Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι
εἶν· γέναιόν μοι μόνον. Μέ. Θάῤῥει, ὦ Τάνταλ
ὡς ἔστε σὺ, ἔστε ἄλλο τοιοῦτοι τῶν νεκρῶν· ἀλ
ναῦλον γάρ· καίτοι οἱ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ καλα
κης διψῶσι, τὸ ὕδατο αὐτοὺς οὐχ ὑπομένου

Διάλογος κα'.

Αἰακὸς, Πρωτεσίλαος, Μενέλαος, Πάρι

Α�ι. Τί' ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλέ
περισπεσών; Πρω. Ὅτι διὰ τοῦτ
ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμιόλιᾳ μὲν τὸν δόμον
ἁλιτῶν, χήσειν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. Α
Αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τ
αὐτῆς γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. Πρω. Ε
λέγεις· ἐπαῖνον μοι αἰτιᾷσον. Μέν. Οὐκ ἐμὲ,
βέλτι

eo poſt hunc Orcum, aut mortem, (per quam)
c (deveniamus) in alium Orcum. TAN. Rectè
dem dicis : ſed illud eſt caput condemnationis,
iderare bibere, cum non indigeam. MEN. De-
s, ô Tantale, & tanquam verè potu indigere
eris, (cum potius) mero helleboro per Jovem
us habeas) cui contrarium omnino atque iis,
os rabidi canes momorderunt, contingit, ut
n aquam, ſed ſitim pertimeſcas. TAN. Neque
ò veratrum, Menippe, renuerim bibere : de-
mihi modò. MEN. Bono ſis animo, Tantale ;
n neque tu, nec alius mortuorum bibet, ſi-
dem ſit impoſſibile : non enim omnes, utè
condemnati ſitiunt, aquâ ipſos non expectante.

Dialogus II.

Æacus, Proteſilaus, Menelaus, & Paris.

c. QUid angis, ô Proteſilae, Helenam in-
vadens? PROT. Quia propter illam,
ce, occubui, imperfectam domum relinquens,
amque novam nuptam. ÆAC. Criminare igi-
Menelaum, qui vos ob talem mulierem ad
jam duxit. PROT. Rectè dicis, ille mihi cul-
us eſt. MEN. Ne me, virorum optime, (accu-

βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμ
τῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ δίκα
ᾤχετο ἁρπάσας· ἔτ' γὰρ ἐγὼ ὑπὸ σοῦ μόνε, ἀλ
ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξι' ἀ
χεσθαι, τοσούτοις θανάτοις αἴτι' γεγενημέν'
Πρω. Ἄμεινον ἔτω· σὲ τοιγαροῦν, ὦ δύστα
ἐκ ἀφήσω πρὶν ἀπὸ τῶν χειρῶν. Πά. Ἀδ
ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε· καὶ ταῦτα, ὁμότεχνον σ
σοι· ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θ
καθέχημαι· οἶσθα δὲ ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι,
τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλη· καὶ ἀδ
ναλόν ἐστιν ἀντιπάσασθαι αὐτῷ. Πρω. Εὖ λέγε
εἴθε ἦν μοι τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν
Αἰ. Ἐγώ σοι καὶ περὶ τοῦ ἔρωτ' ἀποκεινοῦμαι
δίκαια· φήσει γὰρ αὐτὸς μοὶ, τοῦ ἐρᾶν τῷ Πάρ
ἴσως γεγενῆσθαι αἴτι'· τοῦ θανάτου δέ σοι, ὦ
γα ἄλλον, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν. ὃς ἐπλ
θόμεν' τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσιμ
ρεσθε τὴν Τροάδα, ἔτως φιλοκινδύνως, καὶ ἀπε
νοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων δόξης ἐρ
θεὶς, δι' ἣν πρῶτ' ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. Π
Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακέ, ἀποκεινοῦμ
δικαιότερα· οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτι', ἀλλ'
μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἔτως ἐπικεκλῶσθαι. Α
Ὀρθῶς. τί οὖν τούτου αἰτιᾶ;

Δι

s) sed justiùs Paridem, qui mei hospitis uxorem
ntra omnia jura rapuit : hic enim non à te so-
, sed ab omnibus Græcis dignus est strangulari,
m tot hominibus mortis causa extiterit. Prot.
eliùs ita sanè : te quidem igitur, infauste Paris,
nquam dimittam è manibus. Par. Malè faci-
Protesilae, præcipuè cum eandem tecum ar-
n colam : amori enim & ipse deditus sum, ab
lemque Deo teneor : nosti verò, quod invitum
d sit, & aliquis nos Deus ducit, quò voluerit ;
ique non potest, ut ipsi resistamus. Prot.
ne dicis : utinam equidem Amorem jam nunc
hendere possem. Æac. At ego tibi de Amo-
justa respondebo : fatebitur enim, quòd ipse
oris Paridi profectò fuerit causa, mortis vero
nemo alius, Protesilae, quàm ipsemet tu, qui
itus novæ nuptæ, postquam appuliſtis ad Tro-
m, nullâ periculi ratione habitâ, & tam incon-
ratè ante alios exiluisti gloriæ cupidus, cujus
sâ primus in egressu cecidisti. Prot. Quin
o de me tibi, Æace, respondebo veriora ; non
m mihi eorum causa est imputanda, sed fato,
quod à principio sic fuerit constitutum Deorum
ntate. Æac. Rectè : Quid igitur hoc accusas ?

Διάλογος. ιβ'.

Μένιππος καὶ Χείρων.

Μέ. Ἧκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν, ἐπιθυμ
σειας ἀποθανεῖν. Χεί. Ἀληθῆ τα
ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀ
ναλος εἶναι δυνάμενος. Μέ. Τίς δέ σε ἔρως
θανάτου ἔσχεν, ἀνεφάσου τοῖς πολλοῖς χρήμαλ
Χεί. Ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα· οὐκ ἦν
ἤδη ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. Μέ. Οὐχ ἡ
ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς ; Χεί. Οὐκ, ὦ Μένιπ
τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλον τί καὶ οὐκ ἀπλοῦν ἡ
μαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων
ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τερφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ
ται, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥστ
ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ· ἐνεπλήσθην γοῦν
τῶν· ὁ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταβ
ὅλως, τὸ τερπνὸν ἦν. Μέ. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρ
τὰ ἐν ἅδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' ἧς ἀπελήλυθας
τὰ ἥκεις ; Χεί. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ
ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐ
ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ·
λως τε, οὐδὲ διψῶν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῶν

Dialogus 12.

Menippus & Chiron.

ΕΝ. EQuidem inaudivi, Chiron, te, Deus cùm eſſes, mortem tamen optaſſe. CH. Vehæc ſunt, quæ audiviſti, Menippe : & mortuſum, ut vides, cùm potuerim immortalis eſſe. ΕΝ. At quænam te mortis cupido tenuit, rei ulgo nimirum inamabilis ? CH. Dicam tibi viro on imprudenti. Non erat amplius mihi jucunm immortalitate frui. MEN. Quid ? an injundum erat vivere & lucem tueri ? CH. Erat, enippe. Nam, quod jucundum vocant, varium ud, & neutiquam ſimplex eſſe duco. Verùm ego im ſemper viverem, iiſdemque fruerer, ſole, luce, o: tum eædem horæ, & quæcunque in vita ntingunt, ordine ſingula recurrerent, atque aliis a per vices ſuccederent, eorum cepit me ſatie-. Neque enim in eo voluptas eſt ſita, ſi ſemr iiſdem fruare, ſed ſi omnino permutes. MEN. obè loqueris, Chiron. Verùm quo animo fers , quæ apud inferos ſunt, poſteaquam ad hæc nquam ad potiora te contuliſti ? CH. Non injucundè,

ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τύτων ἁπάντων ἐσμέν. Μέ. Ὄ
ὦ Χείρων, μὴ πεεικίπτης σεαυτῷ, κ) ἐς
αὐτό σοι ὁ λόγ@ πεειστῇ. Χεί. Πῶς τῦτο φ
Μέ. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ κ) τ
λὸν ἐγένετό σοι πεοσκορὲς, κ) ἐνταῦθα ὅμοια ὁ
τα πεοσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, κ) λείψει με
Βολήν γε ζηλεῖν τινα· κ) ἐκλεύθεν ἐς ἄλλον βί
ὅπερ οἶμαι ἀλύπαλον. Χεί. Τί ἦν ἂν πάθοι τ
ὦ Μένιππε; Μέ. Ὅπερ οἶμαι, κ) φασὶ, συνε
ὄνλα, ἀρέσκεσθαι, κ) ἀγαπᾶν τοῖς παρῦσι,
μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι.

Διαλογ@ ιγ'.

Διογένης κ) Αλέξανδρος.

Δι. Τί τῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, κ) σὺ τέθνηκ
ὥσπερ ἡμεῖς ἄπαντες; Ἀλέ. Ὁρᾷ
ὦ Διόγενες· ὃ παράδοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπ@ ὢν
πέθανον. Δι. Οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λ
γ

cundè, Menippe : ſiquidem æqualitas res eſt orſum popularis : nihilque intereſt, utrum in ce quis agat, an in tenebris : præterea neque iendum eſt nobis, quemadmodum apud ſuperos, que eſuriendum : ſed ejuſmodi rerum omnium ligentiâ caremus. MEN. Vide, Chiron, ne tibi ntradicas, & eòdem tibi recidat oratio. CH. amobrem iſthuc ais ? MEN. Quoniam ſi illi tibi faſtidio fuit, quòd in vita ſemper iiſdem ilibuſque rebus utendum erat, cùm hìc itidem ilia ſint omnia, eodem modo tibi parient faſtim, & quærenda erit aliqua ſtatûs commutatio, ue hinc in aliam vitam migrandum, id quod irror fieri non poſſe. CHI. Quid igitur faciem, Menippe ? MEN. Illud nimirum, ut cum ſapiens, quemadmodum opinor, & vulgò prænt, præſentibus rebus ſis contentus, bonique ſulas quod adeſt, nec quicquam in his eſſe s, quod ferri non queat.

Dialogus 13.

Diogenes & Alexander.

OG. QUid hoc rei eſt, Alexander ? tu quoque, perinde atque nos omnes, mortuus

γων ἑαυτῆ σε εἶναι υἱὸν· σὺ δὲ Φιλίππε ἆ
ἦσθα; Ἀλέ. Φιλίππε δηλαδή· ὃ γὸ ἂν ἐτεθν
κειν Ἄμμωνος ὤν. Διο. Καὶ μὴν κὴ περὶ τ
Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλ
αὐτῇ, κὴ βλέπεσθαι ἐν τῇ ξυνῇ· εἶτα οὕτω σε
χθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξαπατῆσθαι οἰόμε
πατέρα σε εἶναι. Ἀλέ. Καγω ταῦτα ἤκουον ὥσ
σύ νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι ὐδὲν ὑγιὲς ἔτε ἡ μήτηρ, ἔτε
γῶν Ἀμμωνίων πεφῆσθαι ἔλεγον. Διο. Ἀλλα
ψευδος αὐτῶν ὐκ ἄχρηςόν σοι, ὦ Ἀλέξα
δρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ
ὑπέπτηςον θεὸν εἶναι σε νομίζοντες· ἀπ
εἰπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν κατ
λοιπας; Ἀλέ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· ὐ
ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς, ἢ τ
μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, Περδίκκα τὸν δα
Τύλιον ἐπέδωκα· πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Δ
γενες; Διο. Τί γὸ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐπ
ει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν,
λακεύονσες, κὴ πρωτάτην αἰρούμενοι, κὴ πρῶ
ἐπὶ τὺς βαρβάρους, ἔνιοι δὲ κὴ τοῖς δώδεκα θε
πρωτιθέντες, κὴ νεὼς οἰκοδομήμενοι, κὴ θύοντες
δράκοντι υἱῷ; ἀλλ' εἰπέ μοι, πῦ σε οἱ Μακεδ
νες ἔθαψαν; Ἀλέ. Ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι, τ

s es? ALEX. Vides utique, Diogenes: nec mirum , ſi, cum homo fuerim, defunctus ſim. DIOG. m igitur Ammon ille mentiebatur, quum te m eſſe filium diceret, an verò tu Philippo e prognatus eras? ALEX. haud dubie Philip- : nam ſi Ammone progenitus fuiſſem, non iſſem. DIOG. Atqui de Olympiade ſimilia dam ferebantur, draconem cum ea conſuetu- m habuiſſe, & in lecto viſum fuiſſe: deinde te oc concubitu editum in lucem veniſſe: porrò ptum Philippum, qui ſe tuum patrem eſſe e- maret. ALEX. Hæc etiam, ut tu, ipſe audi- Nunc autem video, neque matrem, neque Am- ios illos vates ſani quicquam dixiſſe. DIOG. hoc illorum mendacium, Alexander, tibi ad gerendas non fuit inutile. Multi enim te De- eſſe rati metuebant. Sed dic mihi, cuinam tan- imperium reliquiſti? ALEX. Neſcio, Dio- s. Non enim per repentinam mortem mihi eo quicquam ſtatuere licuit, niſi hoc ſolum, moriens, Perdiccæ annulum tradidi. Verùm rides, Diogenes? DIOG. Quidnam aliud, quod memini, quid Græci fecerint, quum , cum imperium accepiſſes, tibi adularentur,

ην ταύτην ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖ
ὁ ὑπασπιστὴς, ἢν πότε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορ
ωνῶν ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με,
ψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἷς τῶν Αἰγυπτίων θε
Διο. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν
ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα, Ἄννεβιν,
Ὄσιριν γενέσθαι; πολὺν ἀλλὰ ταῦτα μυθὸν, ὦ
ὅπαλε, μὴ ἐλπίσῃς· ὁ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τ
ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τ
τῶν σωμάτων παρελθόντων· ὁ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς
ὁ Κέρβερος ἐκπέφευγε· ἐκεῖνα δὲ ἤδη
μάθοιμι ἂν παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις ὁπότ' ἂν ἐννοή
ὅσην συβαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀρι
σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σαλεφάκ
χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ Βαβυλ
καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξ
καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένην
νίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορ
μένον· ὁ λυπεῖ ταῦτά σε νῦν τὴν μνήμην ἰόν
τί δακρύεις, ὦ μάταιε; ὃ δὲ ταῦτά σε ὁ σ
Ἀριστόβουλος ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι
πρὸς τῆς τύχης; Ἀλέ. Σοφὸς, ἁπάντων ἐκ
κολάκων ἐπιλειπόμενος ὤν; ἐμὲ μόνον ἐ
τὰ Ἀριστόβουλος εἰδέναι, ὅσα μυθὸν ἤκουσε παρ' ἐ

e Imperatorem eligerent, & ducem adverſus bar-
aros : nonnulli etiam te duodecim Deorum nu-
nero adderent, templa ædificarent, & ut draconis
lio ſacra facerent ? Sed dic mihi, ubi te Macedones
peliverunt ? ALEX. Etiamnum in Babylone jaceo
rtium jam diem. Porrò Ptolæmeus ille ſatelles
neus, ſi quando detur ocium ab his rerum tu-
ultibus, qui nunc inſtant, pollicetur in Ægyp-
m deportaturum me, ibique ſepulturum, ut fi-
n ex Diis Ægyptiis unus. DIOG. Non riſero,
lexander, cùm te etiam apud inferos deſipien-
m videam, & ſperantem fore ut aliquando fias
nubis, vel Oſiris ? Verùm hæc ne ſperes, divi-
ſſime. Neque enim fas eſt reverti quemquam,
i ſemel paludem transmiſerit, atque intra ſpecûs
arum deſcenderit, propterea quòd neque indili-
ns eſt Æacus, neque contemnendus Cerberus.
erùm illud abs te diſcere pervelim, quo feras
nimo quoties in mentem tibi redit, quantâ feli-
tate apud ſuperos relictâ, huc ſis profectus, pu-
corporis cuſtodibus, ſatellitibus, ſatrapis, auri
ntâ vi, populus qui te adorabant, Babylone,
ctris, immanibus illis belluis, dignitate, gloriâ :
inde quòd eminebas conſpicuus, dum vectareris,

οἷα δὲ ἐπέστελλεν. ὡς δὲ καὶ ἐχρῆν ὁ με τὴν περὶ τ
δείαν φιλοσιμίαν, θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν, ἅρπι μὴν
τὸ καλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν τἀγαθοῦ, ἁ
δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον· καὶ γὰρ αὖ
τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ α
λοὺς λαμβάνων· γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος,
τεχνίτης· πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυ
αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίσ
ἀγαθοῖς, ἃ καὶ πριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθ
Διο. Ἀλλ' οἶσθα, ὃ δρᾶσις; ἄκος γάρ σοι τ
λύπης ὑποθήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβο
ἐ φύεται· σὺ δὲ καὶν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν
πισπασάμενος πίε, καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλά
ἔτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγ
θοῖς ἀνιώμενος· καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ,
Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὁρμῶν
ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό ἕλεσας αὐτ
ὥστε τὴν ἕλέραν σὺ ταύτην βάλιζε· καὶ πῖνε π
λάκις, ὡς ἔφην.

Δι

uum vittâ candidâ caput revinctum haberes, dum urpuram fibulis ſubſtrictam geſtares. Numquid æc te diſcruciant, quoties animo recurſant? Quid chrymaris, ô ſtolide? Annon hæc te docuit ſa- iens ille Ariſtoteles, ne res eas, quæ a fortuna roficiſcuntur, firmas putares? ALEX. An ſapi- ns ille, cum ſit aſſentatorum omnium perditiſſi- us? Sine me ſolum Ariſtotelis facta ſcire, uam multa à me petierit, quæ mihi ſcripſerit, ut- ue meo in diſciplinas ſtudio ſit abuſus, cum mi- palparetur, ac laudaret me, nunc ob formam, ſi hæc ſummi boni pars eſſet: nunc ob res eſtas atque opes: nam has quoque in bonis eſſe enſebat, ne ſibi vitio verteretur quòd eas cape- t, præſtigioſus ille & fraudulentus homo, Dio- enes. Quanquam illud fructûs ex ipſius ſapientia ro, quòd nunc iis, tanquam ſummis de bonis crucior, quæ paulò ante enumeraſti. DIOG. t ſcin' tu, quid facies? oſtendam tibi moleſtiæ ius remedium. Quandoquidem hîc veratrum on producitur, fac ut Lethæi fluminis aquam idis faucibus attrahens bibas, iterumque ac ſæpius ibas: ſic enim deſines bonorum Ariſtotelicorum uſa diſcruciari. At Clitum illum, & Calliſthenem deo, & complures alios in te irruentes, ut te ſcerpant, & injurias à te acceptas ulciſcantur. uare alteram hanc viam ito, &, ut dixi, ſæpe bibito.

Dial.

Διάλογ. ιδ'.

Ἑρμῆς, Χάρων.

Ἑρ. Λογισώμεθα, ὦ Πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅ-
σα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖ
ἐείζωμέν τι πεεὶ αὐτῶν. Χά. Λογισώμεθα,
Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰ ὄεισαι πεεὶ αὐτῶν, ἢ ἀπε-
μονέστεεον. Ἑρ. Ἄγκυεαν ἐνεικαμένῳ ἐκόμι-
πένε δεαχμῶν. Χά. Πολλῆ λέγεις. Ἑρ. Νὴ
Ἀϊδωνέα, τῶν πένε ὠνησάμην, ἢ τεοπωνῆεα
ὀβολῶν. Χά. Τίθει πένε δεαχμὰς, ἢ ὀβολὸς δ
Ἑρ. Καὶ ἀκέεεαν ὑπὲεῤ τῆ ἰσίε, πένε ὀβολὸς
καλέβαλον. Χά. Καὶ τέτες πεοσίθει. Ἑρ. Κ
κηεὸν ὡς ἐπιπλάσαι τῆ σκαφιδίου τὰ ἀνεῳγ
ἢ ἥλες δὲ ἢ καλώδιον, ἀφ' ᾧ τὴν ὑπέεαν ἐ
πσας, δύο δεαχμῶν ἄπανλα. Χά. Εὖγε, ἀ
ταῦτα ὠνήσω. Ἑρ. Ταῦτά ἐσιν, εἰ μή τι ἀ
ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ· πόλε δ' ἂν τα
ἀποδώσειν φὴς; Χά. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύ
νον· ἢν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμ καλαπέμψ
θεέυς τινὰς, ἐνέσαι τότε ἀποκεεδάναι ἐν τῷ π
θει παεαλογιζόμενον τὰ πεεθμία. Ἑρ. Νῦν
ἐγὼ καθεδῆμαι, τὰ κάκισα ἐυχόμεν
νέα

Dialogus 14.

Mercurius & Charon.

ER. SUpputemus, Portitor, ſi videtur, quanta mihi debeas jam, ne denuò litigemus de iſtis. CHA. Supputemus, Mercuri, nam iſtis definire melius eſt, & minus moleſtum. ER. Anchoram mandanti tibi attuli quinque rachmarum. CHA. Magno dicis. MER. At, per utonem, quinque emi illam, & lorum, quo mum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas & obolos duos. MER Et acum (reſarciendum) velum : quinque obolos ego ſolvi. CHA. Etiam hos appone. MER. Et cera ad oblinendas navigii rimas, & clavos, præterea niculum, unde Hyperam feciſti : omnia hæc abus drachmis. CHA. Bene vero : hæc vili eſti. MER. Hæc ſunt, niſi quid aliud me latuerit inter computandum. Quando autem hæc redurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, fieri non poteſt. Si verò peſtis aliqua, aut llum multos demiſerit, licebit tum lucrifacere aliquid, malâ fraude ſupputantem in turba portuorum) portoria. MER. Proinde ego nunc ſedebo,

νέωθαι, ὡς ἂν ὑπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. Χά. Ο
ἔσιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ· νῦν δ' ὀλίγοι, ὡ ὁρ
ἀφικνῶνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. Ἑρ. Ἄμεινον ἦ
εἰ μὴ ἡμῖν· παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα· π
ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶσθα οἷοι παρ
νοῦτο, ἀνδρεῖοι ἄπαγτες, ἄμαχοι ἀνάπλεω
τραυμαλίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ
ὑπὸ τῶν παιδῶν ἀποθανὼν, ἢ ὑπο τῆς γυν
κὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκὼς τὴν γαστέρ
μὴ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαγτες, μὴ ἀγ
μεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις· οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτ
διὰ χρήματα ἥκασιν, ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλ
ὡς ἐοίκασι. Χά. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι τα
Ἑρ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν
κρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα ταῦτά σοι.

Διάλογος ιε'.

Πλάτων, Ἑρμῆς.

Πλά. Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγη
κότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτ
ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶν
πεπλακισμύριοι; Ἑρ. Ναὶ, τὸν σικυώνιον φ
τί οὖν; Πλά. Ἐκεῖνον μὲν ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔα

ebo, peſſima quæque ut eveniant precatus, ut
e fructum capiam. CHA. Fieri aliter non poteſt,
rcuri. Nam pauci nunc, uti vides, ad nos de-
ndunt : pax enim eſt. MER. Satiùs eſt ità eſſe,
mſi nobis prorogetur a te debiti iſtius ſolutio.
rùm enim verò priſci illi, Charon, noſti quales
enerint, fortes omnes & ſanguine pleni & ſaucii
ique. Nunc autem aut veneno aliquis à filio
rfectus, aut ab uxore, aut ex luxuria tumefa-
ventre & cruribus (adveniunt.) Pallidi enim
es, & ignavi, neque ſimiles illis. Plurimi au-
ipſorum etiam pecuniarum cauſâ veniunt, fa-
, ut videtur, ſibi mutuò inſidiis. CHA. Om-
enim expetendæ ſunt illæ. MER. Proinde ne-
ego videar committere aliquid, ſi acerbè abs
xigam ea quæ mihi debes.

Dialogus 15.

Pluto & Mercurius.

. SEnémne nôſti, illum annis gravem dico,
divitem Eucratem, cui liberi quidem
ſunt, hæreditatem autem venantes quinqua-

ἐπὶ τοῖς ἐννενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπ
θρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴ γε οἷόν τε ἦν, κ
πλείω· τὰς δέ γε κόλακας αὐτῆ, Χαρίνον
νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τὰς ἄλλας, κατάσπασο
φεξῆς ἅπαντας. Ἑρ. Ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ π
τον. Πλ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ δικαιότατον· τί γ
κεῖνοι παθόντες εὖ χονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ
χρημάτων ἀπιποιεῖσθαι, οὐδὲν προσήκοντες
δὲ πάντων ὅτι μιαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα ἀ
μενοι, ὅμως θεραπεύσουσιν ἔν γε τῷ φανερῷ
νοσεῖν, ἃ μὴ βουλεύονται, πᾶσι προθύμως
σειν δὲ ὅμως ὑποσχνεῖσθαι, ἢν βούσῃ· καὶ ὅ
ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν· διὰ τα
ὃ μὴ ἔστω ἀθάνατον· οἱ δὲ προσαπίτωσαν
μάτην ἐπιχανόντες. Ἑρ. Γελοῖα ποιήσουσι,
νῆργοι ὄντες· πολλὰ κἀκεῖνον εὖ μάλα
βουλεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, ἀεὶ
νόμι ἐοικὼς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων· οἱ
ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι, βόσκ
ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτὸς τιθέντες. Πλ. Ο
ὁ μὲν ἀποδυσάμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ ἱμ
ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων
ὀνειροποληθέντα πλεῖστον ἀπολιπόντες, ἡκέτ
ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. Ἑρ. Ἀμέλ
ὦ

es mille ? MER. Recte : Sicyonium illum di-
Sed quid tum ? PLUT. Vivete illum qui-
, Mercuri, sine ultra eos nonaginta annos,
s vixit, aliis totidem accumulatis, si modo fi-
possit, atque etiam pluribus. Adulatores autem
us Charinum adolescentem, & Damonem, &
ros detrahe huc ordine omnes. MER. Atqui
rdum hoc videatur. PLUT. Haudquaquam, i-
justissimum : Quid enim illi (mali ab eo)
pessi optant illum mori, nisi quia pecuniam il-
captant, nullâ propinquitate juncti ? Quod au-
omnium scelleratissimum est, dum talia pre-
tur, tamen in propatulo colunt : Ac quæ, æ-
tante illo, apud se consultent, omnibus mani-
a : & tamen sacrificaturos sese promittunt, si
ius se habeat : & in universum varia quædam
versuta) adulatio illorum hominum est. Prop-
a ipse quidem immortalis sit, illi autem ante
m abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula pa-
tur, scelerati cùm sint. Ille etiam sæpe admo-
n scitè lactat illos, & spe pascit inani, & in
mâ, semper morituro similis multò validior
quàm quisquam juvenis. Illi autem hæredita-
nter se divisâ fruuntur, vitam quandam bea-

ὦ Πλάτων· μελελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτ
παθ' ἕνα ἑξῆς· ἑπτὰ δὲ οἶμαί εἰσι Πλ. Κα
σα· ὁ δὲ, παραπέμψει ἕκαστον, ἀνὶ γέρο
αὖθις προθήσης γενόμεν

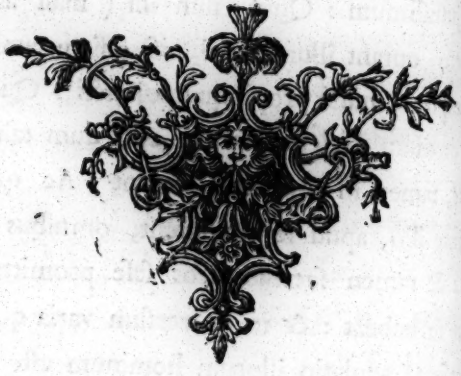

m ſecum ipſi animo præcipientes. PLUT. Pro-
de ipſe, exutâ ſenectute, quemadmodum Iolaus
e, repubeſcat. Illi autem ab ipsâ ſpe mediâ, ſom-
atas divitias relinquentes, jam mali malè mortui
ic veniant. MER. Ne cures, Pluto; illos enim
dine ſingulatim tibi accerſam: ſeptem autem,
inor, ſunt. PLU. Deducas licet. Ille autem præ-
ittat ſingulos ex ſene iterum adoleſcens factus.

LUCI-

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΜΥΘΩΔΗ.

Διάλογος ά.

Ζεὺς καὶ Ἑρμῆς.

Ζ. Τὴν τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσ
ὦ Ἑρμῆ; Ἑρ. Ναί· τὴν Ἰὼ λέγεις
Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ
μαλις. Ἑρ. Τεράστιον τοῦτο· τῷ τρόπῳ δ' ἐκ
λάγη; Ζ. Ζηλοτυπήσασά μ' Ἥρα μεταβαλεν
λήν· ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμη
νῆται τῇ κακοδαίμονι· βοκόλον τινὰ πολυόμμ
λον Ἄργον τοῦνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν
μαλιν, ἄϋπνος ὤν. Ἑρ. Τί οὖν ἡμᾶς χρὴ
εἶν; Ζ. Καταβάμενος ἐς τὴν Νέμεαν, ἐκεῖ
τε ὁ Ἄργος βοκολεῖ, ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον·
λὲ Ἰὼ διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀ
γα

LUCIANI DIALOGI FABULOSI.

Dialogus I.

Jupiter & Mercurius.

P. PUlchram illam Inachi puellam noſti, Mercuri? MER. Etiam, Io dicis. JUP. Illa non amplius puella eſt, juvenca. MER. Monſtroſum hoc. Sed quomo- mutata eſt? JUP. Zelotypiâ mota Juno, mu- it ipſam. Quin etiam novum aliud malum in- ci excogitavit: bubulcum quendam multiocu- Argum nomine cuſtodem addidit, qui juven- inſomnis paſcit. MER. Quid igitur facto o-

pus

γαγὼν, Ἴσιν ποίησον· καὶ τοιοῦτον ἔσω θεὸς
ἐκεῖ· καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τὰς ἀνέμους
πεμπέτω, καὶ σωζέσθω τὰς πλεούσας.

Διάλογος β'.

Ἶρις καὶ Ποσειδῶν.

Ἶρ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ Πόσειδ
τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας,
φαλον ἐπινήχεσθαι συμβέβηκε· ταύτην, φη
ὁ Ζεὺς, σῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίησον
δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, σεί
πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς. Πο. Π
πράξεται τοῦτο, ὦ Ἶρι· τίνα δὲ ὅμως παρ
αὐτῷ τὴν χρείαν ἀναφανεῖσα, καὶ μηκέτι πλέου
Ἶρ. Τὴν Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἡ
γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. Πο. τί οὖν;
ἱκανὸς ὁ ἀέρανὺς ἐνέχειν; εἰ δὲ μὴ ἔτυ, ἀλ
γε πᾶσα ἡ γῆ ἂν ὑποδέξασθαι δύναιτο
αὐτὴς γονάς; Ἶρ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥ
γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ καθέλαβε τὴν γῆν, μὴ
ρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑποδοχήν· ἡ
νυν νῆσος αὐτὴ ἀνώμοτος ἐστιν· ἀφανὴς γὰ
Π

us ad Jup. Devolans in Nemeam ſylvam (illic bi Argus paſcit) illum quidem interficito: i-am verò Io per pelagus in Ægyptum abducens, m facito: & dehinc Dea illis eſto, Nilumque at-llat, & ventos immittat, & navigantes ſervet.

Dialogus 2.

Iris & Neptunus.

INſulam illam errantem, Neptune, quæ à Sicilia revulſa, atque undis ſubmerſa, ma-innatat: eam, dixit Jupiter, jam erige, & cer-ndam exhibe, & fac, ut manifeſta in medio Æ-o firmiter maneat, tutò admodum ſtabilita: o-enim illâ nonnihil habet. Ne. Hoc fiet, Iri: tamen, quem uſum illi præbebit manifeſta ap-ens, neque amplius natans? Ir. Latonam in ea ere oportet: jam enim malè habet à doloribus. . Quid igitur? annon ipſi cœlum ſufficit? quòd oc non (ſufficiat) nonne vero tota terra reci-poſſit ejus partus? Ir. Non, Neptune. Nam o Tellurem magno jurejurando obſtrinxit, ne d Latonæ parturienti perfugium præberet. Hæc

Πο. Συνίημι· σῆθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι αὖθις τῇ βυθῷ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μ νε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τὼ ἀδ ρὼ τὰ τέκνα δύο, τὼς καλλίστως τῶν θεῶν· καὶ ὑμ ὦ Τρίτωνες, διαπορθμεύσατε τὴν Λητὼ ἐς αὐτ καὶ γαληνὰ ἄπαντα ἔσω· τὸν δρόμον δὲ νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπεὶ τεχθῇ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μη σὺ δὲ ἀπάγγελλε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρε ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω ἡ Λητὼ, καὶ τικτέτ

Διάλογος γ'.

Ξανθὸς καὶ Θάλασσα.

Ξαν. Ε'ξαι με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πονθότα· παλάσβεσόν μου τραύματα. Θά. Τί τοῦτο, Ξάνθε; τίς σε κατέκαυ Ξάν. Ἥφαιστος· ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κοδαίμων, καὶ ζέω. Θά. Διαλί δέ σοι ἐνέβ τὸ πῦρ; Ξάν. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· γὰ φονεύοντα τὰς Φρύγας ἱκέτευσα, ὅδ' ἐκ ἐ

tur insula juramento non tenetur: tum enim fuit condita. NE. Intelligo rem. Igitur subsiste, sula: atque iterum è profundo emerge, nec amus sublabaris, sed immota maneas. Ac suscipe ciſſima fratris mei liberos duos, Deorum pulrrimos. Et vos, ô Tritones, Latonam in ipsam icite, omniaque tranquilla sint. Serpentem aun illum, qui nunc ipsam deterrendo, velut œstro gitat, ipsi infantes, posteaquam in lucem editi rint, continuò aggredientur, ac matrem vindiunt. Tu verò Jovi renuncia, omnia esse para- Stabilita est insula, veniat Latona, ac pariat.

Dialogus 3.

Xanthus & Mare.

SUscipe me gravia passum, ô Mare: mea vulnera extingue. MAR. Quid hoc rei ô Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus. prorsus exustus sum miser, & efferveſco. AR. Cur autem tibi injecit ignem? XAN. Profilium Thetidis. Postquam enim illum Phryoccidentem supplex precatus sum, ille autem l ab ira remitteret, sed cadaveribus obstrueret

σατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφε
τε μοι τὸν ῥῆν, ἐλεήσας τὸς ἀθλίους, ἐπῆλθον ἐ
κλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρ
ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιςος, ἔτυχε γὰρ πλησίον πε
πᾶν ὅσον οἶμαι πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτ
καὶ ἄποθι ἄλλοθι φέρων, ἐπῆλθέ μοι· καὶ ἔκα
μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας, ἅπτησε δὲ κ
κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐ
δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλᾶσαι ποιήσας, μικροῦ δεῖ
λον ξηρὸν ἐργάσαι· ὁρᾷς δ' ἔνθ' ὅπως διάκειμ
πὸ τῶν ἐκκαυμάτων; Θά. Θολερὸς, ὦ Ξάνθ
θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῶν νεκ
ἡ θέρμη δὲ, ὡς φής, ἀπὸ τοῦ πυρός· καὶ εἰκότ
Ξάνθε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, οὐκ αἰ
θεὶς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. Ξάν. Οὐκ ἔδε
ἐλεῆσαι γειτονας ὄντας τὸς Φρύγας; Θά.
Ἥφαιστον, δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι, θέτιδος υἱὸν
τὸν Ἀχιλλέα;

Διάλογος δ'.

Ἥφαιστος καὶ Ζεύς.

Ἥφα. Τί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἦκα
ὡς ἐκέλευσας, ἔχων καὶ πέλεκυν

hi alveum, ego miſertus miſerorum, ut aquis e- obruerem irrui, quo perterritus, à virorum cæ- ceſſaret. Ibi Vulcanus (nam tum propè ade-) univerſo igne, opinor, quantum habebat, ntumque in Ætna, & ſi quibus aliis in lo- erat, allato proceſſit mihi obviam: ac ex- t quidem ulmos & myricas: affavit autem & lices piſces & anguillas; me verò cùm efferveſ- feciſſet, parum abfuit quin totum aridum red- erit. Videſne igitur, quomodo his incendiis ctus ſum? MAR. Turbidus & calidus es, Xan- ut par eſt, cruore, à cadaveribus: calore au- , ut ais, ab igne. Ac meritò, Xanthe, ut qui tra filium meum impetum feceris, non veritus, d filius eſſet Nereidis. XAN. Annon decebat vicinorum Phrygum miſereri? MAR. At verò canum nonne decebat Achillis filii Thetidis mi- ri?

Dialogus 4.

Vulcanus & Jupiter.

. QUid me oportet facere, Jupiter? Ve- nio enim, ut juſſiſti, ſecurim habens

τατον, εἰ μὴ λίθος δέοι μιᾷ πληγῇ διατεμεῖ
Ζ. Εὖγε, ὦ Ἥφαιστε. ἀλλὰ δίελέ μου τὴν κεφ
λὴν εἰς δύο, κατενεγκών. Ἥφαι. Πειρᾶ μου εἰ μ
μηνα; πρόσαττε δ' ἓν τἀληθὲς, ὅπερ θέλεις
γενέσθαι. Ζ. Διαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ
ἀπειθήσεις, ἐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένου πειρ
μου, ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μ
δὲ μέλλειν· ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων,
μου ἢ ἐγκέφαλον ἀναρρέψουσιν. Ἥφαι. Ὅρα, ὦ Ζ
μὴ κακὸν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γὰρ ὁ πέλεκύς ἐ
κ ἐκ ἀναιμωτὶ, οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλείθυιαν μαι
τί σε. Ζ. Κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θ
μῶν· οἶδα γὰρ ἐγὼ τί συμφέρον. Ἥφαι. Ἀλ
μὲν, κατοίσω δέ· τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σὲ κελ
ον ; τί τοῦτο ; κόρη ἔνοπλος ; μέγα, ὦ Ζεῦ,
κὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γὲν ὀξύθυμ
ῆσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθ
ζωογονῶν, κ ταῦτα ἔνοπλον· ἦπε κρατόπεδ
κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡδὲ πηδᾷ, κ πυ
χίζει, κ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, κ τὸ δόρυ σε
λει, κ ἐνθυσιᾷ· κ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ
ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶ
μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ κ τοῦτο ἡ κόρυς· ὥστε, ὦ Ζ
μαίωτρά μοι ἀπόδου ἐγγυήσας μοι αὐτήν·

Ἀ

tissimam, etiam si lapides uno ictu opus sit disse-
re. JUP. Rectè sanè, ô Vulcane. Sed jam, im-
stâ illâ, divide mihi caput in duas partes. VUL.
ntas me, num insaniam? Impera igitur verè,
od vis tibi fieri. JUP. Dividi mihi calvariam
lo. Si verò non obedieris, me experieris non
nc primùm irascentem. Verùm toto animo fe-
ndum est, nec cunctandum. VUL. Vide, Ju-
er, ne quid mali faciamus: acuta enim securis
. Nec sine sanguine, nec ad Lucinæ morem ti-
obstetricabitur. JUP. Incute modò, Vulcane,
dacter. Ego enim novi, quid conducat. VUL.
vius quidem, sed tamen feriam: quid enim fa-
re non deceat, te jubente? Quid istuc? armata
ella. Magnum, ô Jupiter, in capite malum ha-
as. Quare meritò iracundus eras, cùm sub
mbrana cerebri tantam virginem vivam nutrires,
nque armatam. Nimirum nescius castra, non ca-
habebas. Hæc verò saltat, & cum armis tri-
diat, & clypeum concutit, & hastam vibrat, &
ore concitatur. Quodque maximum est, for-
sa admodum, ætatis maturæ brevi adeò jam fa-
est. Cæruleis quidem est oculis, sed huic or-
um addit galea. Quare, ô Jupiter, hoc mihi

refer

Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένῳ γὰρ θέλει μένειν· ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ, οὐδὲν τιλέγω. Ἥφαι. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μὲν τἀλοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν· Ζ. Εὐ ῥᾴδιον ἔτω, ποίει· πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτ ῥᾳς.

Διάλογος ε'.

Ζεὺς, Ἀσκληπιὸς, Ἡρακλῆς.

Ζε. Λύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Η κλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλή ὥσπερ ἄνθρωποι· ἀπορεπῆ γὰ τα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίο θεῶν. Ἥρα· Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τουτονὶ μαχέσα προσκαταλίνεσθαί μοι ; Ἀσκ. Νὴ καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. Ἡρα. Κατὰ τί ὦ ἐμοῦ τε ; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θ ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας τέλησας ; Ἀσκ. Ἐπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακ ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγεὶς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ Ἥρα. Οὐκοῦν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν, ὃς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκκαθαί

β

er obſtetricandi præmium, ut illam mihi deſpon-
s. Jup. Impoſſibilia petis, Vulcane: vult e-
n virgo permanere. Ego certè, quantum in me
, nihil repugno. Vul. Hoc volebam, curæ mihi
nt reliqua: jamque ipſam rapiam. Jup. Si hoc
adeò facile eſt, facias licet. At illud ſcio, te,
e conſequi nequeas, amare.

Dialogus 5.

Jupiter, Æſculapius & Hercules.

p. Deſinite, ô Æſculapi & tu Hercules, inter vos rixari perinde ut homines: inora enim hæc, & à convivio Deorum aliena.
er. At vis, ô Jupiter, medicamentarium iſtum
e me accumbere? Æsc. Ita per Jovem: etem ſum melior. Her. Qua in re, ô attonite?
quia te Jupiter fulmine percuſſit, cùm faceres,
e nefas erant: nunc autem ex miſericordia itemmortalitatis particeps factus es? Æs. Tu ve-
Hercules, oblitus es, te in Oeta conflagraſſe,
ndoquidem mihi ignem objicis? Her. Neaquam æqualia & ſimilia ſunt, quæ in vita geſ-
us, ut qui ipſe Jovis quidem ſim filius, tantos

βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπ
ὑβρισὰς τιμωρόμενος, σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ,
ἀγύρτης· νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμ
ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδ
ἐπιδεδειγμένος. Ἀσκ. Εὖ λέγεις· ὅτι
τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, ὅτε ὡρῶν ἀνῆλ
ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σ
ματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μὴ τοῦτο, τοῦ πυρός· ἐ
δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ὅτε ἐβάλευσα ὥσπερ
ὅτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδε
κως, καὶ ταινόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυ
σανδάλῳ· ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτε
τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. Ἡρ. Εἰ μὴ π
σε λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡ
πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία· ἐπεὶ ἀραμένος
ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ ἀέρος, ὥστε μὴ δ
Παιήονα ἰάσασθαί σε, τὸ κρανίον συντειβέν
Ζ. Παύσασθέ, φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττεσε ἡ
τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑ
τοῦ συμποσίου· καίτοι εὐγνωμον, ὦ Ἥρακλ
περκαλακλίνεσθαί σοι τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ
τέρων ἀποθανόντα.

tem labores vitam expurgans sustinuerim, & feras bellans, & de contumeliosis hominibus pœnas mens. Tu verò radicum es refector, & circula-, fortè quidem ægrotantibus hominibus adhibe- remedia utilis: virile autem nihil quicquam præ- isti. Æsc. Rectè dicis, quoniam & tuas inusti- es curavi, quando nuper ad nos semiustulatus ad- ndisti, corpore ab ambobus corrupto, nimirum unica, & deinde à flamma. Ego verò si etiam il aliud, tamen neque servivi, neque purpura-, ut tu, & ab Omphale aureo sandalio verbera- lanam in Lydia carpsi: neque insaniens, liberos uxorem occidi. Her. Nisi desinas mihi convi- ri, protinus senties tibi non multum profuturam mortalitatem: siquidem è cœlo præcipitem te in ut dejiciam: ut ne ipse quidem Pæon te capite tritum curaverit. Jup. Definite, inquam, & ne bis hunc cœtum perturbate: aut vos è convivio osque ablegabo. Atqui, ô Hercules, æquum est, priore loco accumbat Æsculapius, quippe qui or est mortuus.

Διάλογος. ς'.

Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων.

Ἑρ. Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἄπολλον; Ἄ
Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυσυχῶ ἐν τοῖς ἐρ
κοῖς. Ἑρ. Ἄξιον μὰ λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ
τί δυσυχεῖς; ἢ τὸ χεὶ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ
Ἀπ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκ
τὸν Οἰβάλου. Ἑρ. Τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Τά
θος; Ἀπ. Καὶ μάλα. Ἑρ. Πρὸς τίνος, ὦ
πολλον; ἢ τίς ἔτως ἀνέρας ἦν, ὡς ἀποκτεῖ
τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; Ἀπ. Αὐτὸς ἐμὸς
ἔργον. Ἑρ. Οὐκοῦν ἐμάνης, ὦ Ἄπολλον;
Οὔκ· ἀλλὰ δυσύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο.
Πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι τὸν λόγον. Ἀπ.
σκεύων ἐμάνθανε· καγὼ συνεδίσκευον αὐ
ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολλύμενος ζέφυρος,
ος μὰ ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος
καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν ἐπεβούλευσε·
μὰ ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον ἐς
ἄνω· ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου καταπνεύσας ἐπὶ
φαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε
τῆς πληγῆς αἷμά, τε ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸν παῖ
εὐθὺς ἀποθανεῖν· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὰ ζέφυρον,
τίκα ἠμυνάμην καταπτοξεύσας, φεύγοντι ἐ
σπόμε

Dialogus 6.

Mercurius & Apollo.

ME. QUid triſtis es, Apollo? AP. Quoniam, ô Mercuri, ſum infelix in amoribus. ME. Dignum quidem hoc triſtitiâ: ſed quodnam tuum infortunium? Te ne adhuc affligit, quod Daphne tibi accidit? AP. Nequaquam: ſed alium doleo, Laconem illum Oebali filium. ME. in mortuus eſt Hyacinthus? dic mihi. AP. Maime. ME. Unde, Apollo? aut quis ab amore ita it alienus, ut occiderit formoſum illum puerum? P. Meum ipſius hoc eſt factum. ME. Numuid inſaniviſti, Apollo? AP. Non: ſed quoddam fortunium mihi præter animi ſententiam accidit. E. Quomodo? rem enim hanc ſcire cupio. AP. iſco ludere diſcebat, atque ego unà cum illo ludeam. Ceterùm ventorum omnium perditiſſimus ephyrus jam dudum etiam ejus amore flagrabat. ed, cùm negligeretur, atque contemptum hunc on ferret, ego quidem, ut conſueveramus, diſum in altum jaculabar: ille autem à Taygeto ſpians, ablatum hunc puero in caput inflixit, ita ut x plaga ſanguis multus manaret, unde puer ſta-

σκόμενος ἄχρι τῦ ὄρους· τῷ παιδὶ δὲ καὶ τὰ
ἐχωσάμην ἐν Λιβύῃ, ὅτι ὁ δίσκος αὐτοῦ
τίβαλε· καὶ ἀπὸ τῦ αἵματος ἄνθος ἀνεδύετο τ
γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστ
ἀνθέων ἁπάντων· ἔτι καὶ γεράσματα ἔχον ἐπ
ζοντα τῷ νεκρῷ· ἆρά σοι ἀλόχως λελυπῆσθ
κῶ; Ἑρ. Ναὶ, ὦ Ἄπολλον· ἥδεις γὰρ ἀπὸ
ποιημένος τὸν ἐράμενον· ὥστε μὴ ἄχθε ἀπὸ
νος.

Διάλογος ζ'.

Ἄρης καὶ Ἑρμῆς.

Ἄρ. Ἤκεσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμ
ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπερφυᾶ καὶ ἀπίθανα
ἦν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μόνος ἐκ τῦ ἐρρῦ σεω
καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἀποκρεμασθέντες κατα
βιάζεσθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ κ
θελκύσετε· εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀπελκύσαι, ἐμ
νον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλ
σαν συναρτήσας μετεωριῶ· καὶ τἆλλα ὅσα κ
ἀκήκοας· ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἓν ἁπάντων

μέν

eſt mortuus. Sed ego Zephyrum quidem con-
ò ſum ultus ſagittis, & ad montem uſque fugien-
infecutus. Puero autem & ſepulcrum Amy-
ſtruxi, ubi diſcus eum proſtravit: & effeci, ut ex
ſanguine terra florem reddat ſuaviſſimum, Mer-
ii, & pulcherrimum omnium, qui præterea lito-
habet mortuum lugentes. Num tibi præter ra-
nem mœſtus fuiſſe videor? ME. Ita ſanè, Apol-
mortalem enim te tibi amaſium comparâſſe no-
quare, illo jam mortuo, ne doleas.

Dialogus 7.

Mars & Mercurius.

A. AUdiſtin', Mercuri, qualia nobis Jupiter
fit minatus, quàm ſuperba, quamque
ſuda? Ego, inquit, ſi voluero, catenam ex cœ-
demittam, unde ſi vos ſuſpenſi me vi detrahere
nemini, luſeritis operam; nunquam enim deor-
traxeritis. Contrà ego ſi velim illam in altum
rahere, non vos ſolùm, ſed terram, & mare ſi-
ſublatum in ſublime ſuſtulero. Et alia ſimilia,
audiviſti. At ego, ſiquidem cum uno quoli-
conferatur ſingulatim, ita præſtantiorem eum

eſſe,

μείνων, καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, ἢν ἂν ἀρ
πν· ὁμῶς δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μ
ταβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γὴν κἂν τὴν
λασσαν περσλάβωμεν, ἢν ἂν πεισθείην. Ἑρ
φήμει, ὦ Ἄρες· ἡ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοι
μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυ
Ἀρ. Οἶει γάρ με περὶς πάντας ἂν ταῦτα ἐ
χὶ δὲ περὶς μόνον σὲ, ὃν ἐχεμυθᾶν ἠπισά
ὅ γᾶν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούοντ
ταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ἢν ἂν δυναίμην σιω
περὸς σέ· μέμνημαι γὰρ ἡ περὶ πολλᾶ, ὁπότε
σειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπανασάντες
ἐβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παν
ἦν δεδίως, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μ
Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμ
Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετό
κεραυνῷ καὶ βροντῇ· ταῦτα λογιζομένῳ ἐπ
γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτᾶ. Ἑρ. Σ
εὐφήμει· ἡ γὰρ ἀσφαλὲς ἔστε σοὶ λέγειν, ἔτ
ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

viribusque ſuperiorem non negaverim: ſed
n tam multis antecellere, ut eum pondere ne-
mus vincere, etiam ſi terram & mare nobis
xcerimus, non crediderim. ME. Bona ver-
Mars. Neque enim talia dicere tutum eſt,
quid fortè mali ex hac petulantia capiamus.
An verò credis apud quemlibet hæc dictu-
me? Imò apud te ſolum id audeo, quem
e continentis eſſe novi. Sed quod mihi
nè ridiculum videbatur, tum quum hæc mi-
em audirem, haud quam apud te reticere.
n memini cùm non ità multò ante Neptu-
, Juno & Minerva, motâ adverſus eum ſe-
ne, molirentur comprehenſum illum vincire,
opere formidans in omnem ſpeciem ſe ver-
idque cùm tres tantùm eſſent. Ac, niſi
s miſerata, Briareum centimanum ad opem
vocaſſet, cum ipſo fulmine & tonitru vin-
ſſet. Hæc reputanti mihi ſuccurrebat ejus
loquentiam ridere. ME. Tace, bona ver-
Neque enim tutum iſta vel tibi dicere, vel
mihi.

Διάλογος η'.

Ποσειδῶν καὶ Δελφίνες.

Πο. Ἔτυγε, ὦ δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρω
ἐστε, καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παι
ον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι
τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ
σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον ἐκ Μηθύμνης, ἀνα
ζῶν ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθά
ἅδε περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλυ
νον· Δελ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθ
πους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθ
γενόμενοι. Πο. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύ
ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε
χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγ
ὅπως γοῦν τὰ περὶ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο,
δελφίν; Δελ. Ὁ Πεισανδρος, οἶμαι, ἔχα
αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ
τέχνῃ· ὁ δὲ πλουτήσας ἔδοξε τοῦ τυράννου, ἐ
θύμησε πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν
ποδήξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπιβὰς ἱπ
μείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πο
ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ μέσον τὸ
γαῖον ἐγένετο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦ
οἱ

Dialogus 8.

Neptunus & Delphines.

E. REctè facitis, Delphines, quod ſemper hominum amantes eſtis: & olim Inûs fi- in Iſthmum portâſtis, exceptum à Scironiis opulis, unde cum matre præcipitatus erat. Et nunc, aſſumpto Methymnenſi citharœdo iſto, Tænarum cum ipſo ornatu, & cithara enatâſti: que illum à nautis miſerè perdi paſſus es. DE. mireris, Neptune, quod hominibus benfacia-s, cùm ex hominibus piſces ipſi facti ſimus. E. Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, od vos navali prælio ſuperatos ita transforma-, cùm debuiſſet ſolùm in deditionem accipere, emadmodum alios in poteſtatem redegit. Sed o pacto, quod huic Arioni accidit, ſeſe habet, phin. DE. Periander, opinor, delectabatur , & artis gratiâ ſæpe accerſebat. Ille autem à nno ditatus, cum domum in Methymnam na-ſſet, divitias ſuas oſtentare concupivit. Ac, ſcenſo ſcelcratorum quorundam hominum tone, poſteaquam indicavit ſe multum auri & enti ſecum ferre, ubi ad medium fermè Ægæ-

ὁδὲ, ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκά
ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τ
σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἅσαντα θρῆνόν τι
ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόπτα ἐάσαι ῥίπτειν ἐμαυτὸν,
πέτρεπτον οἱ ναῦται· καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευ
καὶ ἧσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλα
πτον, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος· ἐ
δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν ἐξενηξά
ἔχων εἰς Ταίναρον. Πο. Ἐπαινῶ τῆς φιλομυσί
ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκρ
σεως.

Διάλογος θ'.

Δωρὶς καὶ Θέτις.

Δω. Τί δακρύεις, ὦ Θέτι; Θέ. Καλλίς
ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ
παλαὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτ
περιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας
καλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν πολὺ ὑπὸ τ
γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν,
ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ βρέφος. Δ
Τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀ
ζῶς ἅπαντα; Θέ. Ἀκείσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς, κα
λίς

perventum fuit, insidiari illi nautæ cœperunt. verò (auscultabam enim omnia juxta navigium ans) quoniam hoc vobis ita visum est, inquit, me saltem, assumpto ornatu, & decantato priùs i ipsi funebri aliquo carmine, volentem finite ecipitare meipsum. Concesserunt nautæ. Tum assumpsit ornatum, & quiddam planè blandum init, atque in mare, tanquam ilicò moriturus, ecipitem se dedit. Ego verò, excepto atque posito mihi illo, in Tænarum enatavi. NE. um erga musicam studium laudo: dignam enim ditæ modulationis mercedem ipsi retulisti.

Dialogus. 9.

Doris & Thetis.

Quid fles, Theti? TH. Pulcherrimam, Dori, puellam vidi in arcam à patre jectam, cumque ipsa recens genitum infantem. er autem jussit nautas, ut postquam in altum à ra provecti essent, acceptam arcam in mare pro- rent, quò periret & misera illa, & infans. Quam ob causam, ô soror? siquidem omnia dè comperta habes? TH. Pater illius Acrisius,

λίσην ἔσαν ἐπαρθένευεν εἰς χαλκῆν τινα θά-
μον ἐμβαλών· εἶτα τὸ μὴ ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰ-
φασὶ δ' ἓν τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι
τῆ ὀρόφῳ ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην εἰς
κόλπον καλαῤῥέονλα ὑπ θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθ
τοῦτο αἰσθόμενος ὁ παὶὴρ ἄγειός τις ἢ ζηλό-
τυπος γέρων, ἠγανάκησε, καὶ ὑπό τινος μεμ
χεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν, ἐμβάλλει εἰς τὴν κιβω
ἄρλι τελοκυῖαν. Δω. Ἡ δὲ τί ἔπραττεν, ὦ Θέ
ὁπόλε καθίκελο; Θέ. ὑπὲρ αὐλῆς μὴ ἐσίγα,
Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὴν καλαδίκην· τὸ βρέφος
παρῃλεῖλο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύσα, καὶ τῷ πά
πῳ ἐδεικνύσα αὐλὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ, ὑπ' ἀ
νοίας τῶν κακῶν, καὶ ἐμεδία πρὸς τὴν θάλασ
ὑποπίμπλαμαι ἅυθις τὰς ὀφθαλμὰς δακρύ
μνημονέυσα αὐλῶν. Δω. Καὶμὲ δακρύσαι ἐπ
ησας· ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; Θέ. Οὐδαμῶς· ἡ
χέλαι γδ ὅτι ἡ κιβωλὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶ
λας αὐτὰς φυλάτλυσα. Δω. Τί ἦν ἐχὶ σώζομ
αὐλὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τ
δίκλυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαν
σώσυσι δηλονόλι· Θε. Εὖ λέγεις· ἴτω ποιῶμε
μὴ γδ ἀπολέσθω μήλε αὐλὴ μήλε τὸ παιδί
ἴτως ἂν καλόν.

Διὰ

ia pulcherrima erat, in æreum quendam tha-
num incluſam perpetuæ virginitati deſtinârat.
inde verum quidem dicere non poſſum: Jo-
m autem aiunt converſum in aurum, ad ipſam per
pluvium eſſe delapſum. Illam verò excepto in
um demanante Deo, gravidam factam fuiſſe.
uod cùm pater animadvertiſſet, utpote durus
iſpiam, & zelotypus ſenex, graviter indignatus
; & ſtupratam ab aliquo ipſam ratus, cùm re-
ns peperiſſet, in hanc arcam conjecit. Do. Ce-
rùm quid agebat illa, quando ingrediebatur?
H. De ſe quidem tacebat, Dori, & ferebat dam-
ionem: pro infante autem deprecabatur, ne
orti traderetur, lachrymans, & avo pulcherri-
m illum oſtentans. Ille autem propter malorum
norantiam, mari arridebat: quorum ego quum
emini, rurſum lachrymis oppleor. Do. Et me
e feciſti: at jam ne mortui ſunt? Th. Haud-
aquam. Nam arca vivos illos cuſtodiens cir-
n Seriphum adhuc natat. Do. Cur igitur non
vamus ipſam, in retia Seriphiis hiſce piſcatori-
s immittentes? qui ſcilicet extractos illos, inco-
nes præſtabunt. Th. Rectè dicis: ita faciamus.
n pereat ipſa, nec infans adeò formoſus.

Dial-

Διάλογος ί.

Ποσειδῶν καὶ Νηρηίδες.

Πο. Τοῦ μὲν ξένου τοῦδε, ἵνες ἡ παῖς κα[τ]
χθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς κα
λεῖται· ἡμεῖς δὲ νεκρὸν ὑμᾶς, ὦ Νηρηίδες, παρελα
σαι τῇ Τροιζῆνι προσενέγκαμεν, ὡς ταφεῖ τοῦ
ἐπιχωρίου. Νη. Μισθαμοῦς, ὦ Πόσειδον, ἀ
ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐ
ἔμεν γὰρ αὐτὴν, οἴκτισα τοῦ τῆς μητρυιᾶς πε
θυῖαν. Πο. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέ
οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά τι κεῖσθαι τοῦ
θάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ', ὅπερ ἔφην, ἐν τῇ Τροι
ἢ ἐν τῇ Χερρονήσῳ τεθάφεται· ἐκεῖνο δὲ πα
μύθιον ἐ μικρὸν ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
αὐτὰ καὶ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται τοῦ τῖ
θάμανθος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος ἀπ' ἀκ
τῆς Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει, ἐς τὴν θάλ
σαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης.
Ἀλλὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένης
Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίθη ἡ Ἰνώ.
Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν ἔσαν· ἀλλὰ τῷ Δι

Dialogus 10.

Neptunus & Nereides.

i. FRetum hoc quidem anguſtum, in quod puella præcipitata eſt, Helleſpontus ipſa vocetur. Ipſum autem cadaver, vos Nereides, acceptum in Troadem auferte, ut ab incolis ſepeliatur. NER. Nequaquam, Neptune, ſed hic in cognomine pelago ſepeliatur. Miſeremur enim ipſius, ut quæ maximè miſerabilia paſſa fuerit à noverca. NE. At hoc, Amphitrite, fas non eſt, neque etiam aliàs honeſtum, hîc illam alibi ſub arena jacêre. Sed, quod dixi, in Troade ad Cherſoneſo mox ſepelietur. Illud autem prolatio ipſi erit, quòd paulò pòſt eadem & Ino paretur, &, perſequente illam Athamante, in pelagus ex ſummo Cithærone, quâ in mare porrigitur, ſuum etiam in ulnis geſtans præcipitabitur. NER. Sed & illam, in Bacchi gratiam, ſervare oportebit. Educavit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. NE. Non decebat, cùm adeò parva eſſet. Sed Baccho non gratificari non decet, Amphitrite. NER. Sed quid accidit huic, quod ab ariete deci-

σῳ ἀχαειςεῖν, ὦ Ἀμφίλειτη, ὐκ ἄξιον. Νη. Α
ἦ δὲ ἄρα τί παθοῦσα καλέπεσεν ἀπὸ τοῦ χριοῦ
ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται ; Π
εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀνέχειν πρὸς τ
φορράν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀπειρίας ἐπιβᾶσα ὐχ ἡμάλθ τ
ραδόξως, καὶ ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλ
γεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα συσχεθεῖσα, καὶ ἰλι
γιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πλήσεως, ἀκ
τὴς ἐγένετο τῶν κρεάτων τὲ κεἰῦ, ὧν τέως ἀπ
λησπλο, καὶ καλέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. Νη. Οὐκ
ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πισπόσ
Πο. Ἐχρῆν, ἀλλ' ἡ μοίρα πολλῷ τῆς Νεφέλ
δυναλωτέρα.

Διάλογος ια'.

Μενελάος καὶ Πρωτέυς.

Με. Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτε
ὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δ
δρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγεί
ὅμως ἀλλὰ τοῦτο ἔξω πίστεως· εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνε
θαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πά
θαυμάζ

? Phryxus autem frater ejus tutò vehitur? NE. eritò: adoleſcens enim eſt, & contra impetum ſiſtere poteſt. Illa verò ejus inſueta, conſcenſo hiculo inuſitato, & in vaſtam profunditatem deſ-iens, perculſa animo, & pavore pariter attonita, eterea vertigine correpta præ volatûs impetu, inere non potuit arietis cornua, quibus hactenus ſuſtentaverat: atque ita in mare decidit. NER. non matrem ipſius Nephelen opem ferre ca-nti decebat? NE. Decebat: ſed Parca longè iàm Nephele potentior eſt.

Dialogus II.

Menelaus & Proteus.

E. AT in aquam te converti, Proteu, in-credibile non eſt, ſiquidem es mari-s: etiam arborem fieri, tolerabile: in leonem iam aliquando muteris licèt, tamen neque hoc ra fidem eſt. Quòd ſi & te, qui in mari habitas, ignem converti poſſibile eſt, hoc omnino miror,

θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Πρω. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μ
νέλαε· γίγνομαι γάρ. Με. Εἶδον καὶ αὐτός· ἀλλ
μοι δοκεῖς, εἰρήσεται δὲ πρὸς σέ, γοητείαν τι
περσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τὰς ὀφθαλμὰς ἐξ
παλαῖ τῶν ὁρώντων, αὐτὸς ὐδὲν τοιοῦτο γιγν
μενον. Πρω. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν ἔτ
ἐναργῶν γένοιτο; ἢ κ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθα
μοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μεταποίησα ἐμαυτόν; ἢ
ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς μὲν εἶναι
κεῖ, φαντασία δέ τις περὶ τῶν ὀφθαλμῶν
σαμένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, περσένεγκ
μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἰσὶ γὰρ, ἃ
ρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι πρόσες
Με. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. Πρω.
δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς ὐδὲ πολύπιον ἑωρα
ναι πώποτε, ὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθὺς ὅτ ὐδέπ
Με. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολύπιον εἶδον· ἃ πάσχει
ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ. Πρω. Ὁποία ἂν
θρα περσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ περσ
ἔχηται χερὶ τὰς πλεκτάνας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπερ
ζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμού
νον τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τὰς ἁλιέας, μὴ
ἀλλάττων, μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ'
οικὼς τῷ λίθῳ. Με. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πο
πα

nec adducor ut credam. Pr. Ne mireris, Menelaë: fio enim (& ignis.) Me. Vidi & ipſe. Sed videris mihi, dicam enim apud te, præſtigias quaſdam adhibere rei atque intuentium oculos decipere, cùm tale nihil fias. Pr. Ecquæ deceptio in tam manifeſtis rebus fieri queat? Annon apertis oculis vidiſti, in quàm multa ipſe me transformaverim? Quòd ni credis, & falſa res tibi videtur, ſcilicet ſpecies quædam inanis ob oculos verſans: quum ignis factus fuero, admove mihi, ô generoſiſſime, manum. Senties enim, num videar tantum ignis, an verò & vim urendi habeam. Me. Periculoſum eſt experimentum hoc, Proteu. Pr. At tu, Menelaë, videris mihi neque polypum vidiſſe unquam, neque etiam, quid piſci huic accidere ſoleat, ſcire. Me. At polypum quidem vidi: quæ verò accidant illi, libenter ex te cognoverim. Pr. Cuicunque ſaxo acetabula ſua accedens appliuerit, & cirramentis affixus adhæſerit, illi ſeipſum ſimilem efficit, mutatque colorem, imitando ſaxum, quò lateat piſcatores, nihil ab illo varians, neque ob hoc manifeſtè apparens, ſed omninò ſaxum referens. Me. Ferunt hæc: ſed hoc tuum

παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. Πρω. Οὐκ οἶδα, ὦ Μ
νέλαε· τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας τοῖς σεαυτ
φθαλμοῖς ἀπιστῶν ; Με. ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ
πρᾶγμα τερατῶδες, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γί
νεσθαι.

Διάλογος ιβ'.

Ἀπόλλων καὶ Ἑρμῆς.

Ἀπ. Ἔχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κ
σωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολ
δεύκης ; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακείναιμι αὐτούς. Ἑ
Ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος ἐκεῖνος Κ
σωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης. Ἀπ. Πῶς δ
γιγνώσκεις ; ὅμοιοι γάρ. Ἑρ. Ὅτι οὗτος μὲ
Ἄπολλον, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἴχνη τ
τραυμάτων, ἃ ἔλαβε καὶ τῶν ἀνταγωνι
σωκλεύων· καὶ μάλιστα ὁπόσα ὑπὸ τῷ Βέβρυκ
Ἀμύκῳ ἐτρώθη παρὰ Ἰάσονι συμπλέων· ἕτερος
οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ
παθὴς τὸ πρόσωπον. Ἀπ. Ὄνησας, διδάξας
γνωρισμάτα, ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα,
ὡς τὸ ἡμίλομον, καὶ ἀσὴρ ὑπερφύης, καὶ ἀκόνιτον

incredibilius, Proteu. Pr. Neſcio, Menelaë, nam alteri credas, cúm tuis oculis non credas. Me. Apprimè vidi: ſed tamen monſtroſa res eſt, eidem ignem atque aquam fieri.

Dialogus 12.

Apollo & Mercurius.

Ap. POteſne mihi dicere, Mercuri, uter iſtorum Caſtor ſit, aut uter Pollux? ego im non facilè ipſos diſcrevero. Me. Ille, qui diſcum heri verſatus eſt, Caſtor erat: hic verò Pollux. Ap. Quomodo dignoſcis? ſunt m ſimiles. Me. Quoniam hic, ô Apollo, ha- in facie veſtigia vulnerum, quæ pugilatu cer- s aliquando ab adverſariiis accepit: ac in primis, bus a Bebryce Amyco vulneratus eſt, quando n Jaſone Colchos navigabat. Alter autem ni- tale præ ſe fert, ſed purâ eſt & illæſâ facie. . Operæ precium feciſti, qui notas, quibus digi queant, me docueris. Nam cetera certè om- æqualia ſunt, ovi pars dimidia, ſtella deſuper im-

τῇ χειρὶ, καὶ ἵππῳ ἐκαλέρῳ λευκός· ὥστε πο
λάκις ἐγὼ τὸν μὲν πρόσθεν Κάστορα, Πολυδ
κην ὄνομα, τὸν δὲ πρὸ τοῦ Πολυδεύκους ὀνόμαζε.
γὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δή ποτε ἐκ ἀμφω ξύν
σιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας, ἄρτι μὲν νεκρὸς,
τι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν. Ἑρ. Ὑπὸ
λαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα
τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον ἐκ
ἐνέμαντο ὅτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. Ἀπ.
ξυνετὴν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴγε ἐδὲ ὄφον
ὅτως ἀλλήλους, ὅσπερ ἐπόθεν οἶμαι μάλισα
γὰρ, ὁ μὲν πρὸς θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς
πλὴν ἀλλὰ ὥσπερ ἐγὼ μανθάνομαι, ὁ δὲ
κλητὶς ἴσται, σὺ ἦρ' ἐδὲ παλαίειν δεδάσκεις,
δολερίδης ἄριστος ὤν· ἢ δὲ Ἀρτεμις μαιεύε
καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην
θεοῖς, ἢ ἀνθρώποις χρησίμην· ἔτοι δὲ, τί
ἥσυσιν ἡμῖν, ἢ ἀργοὶ συνοχήσονται τηλικοῦτοι
τες; Ἑρ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ πρόσταξαι αὐ
ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι· καὶ καθιππεύειν δὲ
πέλαγος· καὶ ἄν τε ναύτας χειμαζομένους ἴ
σιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τὺς
πλέοντας. Ἀπ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτή
λέγεις τὴν τέχνην.

Δι

minens, & jaculum in manu, & equus utrique
us. Quare sæpe equidem Castorem appellavi
nc, qui Pollux erat: & rursus Castorem Pollu-
nomine. Sed & illud mihi dic, cur non am-
nobiscum versantur, sed ex dimidio, nunc qui-
m mortuus, nunc verò Deus est alter ipsorum.
E. Fraterno amore hoc faciunt. Nam, cùm
oteret alterum ex Ledæ filiis mortem obire, al-
rum immortalem esse, divisérunt ita inter se ipsi
mortalitatem. Ap. Non prudenti divisione,
ercuri, siquidem neque sic sese mutuo aspicient,
iod, ut puto, maximè desiderabant. Quomodo
im, cùm alter apud Deos, alter apud manes sit?
erumtamen, ut ego vaticinor, Æsculapius mede-
r, tu palæstricam doces, puerorum exercitator
timus, Diana verò obstetricatur, atque aliorum
uisque suam artem habet, aut Diis aut hominibus
ilem: at hi quid agent nobis? num otiosi, tam
randes cùm sint, nobiscum conivabuntur? Mer.
audquaquam: sed illis injunctum est, ut Nep-
no ministrent, & pelagus obequitent, &, sicubi
utas tempestate pericitantes aspexerint, navigio in-
dentes, incolumes navigantes præstent. Ap. Be-
im, Mercuri, & salutarem narras artem.

Διάλογος. ιγ'.

Ἑρμῆς καὶ Μαῖα.

Ἑρ. Ἔστι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; Μα. Μὴ λέγε, Ἑρμῆ, τοιοῦτον μηδέν· Ἑρ. Τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πρόσταγματα ἔχω μόνος κάμνων, καὶ πρὸς σαυτὰς ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν μὲν ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ στρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθέως καθαρὰ, παρεσάναι τῷ Διΐ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμερήσια, καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον, παραλαβόντα τὴν ἀμβροσίαν· πρὸς δὲ τ' νεώνητον τοῦτον οἰνοχοεῖν ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον· τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μὴ δὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος ἀλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι παραγωγεῖν, καὶ νεκρόμπομπον εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ· ὃ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας διδάσκειν, ἀλλ' ἔτι νεκρικὰ συνδιαπεράτειν μεμερισμένον· καίτοι μὴ τῆς Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερος

Dialogus. 13.

Mercurius & Maia.

ME. ESne verò, mater, Deus quiſpiam in cœlo me miſerior? MA. Ne quid, Mercuri, hujuſmodi dixeris. ME. Quid non dicam, qui tot negocia ſolus ſuſtineo, quibus delaſſor, tam multa miniſteria diſtractus? Nam mane gendum eſt mihi, & verrendum convivii cœnatum. Tum ubi curiam, in qua Dii conſultant, vero, & ſingula compoſuero, Jovi apparere, & ferre illius mandata toto die ſurſum ac deorſum tantem: quumque reverſus ſum adhuc pulentus, apponenda ambroſia. Porrò, priuſm novitius iſte pocillator adveniſſet, ego nectar miniſtrabam. Quodque eſt omnium graviſtm, ſoli omnium ne noctu quidem quietem licet: ſed oportet me etiam tunc defuncto animas Plutoni adducere, maniumque ducem e, & foro judiciali aſſiſtere. Neque enim ſcilicet ſufficiebant diurna negocia, quod verm palæſtris, quod in concionibus præconis vibeo, quod oratores edoceo: niſi hæc quoque pro-

ἐραστῶ καὶ ἐν ἄλλοις εἰσίν· ἐμοὶ δὲ, καθ' ἑκάστην
μέραν καὶ ταῦτα καὶκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον· καὶ
μὴν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱὸς ἐκ γυναικῶν
δυσήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόνιδες, ὁ
Μαίας τῆς Ἄτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς· καὶ
ἄρτι ἥκουσά με ὑπὸ Σιδῶνος ἀπὸ τῆς Κάδ
θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ,
πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσασα, πέπομ
αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανά
εἶτ' ἐκεῖθεν, ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλθὼν, ἐν πα
δῶ τὴν Ἀντιόπην ἰδὲ καὶ ὅλως, ἀπηγόρευκά π
εἰ γοῦν μοι δυνατὸν ἦν, ἥδέως ἂν ἠξίωσα πε
θαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. Μα.
ταῦτα, ὦ τέκνον· χρὴ δὲ πάντα ὑπηρετῶν
παλεῖ, νεανίαν ὄντα· καὶ νῦν, ὥσπερ ἐπέμφθης,
σει ἐς Ἄργος· εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ π
γὰς βεβρύνων λάθοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες

---

ovincia accedat, ut præterea res mortuorum mponam. Atqui Ledæ filii alternis vicibus apud peros atque inferos versantur. Mihi verò hæc illa quotidie facere necesse est. Et hic quidem emenæ, ille Semeles filius, ambo miseris mulieous prognati, securi epulantur: at ego Atlantide laja progenitus illis ministro. Quinetiam me reens Sidone à Cadmi filia reversum, ad quam mirat me visum, quid ageret puella, cùm nondum spirassem, misit iterum Argos, visum Danaën. ursum inde in Bœotiam profectus, inquit, obiter ntiopam visito: adeo ut prorsus animum desponeam. Quare, si possem, libenter venundari velm, quemadmodum qui duram in terris servitum ferviunt. MA. Missa fac ista, gnate: decet enim er omnia morem gerere patri, cùm sis juvenis. c nunc, quò jussus es, Argos contende, deinde in Bœotiam, ne, si tardior fueris, etiam plagas accias: nam iracundi sunt, qui amant.

INDEX

INDEX

Dialogorum ſelectorum

LUCIANI.

Pag

ÆACUS, *Proteſilaus, Menelaus & Paris,* 32. 33

Ajax & Agamemnon, 26. 27

Apollo & Mercurius, 86. 87

Charon, Menippus & Mercurius, 12. 13

Cnemon & Damippus, 2. 3

Creſus, Pluto, Menippus, Midas Sardanapalus, 16. 17

Diogenes & Alexander, 38. 39

Doris & Thetis, 76. 77

Iris & Neptunus, 56. 57

Jupiter & Mercurius, 54. 55

Jupiter, Æſculapius & Hercules, 64. 65

Mar

INDEX DIALOGORUM.

Mars & Mercurius,	70. 71.
Menelaus & Proteus,	82. 83.
Menippus & Mercurius,	4. 5.
Menippus Amphilochus & Trophonius,	6. 7.
Menippus & Cerberus,	10. 11.
Menippus & Tantalus,	30. 31.
Menippus & Chiron,	36. 37.
Mercurius & Charon,	46. 47.
Mercurius & Apollo,	68. 69.
Mercurius & Maia,	90. 91.
Neptunus & Delphines,	74. 75.
Neptunus & Nereides,	80. 81.
Pluto, Proteſilaus & Proſerpina,	22. 23.
Pluto & Mercurius,	48. 49.
Vulcanus & Jupiter,	60. 61.
Xanthus & Mare,	58. 59.
Xenophantes & Callidemides.	20. 21.

ISOCRATIS

Orationes duæ.

Ad DEMONICUM, de Officiis seu moribus Adolescentum.

Ad NICOCLEM de Regno.

ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ

πρὸς

ΔΗΜΟΝΙΚΟΝ

λόγος παραινετικός.

ΕΝ πολλοῖς μέν, ὦ Δημόνικε, πολὺ δ
σώσας ἐυρήσομεν τάς τε τ σπουδαίων γ
μας, καὶ τὰς τῶν φαύλων διανοίας· πολ
μεγίστην διαφορὰν εἰλήφασιν ἐν ταῖς πρὸς ἀλ
λως συνηθείαις· οἱ μὲν γὰρ τοὺς φίλους παρόντας
νον τιμῶσιν· οἱ δ καὶ μακρὰν ἀπόντας ἀγαπ
καὶ τὰς μὲν τῶν φαύλων συνηθείας ὀλίγος χρό
διέλυσε· τὰς δ τῶν σπουδαίων φιλίας, οὐδ' ὁ
πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν· ἡγούμενος ἐν πρέπ
τοὺς δόξης ὀρεγομένους, καὶ παιδείας ἀντιποιουμ
τ σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τ φαύλων εἶ μιμ
πέσταλκά σοι τόνδε τ λόγον δῶρον, τε

ISOCRATIS
AD
DEMONICUM
Paræneticus ſermo.

CUM multis, Demonice, *in rebus* multùm intereſſe videas inter bonorum rationes & improborum cogitationes: tum in miliaritatibus longè maximum diſcrimen apparet: m alteri amicos, dum adſunt, tantùm colunt: m alteri etiam longè remotos ament: ac impro-rum quidem neceſſitudines paulo momento pe-unt: bonorum autem amicitias nulla temporis nginquitas deleverit. Quum igitur iis qui glori-n expeterent, & liberalibus artibus ſtuderent, nos, & non improbos imitandos cenſerem: nc orationem dono tibi miſi, quæ & amicitiæ

εἰον μὲν τ πρὸς ἡμᾶς φιλίας, σημεῖον δ τ π
Ἰππόνικον συνηθείας. Πρέπει γὰρ τὸς παῖδ
ὥσπερ τῆς οὐσίας, οὕτω κ τ φιλίας τῆς παλ
πλεονομεῖν· Ὁρῶ δ κ τὴν τύχην ἡμῖν συλλ
βάνουσαν, κ τ παρόντα καιρὸν συναγωνιζόμ
Σὲ μὲν γὰρ παιδείας ἐπιθυμεῖς, ἐγὼ δὲ παιδ
ἄλλους ἐπιχειρῶ· κ σὺ μὲν ἀκμὴν φιλοσοφεῖς,
δὲ τὸς φιλοσοφοῦντας ἐπανορθῶ. Ὅσοι μὲν ἂν
τὸς ἑαυτῶν φίλους τὸς περιρρήτους λόγους σ
γεφύρωσι, καλὸν μὲν ἔργον ἐπιχειροῦσιν, ἀ
πεεί γε τὸ κράτιστον τῆς φιλοσοφίας διαλείπ
Ὅσοι δὲ τοῖς νεωτέροις εἰσηγεῖσθαι, μὴ δι
τὴν δεινότητα τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀσκήσ
ἀλλ' ὅπως τὰ τῶν τρόπων ἤθη σπουδαίοις πρ
σαι δύξουσι· τοσούτῳ μᾶλλον ὀνίνων τὸς ἀκού
ὠφελοῦσιν· ὅσον οἱ μὲν ἐπὶ λόγον μόνον παρακα
σιν, οἱ δ κ τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπανορθοῦσι. Διό
ἡμεῖς, ἃ παρεκλησιν εὑρόντες, ἀλλὰ παρεί
γράψαντες, μέλλομέν σοι συμβουλεύειν, ὧν
τὸς νεωτέρους ὀρέγεσθαι, κ τίνων ἔργων ἀπ
σθαι, κ ποίοις τισὶν ἀνθρώποις ὁμιλεῖν, κ
τὸν ἑαυτῶν βίον οἰκονομεῖν. Ὅσοι γὰρ τὸν βίον
τῶν τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν, ἤτοι μόνοι τ ἀ
ἐφικέσθαι γνησίως ἠδυνήθησαν· ἧς ἁδὲν λ

ostræ pignus esset, & meæ cum Hipponico famiritatis signum. Ut enim rei familiaris, sic & micitiæ paternæ liberis capienda est hereditas. nobis & fortunam suffragari, & ipsum tempus pitulari video. Nam & tu erudiri cupis, & ego aliis erudiendis elaboro: tu aduc sapientiæ studes, ego sapientiæ studiosis viam commonstro. Etsi rtem ii qui ad amicos exhortationes scribunt, rem rtè præclaram suscipiunt: non in eo tamen verntur, quod est in sapientiæ studio præstantissinum. Qui verò adolescentibus tradunt ea, non quæ in dicendi exercitatione & oratoria facultate os acuant, sed quæ ad naturale decus honestatis onforment: eò plus quàm illi fructûs adferunt uditoribus: quòd, ut alteri ad eruditionem verbonum duntaxat hortantur, sic alteri etiam mores eorum corrigunt. Nos igitur non arreptâ hortatione, sed conscriptâ præceptione, tibi consulturi umus, quæ res adolescentibus expetendæ, quæque facta fugienda sint: & quorum hominum consuetudine uti, & quo pacto vitam instituere debeant. Nam qui hoc vitæ quasi iter ingressi sunt, hi soi veræ virtutis compotes fieri potuerunt: quâ nul-

σεμνότερον, ἢ δὲ βεβαιότερόν ὄζι. Κάλλος μὲ
γὰρ ἡ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε
πλοῦτος δὲ κακίας μᾶλλον, ἢ καλοκἀγαθί
ας ὑπηρέτης ὄζιν· ἔξεσίαν μὲν τῇ ῥᾳθυμί
φαρμακευάζων, ὅτι ἧ τὰς ἡδονὰς τοῖς νέοις φέρ
καλῶν. Ῥώμη δ' μὲν μὴν φρονήσεως ὠφέλησεν, ἀ
νευ ἧ ταύτης πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε· καὶ τ
μὲν σώματα τῇ ἀσκήσεων ἐκόσμησε, τὴ δὲ τ
ψυχῆς ἐπιμελείας ἐστέρησεν. Ἡ δὲ τῆς ἀ
ρετῆς κλῆσις, οἷς ἂν ἀκριβῶς ἐν τ διανοία
συναυξηθῇ, μόνη μὲν συγγηράσκει· πλούτε
κρείττων, χρησιμωτέρα δὲ εὐγενείας ὄζί. Τὰ μ
τοῖς ἄλλοις ἀδύνατα, δυνατὰ παθοῦσα· τὰ δ
τῷ πλήθει φοβερά, θαρσαλέως ὑπομένουσα· καὶ
μὲν ὄκνον, φόβον, τ δὲ πόνον ἔπαυνον ἡγεμών
Ῥᾴδιον δὲ τοῦτο καταμαθεῖν ὄζιν ἔκ τε τῆς Ἡρ
κλέους ἄθλων, καὶ τῆς Θησέως ἔργων· οἷς ἡ τ τε
πων ἀρετὴ τηλικοῦτον εὐδοξίας χαρακτῆρα το
ἔργοις ἐπέβαλεν, ὥστε μηδὲ τ ἅπαντα χρό
δύνασθαι λήθῃ ἐμποιῆσαι τ ἐκείνοις πεπρ
μένων. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν πατέρων πράξ
σεις ἀναμνησθεὶς, οἰκεῖον καὶ καλὸν ἕξεις φράσθαι
τ ὑπ' ἐμοῦ λεγομένων. Οὐδὲ γὰρ ὀλιγωρῶν τ
ἀρετῆς, ἢδὲ ῥᾳθυμῶν διετέλεσε τ βίον· ἀλλ

poſſeſſio neque ſplendidior eſt neque conſtantior. Nam forma quidem, aut ætate conſumitur, aut morbo defloreſcit: divitiæ verò, vitiorum magis, quàm virtutis miniſtræ ſunt: cùm quòd ignaviæ facultatem offerunt, tum quòd adoleſcentes ad voluptates invitant. Jam vires corporis, cum prudentia conjunctæ, ſanè proſunt: ſed ſine hac plus ipſis nocent, penes quos ſunt: & ut corpora fictilium ornant, ſic tenebras curationi mentis obducunt. Virtutis autem poſſeſſio, in quorum animis ſincerè unà cum ætate accreverit, ſola nec in ſenectute deſerit, & opibus præſtantior, & nobilitate utilior. Nam quæ alii efficere non poſſunt, ea facit ut obtineri poſſint: quæ multitudini horrenda videntur, magno animo ſubit: deſidiam in vitio ponit, laborem laudi ſibi ducit. Quæ quidem facilè tum ex Herculis certaminibus, tum Theſei operibus perſpici poſſunt: quorum factis, formâ virtutis directi mores, tantum gloriæ decus præferunt, ut nulla ſecula res eorum geſtas obſcione delere poſſint. Atque adeò, ſi quod vitæ inſtitutum patris tui fuerit, recordêre, domeſticum & illuſtre habebis exemplum eorum, quæ à me dicuntur. Nec enim ſic exegit ætatem, ut

vel

τὸ μὲν σῶμα τοῖς πόνοις ἐγύμναζε, τῇ δ' ψυχ
τὰς κινδύνους ὑπέμενεν. Οὐδὲ τ πλεῖστον
ρως ἠγάπα, ἀλλ' ἀσπάλαυε μὲν τῶν παρόντων
γαθῶν, ὡς ἔνιοι, ἐπεμελεῖτο δ τ ὑπαρχόντων
ἀθανάτου. Οὐδὲ ταπεινῶς διῴκει τ ἑαυτῆ βί
ἀλλὰ φιλόκαλός τε ἦν, κ μεγαλοπρεπὴς, κ τ
φίλοις κοινός· κ μᾶλλον ἐθαύμαζε τὰς π
αὐτὸν σπουδάζοντας, ἢ τὰς τῷ πλήθει προσήκου
Ἡγεῖτο γὰρ εἶ) πρὸς ἑταιρείαν πολλῷ χρήσιμ
νύμι· κ τρόπον, γένους. κ προαίρεσιν, ἀνάγκης.
πιλάτοι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόν, εἰ πάσας τ
ἐκείνῃ προθέξεις καταειθμησαίμεθα· ἀλλὰ τὸ
ἀκριβὲς αὐτῆς ἐν ἑτέροις καιροῖς δηλώσομ
Δεῖγμα δὲ τῆς Ἱππονίκου φύσεως νῦν ἔχεις
χαμαι, πρὸς ὃ δεῖ ζῆν σε ὥσπερ πρὸς παράδ
μα· νόμον μὲν τὸν ἐκείνου τρόπον ἡγησάμενον,
μησιν δ κ ζηλωτὴν τ πατρῴας ἀρετῆς γενό
νον. Αἰσχρὸν γὰρ τὰς μὲν γραῦς ἀπεικάζειν
καλὰ τῆς ζώσης, τοὺς δ παῖδας μὴ μιμεῖσθαι τ
σπουδαίους τῆς γονέων. Ἡγοῦ δὲ μηδενὶ τῆς ἀ
λητῆς ἧττον προσήκειν ἢ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσπ
ὡς σοι σκοπεῖν ὅπως ἐφάμιλλος γενήσῃ τ
τοῖς παλαιοῖς ἐπιτηδεύμασιν. Οὕτω δ τὴν γνώμ
ἀδύνατον διαλεθῆναι, ἢ μὴ πολλῶν κ κα
ἀπ

virtutem negligeret, vel ignaviæ ſeſe dederet: & corpus laboribus exercuit, & animum ad icula paratum habuit. Neque pecuniam ſupra dum amavit: ſed & bonis ſuis uſus eſt ut mor-s, & rem familiarem curavit ut immortalis. que verò vitam abjectè inſtituit; ſed & ſplen-us fuit, & magnificus, & benignus in amicos: ſui ſtudioſos pluris fecit, quàm genere ſibi pro-quos. Ad amicitiam enim conſtituendam lon-plus eſſe virium in natura, quàm in lege: in mo-s, quàm in genere: in voluntate, quàm in ne-ſitate, judicabat. Deficeret nos omne tempus, omnes illius actiones enumeraremus: ſed illas uratiùs alius explicabimus: nunc ſpecimen Hip-ici naturæ exhibuimus, quod tanquam exem-r in vita degenda propoſitum tibi eſſe debet: mores illius pro legibus habeas, paternamque tutem admireris & æmuleris. Nam cùm pi-res pulchras animantes exprimant, liberis turpe rit, parentes virtute præſtantes non imitari. are perſuaſum habeto, nulli pugili tantam eſſe eparationem adhibendam contra ſuos adverſari-quàm tibi curandum ſit, ut in hoc certamine dis, ſis patri tuo par. Nequaquam autem fieri

ἀνισμένης πεπληρωμένον. Τὰ μὲν γὰρ σώμ
τοῖς συμμέτροις πόνοις· ἡ δὲ ψυχὴ, τοῖς σπ
οις λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε. Διόπερ ἐγώ σοι
ἐάσομαι συνόμως ὑποτέσθαι, δι' ὧν ἂν μά
χοίης ὑπηδευμάτων πλεῖσον πρὸς ἀρετὴν
δέναι, καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρ
εὐδοκιμῆσαι.

Πρῶτον μὲν ἂν εὐσέβει τὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς
μόνον θύων, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὅρκοις ἐμμένων
κεῖνο μὲν γὰρ τῶν χρημάτων εὐποιΐας σημεῖο
το δὲ, τῆς τῶν τρόπων καλοκαγαθίας τε
ον. Τίμα τὸ δαιμόνιον ἀεὶ μᾶλλον ἢ μ
πόλεως· οὕτω γὰρ δόξεις ἅμα τε τοῖς Θεοῖς
καὶ τοῖς νόμοις ἐμμένειν.

2. Τοιοῦτος γίνου περὶ τοὺς γονεῖς, οἵους ἂν ε
περὶ σεαυτὸν γενέσθαι τοὺς σαυτοῦ παῖδας.

3. Ἄσκει δὲ περὶ τὸ σῶμα γυμνασίων, μ
πρὸς τὴν ῥώμην, ἀλλὰ τὰ πρὸς τὴν ὑγιείαν σ
φορά· τοῦτο δ' ἂν ὑπάρχοι, εἰ λήγο
πόνων, ἔτι πονεῖν δυνάμενος.

4. Μήτε γέλωτα περιπέσῃ ἔργε, μήτε λ
μὴ θεάσας ὑποδέχου· τὸ μὲν γὰρ, ἄνοιαν· τὸ δ
νικόν.

est, ut quisquam hoc in animum inducat suum, multis & bonis præceptis fuerit refertus. Nam moderatis laboribus corpora: sic honestâ doctrinâ mentes augeri solent. Ego itaque te brevi monere conabor, quibus studiis maximas ad rutem progressiones facturus, & ab aliis omni laudem & gloriam consequuturus esse videaris.

N primis igitur Deos immortales religiosè colito: non sacrificia modo faciendo, sed jurando etiam conservando. Nam illud amplæ uniæ indicium est: hoc, morum integritatis amentum. Venerare numen cùm aliàs semper, maximè quum sacra publicè fiunt: sic enim ebit, te simul & diis immolare, & legibus obperare.

. Talem erga parentes te præbe, quales in te os esse tuos optares.

. Eas corporis exercitationes amplectere, non ad robur, sed quæ valetudini prosint. Quod consequere, si laborare desinas, dum adhuc rare queas.

. Neque petulantem risum ama, neque audaorationem proba. Nam alterum stultitiæ alterum insaniæ.

5. Ἃ ποιεῖν αἰσχρὸν, ταῦτα νόμιζε μηδὲ λ
γειν εἶναι καλόν.

6. Ἔθιζε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλ
άνην· δὶ ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐθάδης· διὰ δὲ τ
φέρομεν εἶναι δόξεις.

7. Ἡγοῦ μάλιστα σεαυτοῦ πρέπειν κόσμον,
χύνην, δικαιοσύνην· σωφροσύνην· τούτοις γὰρ ἅπ
λοκῆ κρατεῖσθαι τὸ ἦθος νεωτέρων ἦθος.

8. Μηδέποτε μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσας ἐλπ
λήσειν· κἂν γὰρ, ἂν τοὺς ἄλλους λάθῃς, σαυτῷ
συνειδήσεις.

9. Τὸν μὲν Θεὸν φοβοῦ.

10. Τοὺς δὲ γονεῖς τίμα.

11. Τοὺς δὲ φίλους αἰδοῦ.

12. Τοῖς δὲ νόμοις πείθου.

13. Τὰς ἡδονὰς φεύγειν τὰς μὴ δόξης. Τ
φις γὰρ σὺν τῷ καλῷ μὲν, ἥδιστον· ἄνευ δὲ τούτ
κιστον.

14. Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς, κἂν ψευδεῖς ὦ
οἱ γὰρ πολλοὶ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι, τ
δὲ τιμὴ δόξαν ἀποβλέπουσιν.

15. Ἅπαντα δόκει ποιεῖν, ὡς μηδένα λή
κὰν γὰρ ἂν σκυτίνα κρύψῃς, ὕστερον ὀφθήσῃ.

16. Μάλιστα δ' ἂν εὐδοκιμοίης, εἰ φαίνοιο τ

5. Quæ factu sunt turpia, ne dictu quidem de-
ora esse puta.

6. Assuefac te, ut sis vultu non torvo, sed severo.
Nam illud insolentiæ, hoc prudentiæ tribuetur.

7. Existima te maximè decere modestiam, vere-
undiam, justitiam, temperantiam. His enim vir-
ubus omnis adolescentiæ disciplina continetur.

8. Si quid unquam turpe admiseris, ne spe-
ato fore clam. Nam ut alios id celes, at ipse
bi eris conscius.

9. Deum time.

10. Parentes honora.

11. Amicos verere.

12. Legibus obtempera.

13. Eas sequere voluptates, quæ gloriam pariant.
Nam oblectatio conjuncta cum honestate, res est
ptima: sine hac, pessima.

14. Cave criminationes, etiam falsas. Vulgus
nim, cum veritatem ignoret, ex opinione fama-
que judicat.

15. Omnia te ita facere puta, quasi neminem
is celaturus. Etsi enim quippiam occultâris in
præsentia, post tamen innotescet.

16. Existimationem maximè colliges, si ea te

τα μὴ πράτ|ων, ἃ τοῖς ἄλλοις ἂν πράτ|ων ἐπτιμώης.

17. Ἐὰν ἧς φιλομαθὴς, ἔση πολυμαθής.

18. Ἃ μὲν ἐπίσασαι, διαφύλατ|ε ταῖς μελ|ταις· ἃ δ' ἂ μὴ μεμάθηκας, προσλάμβανε τα ἐπτήμαις. Ὁμοίως γὰ αἰσχρὸν, ἀπύσατ|α χρήσ|μον λύγον, μὴ μανθάνειν, ἢ διδόμενόν τι ἀγ|θὸν ἀπὸ τῆ φίλων μὴ λαβεῖν.

19. Καταναλίσκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν ἐις τ| τῶν λόγων φιλησοΐαν· ἔτω γὰ τὰ τοῖς ἄλλοις χ| λεπῶς ἐυρημένα· συμβήσε|αί σοι ῥαδίως μανθ| γειν.

20. Ἡγῶ τῶν ἀνυσμάτων πολλὰ πολλῶν χ| χρημάτων κρείτ|ω. Τὰ μὲν γὰ ταχέως ἀπολέπ| τὰ δ' πάν|α τ χρόνον παραμένει. Σοφία γὰ μ| νη τῆ κτημάτων ἀθάνα|ον.

21. Μὴ καλόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεθαι π| τὸς διδάσκειν τὶ χρήσιμον ἐπαγγελλομένο| Αἰσχρὸν γὰ τὸς μὲν ἐμπόρυς τηλικαῦτα πελάγ| διαπερᾶν, ἕνεκα τῦ πλέω ποιῆσαι τ ὑπάρχ| σαν ὐσίαν· τὸς δ' νεωτέρυς μηδὲ τὰς χ' γ| πορείας ὑπομένειν, ἐπὶ τῷ βελ|ίῳ καλασῆσαι τ| ἑαυτῆ διάνοιαν.

22. T

on facere appareat, quæ ab aliis facta reprehen-
eres.

17. Si cupidè didiceris, multa discès.

18. Quæ scis, exercitationis diligentiâ tuêrè: uæ non didicisti, artium cognitione adjungito. que enim turpe est, auditam utilem orationem on discere, ac boni quippiam datum ab amicis on accipere.

19. Quicquid otii dabitur, id in audiendæ doctrinæ studio consumito. Sic enim fiet ut quæ agnis alii laboribus invenêre, tu facilè perdis-
s.

20. Audivisse multa, præstare puta, quàm pe-
niæ multum coegisse. Nam hæc facilè amitti-
r: illa perpetuò durant. Solitis enim sapientiæ
ossessio est immortalis.

21 Ne te pigeat longam ire viam ad eos, qui se
iquid utilè docturos profitentur. Cùm enim
ercatores, rei familiaris augendæ gratiâ, tanta
aria transmittant: turpè fuerit adolescentes, ex-
lendi ingenii causâ, nec terrestre iter velle sus-
pere.

22. Mo-

22. Τῷ μὲν τέκτονι γίνε φιλοπρωσήγορος, τ
ὁ λόγῳ εὐπρωσήγορος. Ἔστι δὲ φιλοπρωσηγορεῖ
μὲν τὸ προσφωνεῖν τὰς ἀπαντῶντας· εὐπρωσηγο
ας δ', τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν

23. Ἡδέως μὲν ἔχε πρὸς ἅπαντας, χρῶ δὲ τ
βελτίοσιν. Οὕτω γὰρ τοῖς μὲν ἐκ ἀπεχθὴς ἔ
τοῖς δὲ φίλος γενήσῃ.

24. Τὰς ἐπιτεύξεις μὴ πυκνὰς ποιεῖ τοῖς αὐτο
μηδὲ μακρὰς ποιεῖ πλὴν αὐτῆς· πλησμονὴ γὰρ
πάντων.

25. Γύμναζε σεαυτὸν πόνοις ἐκουσίοις, ὅσ
ἂν δύναιο καὶ τὰς ἀκουσίους ὑπομένειν.

26. Ὑφ' ὧν κρατεῖσθαι τῷ ψυχῷ αἰσχρὸν, τ
των ἐστὶ κράτιστον ἄσκει πάντων, κέρδους, ὀργῆς, ἡ
νῆς, λύπης· Ἔσῃ δὲ τοιοῦτος, ἂν κέρδη μὲν
ναι νομίζῃς, δι' ὧν εὐδοκιμήσεις, ἀλλὰ μὴ
ὧν εὐπορήσεις. Τῇ δὲ ὀργῇ, ἂν θᾶττον ἡσθῇς
χης πρὸς τὰς ἁμαρτάνοντας, ὥσπερ ἂν πρὸς σ
τὸν ἁμαρτάνοντα, καὶ τὰς ἄλλας ἕξειν ἀξιώσει
Ἐν δὲ τοῖς τέρπνοις, ἂν αἰσχρὸν ὑπολάβῃς, τ
οἰκείων ἄρχειν, τῶν δ' ἡδονῶν δουλεύειν· ὃν δὲ τ
λυπηρῶν, ἂν τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας ὑπολέ
καὶ σεαυτὸν ὡς ἄνθρωπος ὢν ὑπομιμνήσκῃς.

27. Μᾶλλον τίμα τὰς τῶν λόγων, ἢ τὰς

χ

2. Moribus tuis adsit affabilitas, verbis urbanitas. Est autem affabilitatis, obvios salutare: urbanitatis comiter eos appellare.

3. Comis in omnes eris, sed optimorum familiaritate utêris. Sic aliorum inimicitias vitabis, eorum tibi amicitiam conciliabis.

4. Ne sæpius eosdem neque verbosiùs iisdem de rebus alloquare. Est enim rerum omnium satietas.

5. Exerce te voluntariis laboribus, ut etiam necessarios perferre possis.

6. Dabis operam, ut rebus omnibus imperes, ne rebus animum servire turpe est: cujusmodi sunt, metus, ira, voluptas, dolor. Hæc autem ità persequêre, si ea in lucro deputes, quæ gloriam, quæ opes augeant. Irascere, si talem te præbebunt delinquentibus, quales in te delinquentem alios videres. In oblectationibus, si turpe ducas, his imperare, voluptatibus servire. In rebus dubiis, si calamitates aliorum inspicias, & te hominem esse recorderis.

7. Diligentiùs tuere deposita verborum quàm

χρημάτων ἢ δικαιοσύνης· δεῖ γὰρ τὸν ἀγαθὸν
ἀνδρὸς τρόπον ὅρκῳ πιστότερον φαίνεσθαι παρεχό-
μενον.

28. Πειρᾶσθε ἡγεῖσθαι, τοῖς πονηροῖς ἀπιστεῖν, ὥσ-
περ τοῖς χρηστοῖς πιστεύειν.

29. Περὶ τῶν ἀπορρήτων μηδενὶ λέγε, πλὴ
ἐὰν ὁμοίως συμφέρῃ τὰς πράξεις σιωπᾶσθαι κ
τε τῷ λέγοντι, κἀκείνοις τοῖς ἀκούσασιν.

30. Ὅρκον ἑκάστου προσδέχου διὰ δύο τ
φάσεις· ἢ σεαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, ἢ φ
ἢ κινδύνων διασώζων. Ἕνεκα δὲ χρημάτ
μηδένα θεὸν ὀμόσῃς, μηδ' ἂν εὑρεῖν μέλλ
δόξεις γὰρ τοῖς μὲν ὀμόσαι, τοῖς δὲ φιλοχρημα
ἔχειν.

31. Μηδένα φίλον ποιοῦ, πρὶν ἂν δοκιμάσῃς
κέχρηται τοῖς πρότερον φίλοις· ἔλαττον γὰρ κ
χὴ πρός σε γνήσεσθαι τοιοῦτον, οἷον χὴ πρὸς ἐκ
γέγονε.

32. Βραδέως μὲν φίλον γίνου, γινόμενον
πειρῶ διαμένειν. Ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν, μηδένα
λον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν.

33. Μήτε μὴ βλάβης πειρῶ τῶν φίλων· μήτ
πειρῶ εἶναι τῶν ἑταίρων θέλε. Τοῦτο δὲ ποιῶ

mmorum. Nam boni viri est ita se gerere, ut
s integritas fide dignior, quàm jusjurandum
e videatur.

28. Quemadmodum improbis diffidendum, sic
onis habendam esse fidem ducito.

29. Nemini arcana tua credito, nisi res illas ta-
ri æquè expediat etiam illis qui audiunt, ac ti-
dicenti.

30. Jusjurandum, si postulabitur, duabus de cau-
dabis: vel ut temetipsum turpi crimine liberes;
l ut amicos è periculis eripias. Pecuniæ verò
usa per nullum Deum jurabis, etiamsi liquidò
facere possis: ne aliis perjurus, aliis avarus esse
idearis.

31. Amicitiam cum nemine jungito, priusquam
xploraveris, quomodo prioribus amicis fuerit u-
s. Sperabit enim, eum in te quoque fore ta-
m, qualem erga illos se præbuerit.

32 Sensim amicitiam contrahito, contractam
erpetuò conservare studeto. Nam subinde mu-
re familiaritates, æquè turpe est, ac amicum ha-
ere neminem.

33. Neque cum damno mores amicorum peri-
itare, neque sodalium animos velis ignorare.

ἂν μὴ δέωμεν, τὸ δεῖσθαι προσποιῆ. Περὶ
ῥημάτων, ὡς ἀπαρρήτων ἀνακοινε. Μὴ τυχὼν μὲν
ἥδεν βλαβήσῃ· τυχὼν δὲ, μᾶλλον τ τε
αὐτῶν ἐπιτήσῃ.

34. Δοκίμαζε τὺς φίλυς, ἔκ τε τ πρὸ τ βί
ἀτυχίας, κ τ ἐν τοῖς κινδύνοις κοινωνίας. Τ
μὲν γὰ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν, τὺς
φίλυς ἐν τ ἀτυχίαις διαγινώσκομεν.

Οὕτω δ' ἂν ἄειτα χρήσῃ τοῖς φίλοις, ἂν
προιμένης τὰς παρ' ἐκείνων δεήσεις· ἀλλ' αὐτ
παύγελτ ἐν τοῖς καιροῖς, αὐτοῖς βοηθῆς. Ὁμ
ως αἰσχρὸν νόμιζε, τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι τ κα
ποιίαις, κ τῶν φίλων ἡτᾶσθαι τ εὐεργεσίας.

35. Ἀποδέχε μὲ ἑταίρων, μὴ μόνον τὺς
τοῖς κακοῖς δυσχεραίνοντας, ἀλλὰ κ τὺς ἐπὶ τ
ἀγαθοῖς μὴ φθονεῦντας. Πολλοὶ μὲν γὰ ἀτυχ
τοῖς φίλοις συνάχθονται, καλῶς δὲ πράττυσι φ
νεῦσι.

36. Τῶν ἀπόντων φίλων μέμνησο πρὸς τὺς
τοντας, ἵνα δοκῇς μηδὲ τύτων ἀπόντων ὀλι
ρεῖν.

37. Εἶναι βέλε τὰ περὶ τ ἐαυτῆ φιλόκαλ
ἀλλὰ μὴ καλλωπισής· ἔτι γὰ φιλοκάλε μὲν
μεγαλοπρεπές, καλλωπισε δὲ τὸ περίεργον.

38. Ἀ

Quod ita facies, si egêre te simulâris, non egeris.

Communicato cum eis res non arcanas, tanquam arcanas. Nam & deceptus, nihil detrimenti capies: & voti compos factus, mores eorum perspectiores habebis.

34 Amicos cùm in vitæ calamitate, tum in periculorum societate cognosces. Nam ut aurum igni exploratur, sic amicorum fides rebus adversis declaratur.

Sic autem rectissimè tractabis amicos, si non exspectes dum te rogent: sed ultrò, cùm tempus postulat, eis opem feras. Non minùs turpe ducas superari beneficiis amicorum, quàm vinci maleficiis inimicorum.

35. Eos amicos proba, quibus non tantùm mala tua doleant, sed qui etiam bonis tuis non invideant. Multi enim, ut rebus amicorum adversis dolent, ita secundis invident.

36. Absentium amicorum mentionem fac apud præsentes, ut nec ipsos absentes neglecturus esse videaris.

37. In vestitu fac ornatum probes, luxum reprudies. Habet autem ornatus magnificentiam, luxus redundantiam.

38. Ἀγάπα τ ὑπαρχόντων ἀγαθῶν μὴ τ ὑπερβάλλουσαν κτῆσιν, ἀλλὰ τὴν μετρίαν ἀπόλαυσιν.

39. Καταφρόνει τοῦ περὶ τ πλέονος σπουδάζοντος, χρῆσθαι δὲ τοῖς ὑπάρχουσι μὴ δυναμένων. Παραπλήσιον γὰρ οἱ τοιοῦτοι πάσχουσιν, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἵππον κτήσαιτο καλὸν, κακῶς ἱππεύειν ἐπιστάμενος.

40. Περῶ τ πλέονος, χρήματα καὶ κτήματα κατασκευάζειν. Ἔστι δὲ χρήματα μὲν, τοῖς ἀπολαύειν ἐπισταμένοις κτήματα δὲ τοῖς χρῆσθαι δυναμένοις.

41. Τίμα τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν δυοῖν ἕνεκα· ἵνα τότε ζημίαν μεγάλην ἐκτίσαι, καὶ τῷ φίλῳ σπουδαίῳ δυστυχοῦντι βοηθῆσαι. Περὶ δὲ τ ἄλλον βίον μηδὲν ὑπερβαλλόντως, ἀλλὰ μετρίως αὐτὸν ἀγάπα.

42. Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βέλτια

43. Μηδενὶ συμφορᾶς ὀνειδίσῃς· κοινὴ γὰρ ἡ τύχη· καὶ τὸ μέλλον ἄδηλον.

44. Τοὺς ἀγαθοὺς εὖ ποίει· καλὸς γὰρ θησαυρὸς παρ' ἀνδρὶ σπουδαίῳ χάρις ὀφειλομένη.

45. Τοὺς κακοὺς εὖ ποιῶν, ὅμοια πάσῃ τοῖς τὰ ἀλλοτρίας κύνας σιτίζουσιν. Ἐκεῖναί τε γὰρ τ

δι

38. Ama bonorum non ingentem cumulum, ed moderatum fructum.

39. Eos, qui amplificandæ rei ſtudent, quum artis uti neſciant, contemnito. Iſtis enim idem ferè accidit, quod ei qui bonum parârit equum non ſatis equitandi peritus.

40. Da operam, ut divitiæ & uſui & fructui ti-i ſint. Sunt autem iis qui frui ſciunt, uſui: iis verò qui uti ſciunt, fructui.

41. Rem familiarem duabus de cauſis magni fac: tum ut magnam mulctam ſufferre, tum ut bono amico ferre opem in calamitate poſſis. Quod autem ad cæteras vitæ rationes attinet, non ſupra modum eam, ſed mediocriter amato.

42. Iis quæ adſunt contentus eſto: quære tamen res meliores.

43. Nemini calamitatem exprobres. Nam fortuna communis eſt: futuraque provideri non poſſunt.

44. Bonis benefacito. Præclarus enim theſaurus eſt, beneficium apud bonum virum collocatum.

45. Si de malis bene mereberis, idem tibi uſu veniet, quod iis qui alienos canes paſcunt. Nam & hi æquè allatrant eos qui dant, quàm quoſlibet:

&

δισθόντας, ὥσπερ τὰς τυχόντας ὑλακτοῦσιν· οὕτω
κακοὶ τοὺς ὠφελοῦντας, ὥσπερ τοὺς βλάπτοντας ἀδικ
κοῦσι.

46. Μίσει τοὺς κολακεύοντας, ὥσπερ τοὺς ἐξ
παλῶντας. Ἀμφότεροι γὰρ πιστευθέντες, τοὺς πιστευ
σαντας ἀδικοῦσιν.

47. Ἐὰν ἀποδέχῃ μὲν φίλων τοὺς πρὸς τὸ φαυλ
τερόν σοι χαριζομένους, ἐν ἔξεις ἐν τῷ βίῳ τ
πρὸς τὸ βέλτιστον ἀπεχθανομένους.

48. Γίνου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικὸς, ἀ
λὰ μὴ σεμνός. Τῶν μὲν γὰρ ὑπερφυῶς ὄγκον μ
λοις ἂν οἱ ἄλλοι καθυβρίσειαν· τῷ δὲ μὴ ὁμιλητικ
πρόσωπον ἅπαντες ἡδέως ὑποφέρουσιν. Ὁμιλητικ
δὲ ἔστω μὴ δύσεκτος ὢν, μηδὲ δυσάρεστος, μη
πρὸς πάντα φιλόνεικος, μηδὲ πρὸς τοὺς τ
χοντας ὀργὰς ταχέως ἀπαντῶν, μηδ' ἂν
δίκως ὀργιζόμενοι συγχώνωσιν· ἀλλὰ συμμι
τους μὲν αὐτοῖς ἔχειν, πεπαυμένοις δὲ τ
ἐπιπλήττων. Μηδὲ πρὸς τὰ γελοῖα σπουδάζ
μηδὲ περὶ τὰ σπουδαῖα τοῖς γελοίοις χαίρ
τὸ γὰρ ἄκαιρον παραχρῆμα ἐπαχθές. Μηδὲ τὰς χ
ρίτας ἀκαίρως χαριζόμενος, ὅπερ πάσχουσ
πολλοὶ, σπουδῆς μὲν εὖ, ἀνιαρῶς δὲ τοῖς φίλ
ὑπουργοῦντας. Μηδὲ φιλαίτιος ὢν, βαρὺ γὰρ· μη
φιλεπίλημπτος, πανοῦργον γὰρ.

49. Μ

improbi non minùs eos qui bene de ipſis me-
ntur, quàm eos qui eis nocent, lædunt.

46. Aſſentatores non minùs oderis, quàm im-
ſtores. Nam utrique lædunt eos, qui fidem illis
bent.

47. Si eos amicos complecteris, qui tibi nequiſ-
nis in rebus gratificantur: per omnem ætatem
illos habebis, qui tutum odium propter res opti-
s ſuſcipiant.

48. Comis erga eos eſto, qui te conveniunt, non
erbus. Nam faſtidium & arrogantiam vel ſer-
dominorum ægrè ferunt: comitas verò grata
jucunda eſt omnibus. Sunt autem comitatis
icia, non contentioſum eſſe, non moroſum, non
nibus in rebus adverſatorem: familiarium ira-
ndiæ non aſperè reſiſtere, quamvis injuſtè iraſ-
ntur: ſed eis cedere, dum commoti ſunt: ac u-
deferbuerit ira, eos objurgare: non in ridiculis
ias res agere, neque ſeriis in rebus nugis gau-
re: intempeſtiva enim ubique moleſta ſunt: non
gratis inire gratiam, quo vitio multi laborant:
i etſi amicis obſequuntur, gravatim tamen id fa-
nt: non facilè incuſare, nam odioſum eſt: non
reprehendendum eſſe proclivem, nam iratos facit.

49. Μάλιστα μὲν εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συ
νουσίας· ἂν δ' ἡ πόλις σοι συμπέσῃ καιρὸς, ἥκιστ
ὀφειλομένης. Ὅταν γὰρ ὁ νοῦς ὑπὸ οἴνου διαφθαρ
ταῦτα πάσχει τοῖς ἅρμασι τοῖς τοὺς ἡνιόχους
ποδάλλουσιν. Ἐκεῖνά τε γὰρ ἀτάκτως φέρεται, δι
μαρτάνοντα τῆς εὐθυνόντης· ἥ τε ψυχὴ πολλ
σφάλλεται, διαφθαρείσης τῆς διανοίας.

50. Ἀθάνατα μὲν φρονεῖ, τῷ μεγαλόψυχ
εἶναι· θνητὰ δ', τῷ συμμέτρως τῶν ὑπαρχόντων
λαύειν.

51. Ἡγοῦ τιμὴν παιδείαν τοσούτῳ μᾶλλον ἀγ
θὸν εἶναι τῆς ἀπαιδευσίας, ὅσῳ τὰ μὲν ἄλλα μο
θηρὰ πάντες κερδαίνοντες πράττουσιν, αὕτη
μόνη καὶ πρόσεζημίωσε τοὺς ἔχοντας· πολλάκις
ὧν τοῖς λόγοις ἐλύπησαν, τούτῳ τοῖς ἔργοις τ
τιμωρίαν ἔδοσαν.

52. Οὓς ἂν βούλῃ ποιήσασθαι φίλους, ἀγαθ
τι λέγε περὶ αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀπαγγέλλοντας. Α
χὴ γὰρ φιλίας μισθὸς, ἔπαινος. ἔχθρας δὲ, ψόγο

53. Βουλεύου μὲν, ὥσπερ παράδειγμα ποιοῦ τὰ π
ρελυθόλα τὸ μελλόντος· τὸ γὰρ ἀφανὲς ἐκ τοῦ φ
νεροῦ ταχίστην ἔχει τὴν διάγνωσιν.

54. Βούλευε μὲν βραδέως· ἐπιτέλει δὲ ταχέ
τὰ δόξαντα.

55. Ἡ

49. Conviviorum vitare ſodalitates conſultiſſi-
num certè fuerit. Sed ſi quando tempus poſtulâ-
it, ſurgito ante ebrietatem. Cum enim vino
mens corrupta fuerit, idem ei quod curribus eve-
nit, è quibus aurigæ ſunt excuſſi. Nam ut hi tè-
nerè feruntur carentes gubernatoribus: ſic animus
in multa delicta impellitur, mente ſubverſâ.

50 Immortalitatem ſpecta, magnitudine animi:
mortalitatem, moderato rerum uſu.

51. Quantum eruditio inſcitiæ præſtet, ex eo
perſpicies, quod omnes è cæteris improbè factis
luctum aliquem capiunt: hæc verò ſola detri-
mentum etiam injungit. Nam ſæpe iſti, quem
offendêre verbis, ei re ipſâ pœnas dederunt.

52. Cum quibus amicitiam tibi conſtitutam eſſe
velis, de illis honorificè loquitor, iis audientibus,
qui renunciaturi ſint. Principium enim amicitiæ
eſt laudatio, vituperatio inimicitiarum.

53. Cum deliberas, è præteritis exempla pete
rerum futurarum. Nam quæ obſcura ſunt è mani-
feſtis facillimè dijudicantur.

54. In deliberando tardus eſto, in exequendis de-
liberatis celer.

55. Ἡγῶ κρεῖττον εἶ) ἐμὲ μὲν θεὸς εὐτυχ
ἐμὲ δὲ ἡμῶν αὐτῶν εὐβουλίαν.

56. Περὶ ὧν ἂν αἰσχύνη παῤῥησιάσασθαι, βούλε
τισι τῶν φίλων ἀνακοινώσασθαι, χρῶ τοῖς
γοις ὡς περὶ ἀλλοτρίας τῶν πραγμάτων· ἥττω γὰ
ἐκείνων τε γνώμην αἰσθήσῃ, καὶ σεαυτὸν ἀκαλα
νῆ ποιήσεις.

57. Ὅταν ὑπὲρ τῶν σεαυτοῦ μέλλῃς
συμβουλεύεσθαι, σκόπει πρῶτον πῶς ὑπὲρ
αὐτῶν διώκησεν· ὁ γὰρ κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ
ἰδίων, οὐδέποτε καλῶς βουλεύσεται περὶ τῶν κ
τείων.

58. Οὕτω δ' ἂν μάλιστα βουλεύεσθαι παρεσ
σκεῖπε, εἰ τὰς συμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀβουλίας
σκέψεως· καὶ γὰρ τῆς ὑγιείας πλείστων ἐπιμέλε
ἐχόμεθα, ὅταν τὰς λύπας τὰς ἀπὸ τῆς ἀῤῥω
ἀναμιμνῃσκώμεθα.

59. Μιμοῦ τὰ τῶν βασιλέων ἤθη, καὶ δίωκε
ἐκείνων ἐπιτηδεύματα. Δόξεις γὰρ αὐτὸς ἀποδέ
σθαι καὶ ζηλοῦν. Ὡσπερ σοι συμβήσεται καὶ πρὸς τε
πλήθει μᾶλλον εὐδοκιμεῖν, καὶ τὴν παρ' ἐκεί
ξύνοιαν βεβαιοτέραν ἔχειν.

60. Πείθου μὲν καὶ τοῖς νόμοις τοῖς ὑπὸ τῶν β
σιλέων κειμένοις· ἰσχυρότατον μὲν τὸν νόμον π

5. Existima nihil tribui melius, à Diis quidem, sperâ fortunâ: à nobis ipsis autem, sapienti ilio.

6. Quas res apertè dicere vereberis, & tamen amicis aliquibus communicare cupies, tanm de re aliena orationem instituito. Sic & eum sententiam intelliges, nec te ipse aperies.

7. Sed cùm alterius consilium in tuis negotiexpetes, considerabis in primis, quomodo res s administrârit. Nam qui suum negotium mageſſit, nunquam bene procurabit alienum.

8. Sic autem ad capiendi consilii prudentiam ximè incitaberis, si, quæ damna temeritatem seantur, cogitâris. Nam & valetudinem diligenimè curamus, cùm ægrotationum molestias redamur.

9. Regum mores imitare, & ad eorum studia confer: ut eos probare & æmulari videaris. Unfiet, ut & populus de te meliùs existimet, & illorum benevolentiam erga te confirmes.

60. Cùm ipsis Regum legibus obtempera, tum luntatem eorum firmissimam esse legem ducito. uemadmodum enim in populari degenti reblica multitudo colenda est, sic & eum qui

τὸν ἐκείνων τρόπον. Ὥσπερ γὰρ ἡ ἐν δημο
πολιτευόμενον, τὸ πλῆθος δεῖ θεραπεύειν
καὶ ἡ ἐν μοναρχίᾳ καλοικαγαθίαν, ἡ βασιλέα π
κεῖ θαυμάζειν.

61. Εἰς ἀρχὴν καταστὰς, μηδενὶ χρῶ
ρῷ πρὸς τὰς διοικήσεις· ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἀ
λοι, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν.

62. Ἐκ τῶν κοινῶν ὑπομελείων ἀπαλλάττε
πλουσιώτερος, ἀλλ' ἐνδοξότερος· πολλῶν γὰ
μάλων κρείττων ὁ φθὰς τὸ πλῆθος ἔπαινος

63. Μηδενὶ πονηρῷ πρόσμαλι, μήτε πρᾶ
σο, μήτε συνηγόρει. Δόξεις γὰρ κἀκεῖνος τοια
πράττειν, οἷά περ ἂν τοῖς ἄλλοις πράττουσι βοσ

64. Παρασκεύαζε σεαυτὸν πλεονεκτεῖν μὴ
νάμενον, ἀνέχου δὲ τὸ ἴσον ἔχειν· ἵνα δοκῇς
γεσθαι τὴν δικαιοσύνης, μὴ δι' ἀσθένειαν, ἀλ
δι' ὑπεύθυνον.

65. Μᾶλλον ὑποδέχου δικαίαν πενίαν, ἢ π
λον ἄδικον· τοσούτῳ γὰρ κρεῖττον δικαιοσύνη χρη
λων, ὅσῳ τὰ μὴ ζῶντας μόνον ὠφελεῖ, ἢ ὃ κ
λευτήσασι δόξαν παρασκευάζει· κἀκείνων μὴ π
φαύλοις μέλεσι· ταύτης δὲ τοῖς μοχθηροῖς ἀδύ
τον μεταλαβεῖν.

66. Μηδένα ζήλου τῶν ἐξ ἀδικίας κερδαινόν
ἀλ

perio regio conſedit, regem admirari opor-

. Magiſtratum adeptus, nullius improbi mini-
o in obeundis negotiis utitor. Nam quic-
ille deliquerit, id tibi imputabitur.

. A publicis functionibus diſcede non locuple-
ſed laudatior. Gloria enim & laus rectè fa-
um magnis opibus eſt præferenda.

. Nullius improbi negotii vel adjutor vel pa-
us eſſe velis. Nam & teipſum eadem facere
bunt, quæ ab aliis facta defenderis.

. Sic te parato ut aliis plus poſſis: & æquo
n jure cum cæteris vivito, ut te juſtitiam co-
appareat, non ex imbecilitate, ſed propter æ-
tatem.

. Paupertatem cum juſtitia conjunctam opi-
malè partis anteponito. Nam juſtitia pecu-
eo præſtantior eſt, quòd hæ viventibus tan-
proſunt, illa etiam defunctis gloriam parit:
vel malis hominibus contingunt, illam improbi
o conſequi modo poſſunt.

. Neminem eorum qui lucris injuſtis ditantur,

æmu-

ἀλλὰ μᾶλλον ὑποδέχε τὰς μὴ δικαιοσύνης μισθένλας. Οἱ γὰρ δίκαιοι τῶν ἀδίκων, εἰ μηδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσιν, ἀλλ' ἔν ἐλπίσι γε σπουδαίως ὑπερβέχουσι.

67. Πάντων μὲν ἐπιμελὲς ἦν περὶ τὸν βίον, μάλιστα δ' τῶν σεαυτὸν φρόνησιν ἄσκει. Μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ νεῦε ἀγαθὸν ἐν ἀνθρώπῳ σώματι.

68. Πειρῶ τὸ μὲν σῶμα εὐ φιλόπονον, τὴν ψυχὴν φιλόσοφον, ἵνα τοῦ μὲν ἐπιμελῶν δ τὰ δόξαντα, τῇ δὲ περορᾶν ἐπίσῃ τὰ συμφέρ

69. Πᾶν ὅ, τι ἂν μέλλῃς λέγειν, πρότερ πιστόω τῇ γνώμῃ. Πόλλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα πρέχει τὰς διανοίας.

70. Νόμιζε μηδὲν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων βέβ ον. ἕτω γὰρ ἕτ' εὐτυχῶν, ἔσῃ εὐχαρὴς. ἕτε δυ χῶν περίλυπος.

71. Δύο ποιεῖ καιρὺς τὸ λέγειν, ἢ περὶ ὧν σ σάφως· ἢ περὶ ὧν ἀναγκαῖον εἰπεῖν· ἐν τούτοις μόνοις ὁ λόγος τῆς σιγῆς κρείττων· ἐν δὲ τ ἄλλοις ἄμεινον σιγᾶν ἢ λέγειν.

72. Χαῖρε μὲν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τ ἀγαθ κλυτῶς μελέως ἐπὶ τοῖς γινομένοις μὴ κα γίνε δὲ τοῖς ἄλλοις μηδ' ἐν ἑτέροις ὧν καλά λος· ἄτοπον γὰρ τὴν μὲν ἐσίαν ἐν τῇ οἰκίας χρυσῆ

mulare; sed eos pluris facito, qui ob justitiæ stu-
um detrimentis afficiuntur. Nam justi, si nullâ re
iâ injustis præstant, spe certè bonâ sunt superiores.

67. Cùm omnium rerum quæ ad vitam degen-
m attinent, curam suscipito, tum ingenio ex-
lendo vel maximè intentus esto. Maxima enim
s in re minima, est bona mens in corpore hu-
ano.

68. Da operam, ut & corpore sis laborioso, &
imo studioso: ut altero perficere queas decreta,
ero prospicere sciàs profutura.

69. Quicquid dicturus es, priùs cum animo tuo
puta. Multi enim sunt, quorum lingua cogita-
oni antevertat.

70. Nihil rerum humanarum esse firmum existi-
a. Sic fiet ut nec in rebus secundis lætitiâ ex-
es, nec in adversis consterneris.

71. Duo loquendi tempora constitue: alterum
e rebus tibi planè cognitis: alterum de iis quæ
cessariò sunt dicenda. In his enim solis silenti-
m antecellit oratio: in aliis verò tacere satius est
uàm loqui.

72. Et gaudere debes rebus secundis, & mode-
è ferre dolorem calamitatum: sed utraque dis-

κρύπτειν· τὴν δὲ διάνοιαν φανερὰν ἔχοντα πᾶ
σαλεῖν.

73. Μᾶλλον εὐλαβεῖ φόβον ἢ κίνδυνον· δῆ
εἰ) φοβερὸν τοῖς μὴ φαύλοις τὴν τῦ βίυ τελε
τὴν, τοῖς δ' σπουδαίοις τὴν ἐν τῷ ζῆν ἀδοξία

Μάλιστα μὲν σπεῦδε ζῆν χρὴ τὴν ἀσφάλειαν· ἐ
δὲ πολέ σοι συμβῇ κινδυνεύειν, ζήτει τὴν ἐκ
πολέμυ σωτηρίαν μετὰ καλῆς δόξης, ἀλλὰ
μετὰ αἰσχρᾶς φήμης· τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι, π
τῶν ἡ σπερωμένη καλέκεινε· τὸ δ' καλῶς ἀπο
νεῖν, ἴδιον τοῖς σπουδαίοις ἡ φύσις ἀπένειμε.

Καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἰ πολλὰ πρὸς εἰρηνεύο
σπέσθαι σόι σπερὶ τῆς νῦν παρεῦσαν ἡλικίαν· ἐγὼ
ἐμὲ τῦτο διέλαθεν· ἀλλὰ σπερισκόπω διὰ τ
τῆς σπραγματείας ἅμα τῦτ' παρόντ' βίυ σ
ξυλίαν ἐξενεγκεῖν, καὶ τῦ μέλλοντ' χρόνυ φρά
γελμα καταλιπεῖν· τὴν μὲν γὰρ τύτων χρεί
ῥᾳδίως εὑρήσεις· ἢ δ' συμβυλεύοντα μετ' εὐνοί
χαλεπῶς εὑρήσεις· ὅπως δ' ἂν τὰ λοιπὰ μὴ παρ
τέρυ ζητῆς, ἀλλ' ἐντεῦθεν, ὥσπερ ἐκ ταμιείυ, π
φέρῃς, φήθην δεῖν μηδὲν σπαραλιπεῖν, ὧν ἄν ἔ
σοι συμβυλεύειν. Πολλὰ δ' ἂν τῷ θεῷ χά
χοίμην, εἰ μὴ διαμάρτοιμι τῆς δόξης, ἣν ἔχων
περὶ σᾶ τυγχάνω· τὴν μὲν γὰρ ἄλλων τὰς σπρο

ulato. Cùm enim domi opes occultemus, ab-
dum fuerit aperto animo obambulare.

73. Magis cave reprehenſionem quàm periculum. Nam ut vitæ finis improbis, ſic bonis viris
ominioſa vita formidoloſa eſſe debet.

Operam in primis dato, ut in tuto vivere queas:
ſi quando tempus inſiderit, ut pericula ſint adeunda, incolumis è bello evadere ſtude cum laude
gloria, non cum infamia & dedecore. Nam fa-
m omnes quaſi capitis condemnavit: mortem
tem honeſtè oppetitam natura peculiare præ-
antium virorum munus eſſe voluit.

Neque vero mirari debes, multo ex iis quæ
imus, iſti ætati tuæ non convenire. Nam id
quoque non præteriit: ſed propoſitum mihi fuit,
ā eâdemque operâ, & de præſenti vitæ ratione
onſilium promere, & quid in poſterum tibi fa-
endum eſſet denunciare. Nam uſum quidem ho-
m facilè intelliges: fidelem autem & benevolum
onitorem haud temerè invenies. Ne igitur cæ-
a ex aliis tibi quærenda eſſent, ſed ut hinc om-
ia velut è penu depromeres: nihil quo tibi con-
ulere poſſem prætereundum eſſe duxi. Magnas
utem Deo gratias agam, ſi me ſpes de te concepta

εὐφήσομεν, ὥσπερ τὴν σιτίων τοῖς ἡδίστοις μᾶ
λον, ἢ τοῖς ὑγιεινοτάτοις χαίρομεν, ἔτω κ
φίλων τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζομεν, ἀ
κ, τοῖς νουθετοῦσι. Σὲ δ' νομίζω τἐναντίον τέ
ἐγνωκέναι, τεκμηρίῳ χρώμενον τῇ περὶ τὸ
λον αὐτῶν παιδείαν φιλοπονίᾳ· τ γὰρ αὐτὸ τὰ
τισα πράττειν ἐπιτάττοντα, τοῦτον εἰκὸς κ
ἄλλων τὰς ἐπὶ τὸν ἀρετὸν προκαλεῖσθαι, ὑπ
χεσθαι. Μάλιστα δ' ἂν παροξυνθείης ὁρεχθῆ
τὴν καλῶν ἔργων, εἰ καταμάθοις, ὅτι κ τὰς
δονὰς ταὺς ἐκ τούτων, μάλιστα γνησίως ἔχομεν
μὸν γὰρ πρὸς ἀρετὴν, κ τὰς πλησμονὰς ἀγαπ
ἐυθὺς αἱ λύπαι τ ἡδονῶν προαπέπαυσι.
δ' περὶ τὴν ἀρετὴν φιλοπονεῖν, κ σωφρόνως,
ἑαυτῶ βίον οἰκονομεῖν, ἀεὶ τὰς τέρψεις εἰλικρι
κ βεβαιοτέρας ἀποδίδωσι. Καὶ μὸν πρῶ
πεδέντες, ὕστερον ἐλυπήθημεν· ἐπὶ ταῦτα δ', μ
λύσας, τὰς ἡδονὰς ἕξομεν· ἐν ἅπασι δὲ τοῖς
γοις ἀρ κ ἔτω τ ἀρχῆς μνημονεύομεν, ὡς τῆς τελ
ῆς μαθήσιν λαμβανομεν· τὰ γὰρ πλεῖστα τ
τ βίον, ἃ δι' αὐτὰ τὰ πράγματα ποιοῦμεν,
λὰ τὴν ἀποβαινόντων ἕνεκα διαπονοῦμεν· ἐν
μὲ δὲ, διότι τοῖς μὸν φαύλοις ἐνδέχεται τὰ
χόντα πράττειν· (εὐθὺς γὰρ τῷ βίῳ τοιαύτῳ

ποίῳτ

n fefellerit. Nam ut pleroſque alios cibis ju-
ndiſſimis potiùs quam ſaluberrimis delectari;
etiam ad eos ſeſe amicos adjungere cernimus, qui
à delinquunt, non ad eos qui vitia reprehen-
unt. Te verò contrarium ſtatuiſſe exiſtimo, ar-
mento induſtriæ tuæ in aliis diſciplinis adductus.
am qui ipſe ſibi optima quæque imperavit, eum
onſentaneum eſt, etiam alios ad virtutem exhor-
ntes amplecti. Maximè autem ad ſtudium ho-
eſtarum rerum incitaberis, ſi animadvertes, eas
riſſimarum voluptatum eſſe procreatrices. Nam
ſocordia quidem, luxuriæque amore, moleſtiæ
tim voluptatibus adhæreſcunt. Virtutis autem
udium, & ſobrium vitæ inſtitutum, ſemper ob-
ſtationes ſinceras, atque etiam conſtantiores gig-
it. Nam illic principio gaviſi, poſt dolemus:
ic poſt moleſtias, voluptates capimus. In omni-
us autem rebus non tam principii ſolemus me-
iniſſe, quam ſenſu finis affici. Nam pleraque in
ta non propter res ipſas agimus, ſed propter ea
uæ conſequuntur elaboramus. Illud item cogi-
es velim: plebeis quidem hominibus quidvis li-
ere: (nam tale ſtatim initio vitæ ſuæ fundamen-
um jecerunt) præſtantibus verò negligere virtu-

ποίλωλαι τὴν ὑπόθεσιν) τοῖς δὲ ἀπεδαίοις ἐ
οἱονλε τῆς ἀρελῆς ἀμελεῖν, ἢ πολλὲς ἔχειν τ
ἐπιπλήτλονλας· πάντες γὰρ μισοῦσιν ἐχ ὅτω τ
ἐξαμαρλάνονλας ὡς τὲς ἐπιεικεῖς μᾶλ φάσκονλ
εἶναι, μηδὲν δὲ τῶν τυχόνλων διαφέροντας. Ε
κότως· ὅπε γὰρ τὲς τῷ λόγῳ μόνῳ ψευδομέ
ἀποδοκιμάζομεν, ἅπε τὲς τῷ βίῳ παντὶ ἐλε
γμένες, ἢ φαύλες ἔτ' φήσομεν; δικαίως δ' ἂν τ
τοιέτες ὑπολάβοιμεν, μὴ μόνον εἰς ἑαυτὲς ἁμα
τάνειν, ἀλλὰ καὶ τῆς τύχης ἔτ' πεφδότας, ἢ μ
γὰρ αὐτοῖς χρήματα καὶ δόξαν καὶ φίλες ἐπεχε
σεν· οἱ γὰρ σφᾶς αὐτὲς ἀναξίες τῆς ὑπαρχέ
ἐυδαιμονίας καλέσησαν· εἰ δὲ δεῖ θνητὸν ὄνλα
τῶν θεῶν ἐοχάσαθαι διανοίας, ἡγέμαι κἀκ
νες ἐπὶ τοῖς οἰκειοτάτοις μάλισα δηλῶσαι, π
ἔχεσι πρὸς τὲς φαύλες, καὶ τὲς σπεδαίες τῶν
θρώπων.

Ζεὺς γὰρ Ἡρακλέα καὶ Τάνταλον γεννήσας, (
οἱ μῦθοι λέγεσι, καὶ πάντες πιςεύεσι,) ἀ μ
διὰ τὴν ἀρελὴν ἀθάνατον ἐποίησε· ἀ γὰρ διὰ τ
κακίαν ταῖς μεγίσαις τιμωείαις ἐκόλασεν·
χρὴ δὴ παραδείγμασι χρωμένες, ὁρέγεσθαι τ κα
καγαθίας· καὶ μὴ μόνον τοῖς ὑφ' ἡμῶν εἰρημέ
ἐμμένειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ποιητῶν τὰ βέλτισα μαν

concessum non esse: aut fieri certè non posse,
à multis reprehendantur. Omnes enim non
oderunt flagitiosos: quàm eos qui virtutis
fessi studium, re nullâ vulgo antecellunt: nec
injuriâ. Nam cùm eos improbemus qui verbis
rum fallunt, quanto magis eos nequam homi-
dicemus, qui nullum in tota vita suæ dignita-
gradum retinuerunt? Ac ejus generis homines,
in semetipsos tantùm esse injurii, sed & for-
æ proditores rectè existimantur: quæ cum eis
es & gloriam & amicos in manus dederit,
i partâ felicitate indignos sese præbeant. Quòd
fas est mortali, voluntatem Deorum conjecturis
lagare: eos etiam, in conjunctissimis potissimùm
monstrásse arbitror, quomodo & adversus homi-
s improbos, & erga bonos viros essent animati.
Nam cùm Jupiter (ut arcanæ literæ tradunt, &
nnes credunt) Herculem Tantalumque genuisset,
erum ob virtutem immortalitate donavit, alter-
m propter improbitatem maximis suppliciis affe-
. Decet igitur in hæc exempla intuentes, vir-
tem & honestatem expetere: nec ea servare dun-
xat quæ nos diximus, sed & poëtarum optima
æque discere: & ea legere, quæ alii viri sapien-

tes

νειν, καὶ τῶν ἄλλων σοφιστῶν, εἴ τι χρήσιμον εἰρη-
σιν, ἀναγιγνώσκειν· ὥσπερ γὰρ ἡ μέλιττα
μόνη ἐφ' ἅπασι μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνει
ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνουσαν· οὕτω χρὴ
καὶ τοὺς παιδείας ὀρεγομένους, μηδενὸς μὲν ἀπέ-
χεσθαι, πανταχόθεν δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγειν·
μόλις γὰρ ἄν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας
τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικαλήσειεν.

utiliter præceperunt. Nam ut apes omnibus
idem insidere floſculis, de ſingulis autem utilia
pere videmus: ſic eruditionis etiam comparan-
ſtudioſos, nullius rei eſſe rudes, ſed undique u-
a colligere decet. Vix enim hâc ipſâ diligen-
naturæ pravitatem ſuperabimus.

ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ

ΡΗΤΟΡΟΣ ΠΡΟΣ

ΝΙΚΟΚΛΕΑ,

Περὶ βασιλείας λόγος δεύτερος.

Οἱ μὲν εἰωθότες, ὦ Νικόκλεις, ὑμῖν τοῖς
σιλεῦσιν ἐθέλας ἄγειν, ἢ χαλκὸν, ἢ χρυ
εἰργασμένον, ἢ ἄλλό τι τ τοιέτων χρημάτων, ὧν
ἴοι μὲν ἐνδεεῖς εἰσὶν, ὑμεῖς δὲ πλεῖέ. λίαν ἔδο
εἶναί μοι καλαφανεῖς, ὃ δόσιν ἀλλ' ἐμποείαν
ύμενοι, κὴ πολὺ τεχνικώτερον αὐτὰ πωλοῦντες
ὁμολογέντων καπηλεύειν· ἐγὼ δ' ἡγησαίμην
ταύτην καλλίσην γενέσθαι δωρεὰν, κὴ χρ
μωλάτην, κὴ μάλισα πρέπουσαν ἐμοί τε δ
κὴ σοὶ λαβεῖν, εἰ δυνησείμην εἰσαι, ποίων σ
δευμάτων ὀρεγόμενος, κὴ τίνων ἔργων ἀπε
μενος, ἄξεις ἂν κὴ τὴν πόλιν κὴ τὴν βασιλ
διοικοίης· τὸς μὲν γὰρ ἰδιώτας ὅτι πολλὰ τὰ
δεύ

ISOCRATIS
RHETORIS ORAT. II.
Ad *NICOCLEM*,
De Regno.

QUI vobis regibus, Nicocles, advehere vestes solent, aut æs, aut aurum factum, aut quid aliud ejus generis, quo & ipsi egent, & vos undatis: hos, ut mihi quidem videtur, plus sapparet, non largitionem facere, sed mercatum: suasque res multo callidiùs vendere, quàm eos ex professo cauponantur. Ego verò existimahoc pulcherrimum fore munus ac utilissimum, mque & mihi danti, & tibi accipienti aptissium, si describere possem, quibus officiis prændis, & quibus rebus fugiendis, optimè & civiem & regnum administraturus esses. Nam prios quidem homines permulta sunt quæ erudi-

φεύονλα, κ) μάλις' αμφὶ τὸ μὴ τρυφᾶν· ἀλλ' ἀναγ
ζεσθαι περὶ τὸν βίον καθ' ἑκάς]ον ἀγωνίζεσθαι τ
ἡμέραν· ἔπειδ' οἱ νόμοι, καθ' οὓς ἕκασοι πολιτε
μενοι τυγχάνουσιν· ἔτι δ' ἡ παῤῥησία, κ) τὸ
νερῶς ζῆναι τοῖς τε φίλοις ἐπιτρέπ]αι, κ) τοῖς
θεοῖς ἐπιθέσθ] ἢ ἀλλήλων ἁμαρ]άνειν. πρὸς δ
τους, τινὲς κ) τ ποιητῶν ἢ προγεγραμμένω
ποθήκας, ὡς χρὴ ζῆν, καλαλελοίπασιν. "
ἐκ ἁπάν]ων τούτων εἰκὸς αὐτοὺς βελ]ίους γίνεσ
τοῖς δ τυραννικοῖς οὐδὲν ὑπάρχει τοιοῦτον, ἀλλ
μᾶλλον ἔδει τ ἄλλων παιδεύεσθαι, ἐπειδὰν
τὴν ἀρχὴν καλαλάβωσιν, ἀνεπιθέ]οι διαφερό
εἰ μὴ γὰρ πλεῖσοι ἢ ἀνθρώπων αὐτοῖς ἐπιτ
ζεσιν· οἱ δ συνόν]ες, πρὸς χάριν ὁμιλοῦσι κ) γὰ
κύειοι γενόμενοι κ) χρημάτων πλείσων, κ) πρ
μάτων μεγίσων, διὰ τὸ μὴ καλῶς χρῆσθαι ταύτ
ταῖς ἀφορμαῖς, πεποιήκασιν, ὥσ]ε πολλοὺς ἀμφισ
βη]ῆν, πότερόν ποτ' ἄξιον ἐλέσθαι τὸν βίον, τὸν ἢ τ
ρευόν]ων μὴ, ἐπιεικῶς δ πραττόν]ων, ἢ τὸν ἢ τ
ραννευόν]ων· ὅταν μὲν γὰρ ἀποβλέψωσιν εἰς τας
μὰς, κ) τοὺς πλούτους, κ) τὰς δυνασείας, ἰσοθέους
πάν]ας νομίζουσι τοὺς ἐν ταῖς μοναρχίαις ὄν
ἐπειδ' ἂν δὲ ἐνθυμηθῶσι τοὺς φόβους, κ) τὰς
δύνας, κ) διεξιόν]ες εὕρωσι, τοὺς μὴ ὑφ' ὧν ἥκ
ἐχ

ateque in primis vita expers deliciarum, &
tidiana de parando victu quasi dimicandi neces-
. Deinde leges, quibus in suis quique civitati-
s reguntur: præterea libertas illa, quâ palàm &
icis objurgare invicem, & inimicis exagitare de-
a licet: denique Poetæ quidem veteres præ-
a de vivendi ratione reliquerunt. Quibus re-
s omnibus consentaneum est, eos fieri meliores.
incipibus autem nihil ejusmodi contingit, sed
os omnium maximè institui conveniebat, hi mox
cepto principatu, sine ullis monitoribus ætatem
igunt. Perpaucis enim ad eos patet aditus: qui ve-
familiariter cum eis vivunt, hi ad gratiam & dicunt
faciunt omnia. Itaque amplissimâ pecuniâ & po-
ntiâ maximâ potiti facultatibus his non rectè uten-
effecerunt, ut multi dubitent, sitne privatorum
idem hominum, sed moderatè se gerentium po-
is expetenda vita, quam tyrannorum. Nam
m honores eorum, & divitias, & imperia intuen-
r, omnes eos diis similes esse censent, qui soli
rum potiuntur. Cùm verò timores & pericula
nsiderant, memoriáque repetentes vident, alios,
quibus minimè oportebat, interfectos, alios er-
suos conjunctissimos delinquere coactos, aliis

ἐχρῶ διεφθαρμένους· τὰς δὲ εἰς τὰς οἰκειό-
ἐξαμαρτεῖν ἀναγκασμένους· τοῖς δὲ ἀμφοτέρα τα
τα συμβεβηκότα· πάλιν ἀπωσθῆν ζῆν ἡγεῖτ
λυσιτελεῖν μᾶλλον, ἢ μὴ τοιούτων συμφορῶν
πάσης τῆς Ἀσίας βασιλεύειν. ταύτης δ' τ ἀν
μαλίας, καὶ τῆς ταραχῆς αἴτιόν ἐστιν, ὅτι τ
βασιλείαν ὥσπερ ἱερωσύνην παντὸς ἀνδρὸς εἶ
μίζουσιν, ὃ τ ἀνθρωπίνων πραγμάτων μέγιστ
ὄντι, καὶ πλείονος προνοίας δεόμενον. καθ' ἑκάσ
μὴ ἕν πρᾶξιν, ἐξ ὧν ἂν τις μάλιστα δύναιτο
τέρπον διοικεῖν, καὶ τὰ μὲν ἀγαθὰ διαφυλά
λειν, τὰς δὲ συμφορὰς διαφεύγειν, τῷ ἀεὶ πρα
λων ἔργων ὀρθὴ συμβουλεύειν. καθόλου δ' τ ὁπλῶ
μάτων, ὧν χρὴ κοσμεῖσθαι, καὶ περὶ ἃ δεῖ δι
τείθειν, ἐγὼ πειράσομαι διελθεῖν. εἰ μὲν ἕν ἐσ
τὸ λῶστον ἐξεργασθέν, ἄξιον τ ὑποθέσεως, κα
πὼν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς συνιδεῖν. πολλὰ γὰρ καὶ τ ἐμ
τρων ποιημάτων, καὶ τῶν καλλογράφων συγγρα
μάτων, ἔστι μὲν ἐν ταῖς διανοίαις ὄντα τῶν συν
θέντων, μεγάλας τὰς προσδοκίας παρέχειν· ὅ
γελασθέντα δὲ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδεικθέντα, τ
λὺ καταδεεστέραν τὴν δόξαν τ ἐλπίδος ἔλαβ
ὰ μὲν ἀλλὰ καὶ τοῦτ' ἐγχείρημα καλῶς ἔχει
ζητεῖν τὰ προλελειμμένα, καὶ νομοθετεῖν τ μ

ναρχία

rumque accidisse: rursus quovis modo vivere, melius esse putant, quàm in hujusmodi calamitatibus vel uniuersæ Asiæ dominari. Est autem hujus diversitatis & confusionis causa hæc: quòd regnum tanquam sacerdotium cujuslibet hominis esse putant: quod summum est rerum humanarum, majorémque providentiam postulat. Ac singulatim quidem quo pacto rectissimè res administrari, utque & bona conservari, & mala caveri possint, eorum munus est consulere, qui tibi semper adsunt. Generatim autem, quæ studia, tantam meta, tibi proposita esse debeant, & quibus in rebus versandum sit, ego recensere conabor. Utrum verò donum hoc argumenti dignitati, cùm absolutum fuerit, sit responsurum, ab initio facilè perspici non potest. Multa enim & numeris devincta poemata & solutâ oratione conscripti libri, dum adhùc in mentibus auctorum inclusa tenentur, magnas sui expectationes concitârunt: sed perfecta tandem, & aliis ostensa, longè tenuiorem, quam pro concepta spe, gloriam consecuta sunt. Sed tamen conatus ipse præclarus est, ab aliis prætermissa conquirendi, & regnis veluti leges præscribendi. Nam qui privatos homines instituunt,

ναρχίαις· οἱ μὲν γὰρ τὰς ἰδιώτας παιδεύοντες, κ
κείνους μόνους ὠφελοῦσιν· εἰ δέ τις τὰς κεφαλ
τῶν πλήθους ἐπ' ἀρετὴν προτρέψειεν ἀμφοτ
ἂν ὠφελήσειε, κ τὰς τῶν δυνασείας, ἐχούσας
τὰς ὑπ' αὐταῖς ὄντας· τοῖς μὲν γὰρ ἂν τὰς ἀρχ
ασφαλεστέρας, τοῖς δὲ τὰς πολιτείας ἡδίους
ποιήσειεν.

Πρῶτον μὲν ἐν σκεπτέον, τί τ βασιλεύον
ἔργον ἐστίν. ἐὰν γὰρ τὸ κεφάλαιον, κ τὴν δύνα
ὅλης τῆς πράγματος καλῶς ὡρισάμενοι,
ταῦτα ἀποβλέποντες, ἀμείνους κ περὶ τ ἄλ
μερῶν ἐροῦμεν. οἶμαι δὲ πάντας ἂν ὁμολογῆ
προσηκεῖν αὐτοῖς, πόλιν τε δυσυχοῦσαν παῦ
κ καλῶς πεφυκυῖαν διαφυλάξαι, κ μεγά
ἐκ μικρᾶς ποιῆσαι. τὰ γὰρ ἄλλα τὰ καθ' ἑκά
ἡμέραν συμπίπτοντα, τούτων ἕνεκα πρακτέον
κ μὴν ἐκεῖνό γε φανερὸν, ὅτι δεῖ τοὺς ταῦτα
νησομένους, κ περὶ τούτων βουλευσομένους μὴ ῥα
μῶν· ἀλλὰ σκοπεῖν, ὅπως φρονιμώτερον διε
σονται ἢ ἄλλων· δέδεικται γὰρ, ὅτι τοιαύτας ἕξ
τὰς βασιλείας, ὁιασπερ ἂν τὰς αὑτῆς γνώμας
ἐργασκευάσωσιν. ὥστε ὀρθῶς τ ἀθλητῶν ἔτω π
ἥκει τὸ σῶμα γυμνάζων, ὡς τοῖς βασιλε

ſolis illis proſunt. Si quis verò populi dominos virtutem excitârit, is utriſque commodaverit, n iis qui imperant, tum iis qui parent imperio; ùd & illis principatus tutiores, & his Reſpubli- leniores effecerit.

Primùm igitur conſiderandum eſt, quodnam ſit gum officium. Nam ſi caput, atque id in quo ius rei vis eſt, probè conſtituerimus: in ea in- entes, meliùs de cæteris quoque partibus dicturi mus. Arbitror equidem conſtare inter omnes, nvenire eis, ut civitatem & calamitatibus liberent, res ejus ſecundas tueantur, & ipſam è parva gnam efficiant. Nam cætera quæ quotidie in- dunt, horum cauſâ facienda ſunt, & ad hæc re- renda. Illud autem perſpicuum eſt, oportere os, in quibus hæc facultas eſſe debeat, & qui his rebus deliberaturi ſint, non ſocordiæ ſeſe dare, d providere, ut ſint aliis longè prudentiores. onſtat enim, quemadmodum ipſi animos ſuos xcoluerint, ità etiam eorum regna ſe eſſe habitura. Quare nulli pugili tam convenit corpus exercere, uam regibus ingenium ſuum. Nam celebritates dorum univerſæ nullam partem conſtituunt eor-

ψυχὴν τῶν ἑαυτῶν. ἅπασαι γὰρ αἱ πανηγύρ
ἄθεν μέρος τιθέασιν τούτων τῶν ἄλλων, ὑ
ὧν ὑμεῖς καθ' ἑκάστην ἀγωνίζεσθε τῶν ἡμέραν
ἐνθυμεῖσθον χρὴ προσέχειν τὸν νοῦν, ὅπως ὅσον
τῶν τιμᾶις τῶν ἄλλων προέχεις, τοσοῦτον καὶ τῶν ἀ
ταῖς αὐτῶν διοίσεις· καὶ μὴ νόμιζε τοῦ ἐπιμελε
ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις πράγμασι χρησίμου εἶ, π
ὃ τὸ βέλτιους ἡμᾶς, καὶ φρονιμωτέρους γίνεσθαι, μη
μίαν ἔχειν δύναμιν· μηδὲ κακαγνώς τὸν ἀνθρώ
τοσαύτην δυσυχίαν, ὡς περὶ μὲν τὰ θεῖα τέχ
εὑρήκαμεν αἷς αὐτῶν τὰς ψυχὰς ἡμερώμεν, καὶ σ
ὀνῶ ἀξίας ποιοῦμεν, ἡμᾶς δ' αὐτοὺς οὐδὲν ἂν π
ἀρετοῦ ὠφελήσαιμεν· ἀλλ' ὡς καὶ τῆς παιδεύσε
καὶ τῆς ἐπιμελείας δυναμένης τὴν ἡμετέραν ψυ
εὐεργετεῖν· ἕτω διάκεισο τὴν γνώμην, καὶ τοῦ
παρόντων τοῖς φρονιμωτάτοις πλησίαζε, καὶ τ
λων ὅς ἂν δύνῃ, μεταπέμπε· καὶ μήτε τῶν πο
τῶν εὐδοκιμούντων, μήτε τῶν σοφιστῶν μηδενὸς
δεῖν ἀπείρως ἔχειν· ἀλλὰ τῶν μὲν ἀπειρίαν γ
τοῦ δ' μαθητὴς· καὶ παρασκευάζε σαυτὸν, τῶ
ἐλαττόνων κεῖνον, τοῦ δ' μειζόνων ἀνταγωνι
διὰ γὰρ τούτων τῶν γυμνασίων τάχιστ' ἂν γέ
τοιοῦτον, οἷον ὑπισχνούμεθα δεῖν εἶ τὸν ὀρθῶς
βιοτεύσοντα, καὶ τὴν πόλιν ὡς χρὴ διοικήσο

Μά

præmiorum, pro quibus vos quotidie decerta-
Hæc igitur conſiderantem, operam dare te
et, ut, quantum alios dignitate ſuperas, tantum
m virtute illis antecellas. Neque verò putabis
am & ſtudium in aliis prodeſſe rebus, ad au-
ndam autem virtutem & prudentiam nihil ha-
re virium: neque tantæ infelicitatis homines con-
mnabis, ut, cùm artes quaſdam ad cicurandas
ſias, & animos illarum excolendos invenerimus,
i nobis ad virtutem nihil afferre adjumenti que-
us. Illud potiùs tibi perſuadeas, inſtitutione &
rà cum primis poſſe animum noſtrum adjuvari.
aque tum domeſticorum prudentiſſimis familiari-
r utere, tum exterorum quoſcunque poteris ac-
rſito: tum celebrium & Poetarum & rhetorum
nnium periculum tibi eſſe faciendum, perſuaſum
beto: ac illorum quidem auditor eſto, horum
tem diſcipulus: itaque te para, ut & minorum
judex, & majorum æmulator. Nam his exer-
tationibus celerrimè talis fies, qualem eſſe opor-
re nos propoſuimus eum, qui rectè ſit regno præ-
iturus, & urbem, ità ut decet, gubernaturus.
ic verò ipſe te maximè cohortabere, ſi abſurdum
lle duxeris, deteriores præſtantioribus dominari,

Μάλισα δ' ἂν αὐτὸς ὑπὸ σαυτῦ παρακληθείης
εἰ δεινὸν ἡγήσαιο τὰς χείρους τ βελτίονων ἄρχειν
κὴ τὰς ἀνοητοτέρας τοῖς φρονιμωτέροις πρόσταττ
ειν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐρρωμενεστέρως τὴν πρὸς ἄλλων ἀνοι
αν ἀτιμασης, τοσούτῳ μᾶλλον τὴν σεαυτῦ διάνοι
αν ἀσκήσεις.

2. Ἀρχεσ μὲν ἓν ἐνθεῦθεν χρὴ τὰς μέλλον
τάς τι ποιήσειν τ δεόντων. πρὸς δ τούτοις φιλάν
θρωπον εἶ δφ, κὴ φιλόπολιν. ὅτε γὰρ ἵππων, ὅτ
κυνῶν, ὅτε ἀνδρῶν, ὅτε ἄλλω πραγμαθ ἀγ
νὸς οἷόν τε καλῶς ἄρχειν, ἢν μή τις χαίρῃ τούτ
ῶν αὐτὸν δεῖ ποιεῖσ τὴν ἐπιμέλειαν. Μελέτω
τῦ πλήθες, κὴ πρὸς παντὸς ποιῦ κεχαρισμένως
τοῖς ἄρχειν γινώσκων, ὅτι κὴ πρὸς ὀλιγαρχιῶν,
πρὸς ἄλλων πολιτειῶν αὗται πλεῖσον χρόνον δι
μένουσιν, αἵτινες ἂν ἥδισα τὸ πλῆθ θεραπ
σωσι.

3. Καλῶς δὲ δημαγωγήσεις, ἐὰν μήτε τ ὄ
λον υβρίζειν ἐᾷς, μήτε υβριζόμενον περιορᾷς· ἀ
λὰ σκοπῆς, ὅπως οἱ βέλτιστοι μὲν τὰς τιμὰς ἕ
ξουσιν, οἱ δ' ἄλλοι μηδὲν ἀδικηθήσονται. ταῦ
τα γὰρ στοιχεῖα πρῶτα κὴ μέγιστα χρησῆς πολιτείας
εἰσί.

4. Τῶν προσαγμάτων κὴ τ ἐπιψευμάτων

stolidiores prudentioribus imperare. Nam quo vehementiùs aliorum insciti am despexeris, eò diligentiùs ingenium tuum exercebis.

2. Hinc igitur eos auspicari decet, qui fungi officio volent: præterea & hominum & civitatis esse amantem oportet. Nec enim fieri potest, ut vel equis, vel canibus, vel hominibus, vel ulli denique rei quisquam rectè præsit, nisi delectetur iis quorum ei mandata est curatio. Populus curæ tibi sit, & omnia in eo posita esse putato, ut is imperio tuo delectetur. Notum enim est, & oligarchias & cætera imperia eò diuturniora esse, quo diligentiùs populum coluerint.

3. Sic autem bene imperabis, si neque vulgi petulantiæ locum dederis, neque alios populo insultare passus tueris: sed provideris, ut & honores optimo cuique mandentur, & cæteri nullis injuriis afficiantur. Hæc enim elementa prima & maxima sunt reipublicæ bene constitutæ.

4. Edicta & instituta vitiosa loco move, & muta: operamque in primis dato, ut optimorum sis inventor: sed si id fieri nequit, imitare quæ apud alios rectè se habent. Leges quære in universum æquas & utiles, & inter se consentientes: atque

νει, καὶ μεταλήψεται τὰ μὴ καλῶς κεκριμένα· καὶ μᾶλλον ἂν ἐπιτύχοι τῶν βελτίστων· εἰ δὲ μή, μιμήσεται τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις καλῶς ἔχοντα. Ζήλους νόμους τοὺς μὲν σύμπαντας δικαίους καὶ συμφέροντας, καὶ σφίσιν αὐτοῖς ὁμολογουμένους, πρὸς δὲ τούτοις, οἵτινες τὰς μὲν ἀμφισβητήσεις ὡς ἐλαχίστας, τὰς δὲ διαλύσεις, ὡς οἷόν τε ταχίστας τοῖς πολίταις ποιήσουσι. Ταῦτα γὰρ ἅπαντα πρόσεστι δεῖ τοῖς καλῶς κειμένοις νόμοις.

5. Τὰς μὲν ἐργασίας αὐτοῖς κελεύειν κερδαλέας, τὰς δὲ παραγωγὰς ὀπζημίους ἵνα τὰς μὲν φεύγωσι, πρὸς δὲ τὰς προθύμως ἔχωσι.

6. Τὰς κρίσεις ποιεῖν, περὶ ὧν ἂν πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητῶσι, μὴ πρὸς χάριν, μηδὲ συκοφαντίας ἀλλήλαις, ἀλλ' ἀεὶ ταυτὰ περὶ γε τοῦ αὐτοῦ γίγνεσθαι. καὶ γὰρ πρέπει, καὶ συμφέρει τὴν τοῦ βασιλέως γνώμην ἀμετακίνητος ἔχειν περὶ τοῦ δικαίου ὥσπερ τοὺς νόμους τοὺς καλῶς κειμένους.

7. Διοίκει τὴν πόλιν ὁμοίως, ὥσπερ τὸν πατρῷον οἶκον, τοῦ μὲν καλασκευαῖς, λαμπρῶς καὶ βασιλικῶς. τοῦ δὲ περίξεσιν ἀκριβῶς, ἵν' εὐσχήμονα ἅμα, καὶ διαρκῆς.

8. Τὴν μεγαλοπρέπειαν ἐνδείκνυσο ἐν μὲν τοῖς μεγάλοις τοῦ πολυτελεῖων, τοῦ εὐτυχοῦς ἀφανιζομένου

iam tales, quæ & controverſias civium quàm pau-
ſſimas, & compoſitiones quàm fieri poteſt celer-
imas efficiant. Hæc enim ineſſe oportet omnia
gibus bene conſtitutis.

5. Effice negotiationes eis lucroſas, lites detri-
entoſas: ut has fugiant, illas appetant.

6. De controverſiis eorum ſententias neque ad
ratiam ferto, neque inter ſe contrarias: ſed de
ſdem quidem rebus, ſemper eadem decernito.
enim & decet, & expedit, regum de jure decre-
a eſſe immutabilia, ut probatas leges.

7. Urbem eodem modo, quo paternam domum
dminiſtra, apparatu ſplendido & regali, ratione
ectigalium accuratâ: ut ſimul & illuſtri laude ce-
breris, & ſumptus tolerare poſſis.

8. Oſtentâ magnificentiam nullâ re magni ſum-
ptûs, ſtatimque peiturâ: ſed tum iis rebus quas
ximus, tum inſtrumenti atque ſupellectilis orna-
u, tum beneficentiâ in amicos. Nam quæ hoc
modo inſumpſeris, ea & tibi ipſi firma ſtabiliaque
permanent, & poſteris tuis plures commoditates
fferent, quàm pecuniæ profuſiones.

9. Re-

ἀλλ' ἔν τε τοῖς προειρημένοις, καὶ τῷ κάλλει τῆς κλ
μάλων, καὶ τῇ τῆς φίλων εὐεργεσίας. τὰ γὰρ τοιαῦτ
τῶν ἀναλωμάτων αὐτῷ τέ σοι θαμένει, καὶ τοῖ
ἐπιγινομένοις πλείονος ἄξια τῆς δεδαπανημέν
καταλείψεις.

9. Τὰ μὲν τὰς θεὰς ποιεῖ μιμεῖ, ὡς οἱ πρόγον
καλέσαιξαν. ἡγοῦ δὲ τοῦτο εἶναι θῦμα κάλλιστον,
θεραπείαν μεγίστην, ἐὰν ὡς βέλτιστον καὶ δικαιό
τον σεαυτὸν παρέχῃς. μᾶλλον γὰρ ἐλπὶς τὸν το
ἔτος, ἢ τὰς ἱερεῖα πολλὰ καταθάλλοντας πρὸ
τι παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθόν.

10. Τίμα δὲ μὲν ἀρχαῖς τὰ τιμᾶν τὰς οἰκειό
τατος, ταῖς δὲ ἀληθεστάταις τὰς εὐνοϊκωτάτας.

11. Φυλακὴν ἀσφαλεστάτην ἡγοῦ τὸ σώμα
ναι τὴν τε τῶν φίλων ἀρετὴν, καὶ τὴν τῶν πο
λῶν εὔνοιαν, καὶ τὴν σαυτοῦ φρόνησιν· διὰ γὰρ τού
καὶ κλᾶσθαι καὶ διασώζειν τὰς τυραννίδας, μάλ
ἂν τις δύναιτο.

12. Κήδου δὲ οἰκων τῶν ἰδιωτῶν, καὶ νόμιζε τ
δαπανωμένους ὑπὲρ τῶν σῶν ἀναλίσκειν, καὶ τὰς
γαζομένους τὰ σὰ πλείω ποιεῖν. ἅπαντα γὰρ
τῶν οἰκείων δεῖ πόλιν, οἰκεῖα τῶν καλῶς βα
λευόντων δεῖ.

13. Διὰ παντὸς δὲ χρόνου τὴν ἀλήθειαν

9. Religionem eam ſerva, quam à majoribus
cepiſti: ſed id pulcherrimum ſacrificium & cultum
maximum exiſtima, ſi ipſe te quàm optimum
juſtiſſimum præbeas. Major enim ſpes eſt, De-
immortales talium vota audituros, quàm eorum
multas victimas proſternunt.

10. Primos honores conjunctiſſimis, veriſſimos
evolentiſſimis defer.

11 Corporis cuſtodiam tutiſſimam eſſe puta,
in virtute amicorum, tum in benevolentia ci-
m, tum in tua prudentia eſſe collocatam. Hæc
m ſunt per quæ imperium facillimè & paretur
conſervetur.

12. Rem privatorum familiarem curato: & pro-
os de tuo facere ſumptum, & ad rem attentos
opes augere exiſtimato. Bona enim omnia
rbe habitantium, ad familiam pertinent regum
imperantium.

13. Per omnem ætatem tantam veritatis præ
ferto reverentiam, ut plus habeatur fidei tuæ
rmationi, quàm aliorum dejerationi.

14. Cùm omnibus hoſpitibus urbem exhibe tu-
& in contractibus æquam: tum inter advenas

φαίνε περὶ ἡμῶν, ὥστε πιστοτέρους εἶναι τοὺς σοὺς λόγους, ἢ τοὺς τῶν ἄλλων ὁρκους.

14. Ἅπασι μὲν τοῖς ξένοις ἀσφαλῆ τὴν πολιτείαν παρέχεις καὶ πρὸς τὰ συμβόλαια νόμιμον· σὲ δὲ μόνον ἢ μετοίκων τῶν ἀφικνουμένων, μὴ τοὺς σοὶ δωρεὰς ἀγῶνας, ἀλλὰ τοὺς παρὰ σοῦ λαμβάνειν ἀξίους τιμῶν καὶ τοὺς τοιούτους, μᾶλλον παρὰ τοῖς ἄλλοις εὐδοκιμήσεις.

15. Τοὺς φόβους ἔχεις περὶ τὴν πολιτείαν, καὶ μὴ βούλεσθε εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσιν· ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους πρὸς σεαυτὸν διαθῇς, οὕτω καὶ πρὸς ἐκείνους ἕξεις. Ποιεῖ μὲν μηδὲν μέγα, δόκει δὲ τοῖς ἄλλοις, ὅταν σοι καιρὸς γίγνηται. Δεινὸς μὲν φαίνε, πρὸς μηδένα λανθάνειν γιγνόμενος· πρὸς δὲ τῷ τὰς τιμωρίας ἐλάττους ποιεῖσθαι τῶν ἁμαρτανομένων. Ἀρχικὸς εἶναι μὲν μὴ χαλεπώτερος, μηδὲ πρὸς σφόδρα κολάζειν ἀλλὰ πρὸς πάντας ἡττᾶσθαι τῆς διανοίας, καὶ μᾶλλον ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας ἀμυνόντας δεῖν λεύεσθαι.

16. Πολεμικὸς γίνε ταῖς ἐπιτηδείοις, καὶ τοῖς παρασκευῇ· εἰρηνικὸς δέ, πρὸς μηδένα πόλεμον καλὸν πλεονεκτεῖν· ἔτως ὁμιλεῖ τῆς πόλεως τοῖς ἥττοσι, ὥσπερ ἂν τὰς κρείττοσι πρὸς σεα-

maximi facito, non qui dona tibi advehunt, qui à te expetunt. Nam si his honorem haberis, apud cæteros majore gloriâ eris.

5. Exime civibus formidinem: neque terribiliis esse velis, qui nihil delinquunt. Nam quos in te esse animo consuefeceris, eodem & ipse illos eris. Nihil per iracundiam agito: sed m, cùm tempus postulabit, simulato. Acrimoam tuam proba, indagatione rerum quæ gerunomnium: clementiam, mitigatione supplicio. Auctoritatem imperii tuere, non asperitate, sævitiâ pœnarum, sed excellenti sapientiâ: ut suæ saluti omnes meliùs quàm semetipsos conere arbitrentur.

16. Bellicosus esto scientiâ rei militaris, & apratu: pacificus, nihil præter jus & æquum vendido. Erga civitates imbecilliores talem te præ, quales in te potentiores esse velles. Noli de bus quibusvis contendere: sed de iis duntaxat, arum victoria tibi profutura est. Contemnenos existima, non eos qui utiliter succumbunt, sed i cum damno suo vincunt.

ἀξιώσεως. Φιλονείκει μὴ περὶ ἁπάντων, ἀλλὰ
εἰ ὧν ἂν κεφαλήσανλί σοι μέλλῃ συνοίσειν. Φαί
ἡγοῦ μὴ τὰς συμφερόνλως ἠτλωμένους, ἀλλὰ
μὴ βλάβης περιγινομένους.

17. Μεγαλόφρονας εἶναι νόμιζε, μὴ τὰς μ
ζω περιβαλλομένας, ὧν οἷοί τέ εἰσι καλαφρῶν,
λὰ τὰς μελείων μὴ ἐφιεμένους, ἀλλ' ἐργάζεσθαι ὧν δυ
μένους, οἷς ἂν ἐπιχειρῶσι. Ζήλου μὴ τὰς μεγί
ἀρχὴν κλησαμένους, ἀλλὰ τὰς ἄδεισα τῆ παρ
χρησαμένας· καὶ νόμιζε τελέως εὐδαιμονήσειν,
ἐὰν ἁπάντων ἀνθρώπων μὴ φόβων καὶ κινδύνων
χῃς· ἀλλ' ἐὰν τοιοῦτος ὢν, οἷον χρὴ, καὶ περὶ
ὥσπερ ἐν τῷ παρόνλι, μελείων ἐπιθυμῇς, καὶ
δενὸς τούτων ἀπορῇς.

18. Φίλους κλῶ, μὴ πάνλας τὰς βουλομένους,
λὰ τὰς τῆς φύσεως ἀξίους ὄνλας· μηδὲ
ὧν ἥδισα συνδιαλείψεις, ἀλλὰ μεθ' ὧν ἄδεισα
πόλιν διοικήσεις. Ἀκριβῶς ποιοῦ τὰς δοκιμα
ας τῶν συνόντων, εἰδὼς ὅτι πάνλες οἱ μὴ σοὶ
σιάζονλες, ὅμοιόν σε τοῖς χρωμένοις νομίσου

19. Τοιούτους ἐφίεσο τοῖς πράγμασι τοῖς
διὰσῶ γινομένοις, ὡς αὐτὸς τὰς αἰτίας ἔξων,
ἂν ἐκεῖνοι πράξωσι.

20. Πιστὸς ἡγοῦ μὴ τὰς πᾶν ὅ, τι ἂν λέγ
ἢ π

17. Magnanimos puta, non eos qui majora ſuſ-
ipiunt, quàm ſuſtinere poſſint, ſed qui & media
ria deſiderant, & quæ aggrediuntur perficere poſ-
unt. Æmulare non eos qui latiſſimè imperium
ropagârunt, ſed qui id quod habent rectiſſimè ad-
miniſtrârunt. Teque ab omni parte beatum fore
uta, non ſi omnibus hominibus cum terroribus
& periculis imperites, ſed ſi talem te præbens, qua-
m decet, & ea gerens, quæ in præſentia, media
cria deſideres, & horum nullo careas.

18. In amicitiam recipe non quoſlibet, ſed tuâ
aturâ dignos; neque cum quibus jucundiſſimè
empus conteras, ſed quorum operâ urbem opti-
mè gubernes. Diligenter inquirito in tuos fami-
iares: teque ſcito talem ab iis omnibus, qui con-
ſuetudine tuâ non utuntur, judicatum iri, quales
illi fuerint cum quibus vixeris.

19. Sic alios iis præfice rebus, quas ipſe non
geris, ut tibi adſcribendum ſcias, quicquid illi fe-
cerint.

20. Fideles exiſtima, non eos qui omnia & di-
cta tua & facta laudârint; ſed qui etiam errata
& delicta reprehenderint. Poteſtatem da pruden-
tibus liberè dicendi ſententiam; ut ſi quibus de

ἢ ποιῆς, ἐπαινεῖν· ἀλλὰ τὰς τοῖς ἁμαρτά-
μένοις ἐπιμωμένους. Δίδου παῤῥησίαν τοῖς εὖ φρο-
νοῦσιν· ἵνα σοὶ ὧν ἂν ἀμφιγνοῇς, ἔχῃς τὰς συμβου-
λιμάσους. Διόρα καὶ τὰς τέχνη κολακεύοντας, καὶ
τὰς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντας, ἵνα μὴ πλείονι
πονηρῷ τῷ χρησῶν ἔχωσιν.

21. Ἄκουε τὰς λόγους τὰς περὶ ἀλλήλων, καὶ πει-
ρῶ γνωρίζειν ἅμα τὰς λέγοντας, ὁποῖοι καὶ τί-
νες εἰσίν, καὶ περὶ ὧν ἂν λέγωσι. Ταῖς αὐταῖς κόλα-
ζημίαις τὰς ψευδῶς διαβάλλοντας, ὥσπερ καὶ
τὰς ἐξαμαρτάνοντας.

22. Ἄρχε σεαυτοῦ μηδὲν ἧττον, ἢ καὶ τῶν ἄλ-
λων· καὶ τέλος ἡγοῦ βασιλικώτατον, ἐὰν μηδεμί-
ας ἡδυπαθείας τῶν ἐπιθυμιῶν
μᾶλλον ἢ τῶν πολιτῶν.

23 Μηδεμίαν συνουσίαν εἰκῇ προσδέχου, μη-
δὲ λογίσως· ἀλλ' ἐπ' ἐκείνους τῇ διατριβῇ ἔνδη-
σεαυτὸν χαίρειν, ἐξ ὧν αὐτός τε ἐπιδώσεις, καὶ
τοῖς ἄλλοις βελτίων εἶναι δόξεις.

24. Μὴ φαίνου φιλοτιμούμενος ἐπὶ τοῖς τοιούτοις
ἃ καὶ τοῖς κακοῖς διαπεφύκασι συναλγεῖν ἀλλ' ἐπ' ἀρεταῖς μέγα φρονῶν, ἧς ἔνεστι μέρος τοῖς
πονηροῖς μέτεσι. Νόμιζε τὰ τιμῶν ἀληθεστάτους
εἶναι, μὴ τὰς ἐν τῷ φανερῷ μᾶλλον γινομένας
ἀλ

rebus dubitaris, præsto sint qui illas unà tecum expendant. Discerne eos qui arte assentantur, ab illis qui ex benevolentia te colunt: ne improbi meliore conditione sint, quàm boni viri.

21. Audi quid alii de aliis dicant: operamque dato, ut quales & quinam sint, non minùs ii qui dicunt, quàm ii de quibus dicunt, cognoscas. Iisdem suppliciis affice calumniatores quibus delinquentes.

22. Impera tibi ipsi non minùs, quàm & cæteris; idque maximè regium putato, si nullis libidinibus servias: sed cupiditates magis in potestate habeas, quàm cives tuos.

23. Nullam familiaritatem temerè, ac sine ratione contrahe; sed iis gaudere congressibus assuesce, qui te & sapientiâ augeant, & virtutis apud alios opinione.

24. De iis rebus tibi placere noli, quæ à malis etiam perfici possunt: sed virtutem laudi tibi ducito, cujus nulla pars improbis contingere potest. Verissimos honores eos esse puta, non qui palàm ex metu tibi habentur: sed si ipsi apud sese prudentiam tuam, plus quàm fortunam admirentur.

25. Si

ἀλλ' ὅταν αὐτοὶ παρ' αὐτοῖς ὄντες, μᾶλλον
τῷ γνώμῃ, ἢ τῷ τύχῃ θαυμάζωσιν.

25. Λάνθανε μὲν ἐὰν ἐπὶ τῷ σοι συμβῇ τ φα
λων χαίρειν, ἐνδείκνυσο ὃ πρὸ τὰ μέγιστα σπ
δάζων. Μὴ τὰς μὲν ἄλλας ἀξίως κοσμίως ζῇ
τὰς δὲ βασιλείας ἀτάκτως· ἀλλὰ τ σεαυτῦ σω
φροσύνην παράδειγμα τοῖς ἄλλοις καθίστη, γ
νώσκων ὅτι τὸ τῆς πόλεως ὅλης ἦθος ὁμοιοῦτ
τοῖς ἄρχουσι.

26. Σημεῖον ἔστω σοι τὸ καλῶς βασιλεύειν,
ἂν τὰς ἀρχομένους ὁρᾷς εὐπορωτέρους, καὶ σωφρονεσ
ρους γινομένους διὰ τὴν ἐπιμέλειαν.

27. Πρὸ πλείονος ποιοῦ δόξαν καλὴν, ἢ πλ
ῆον μέγαν τοῖς παισὶ καταλιπεῖν· ὁ μὲν γὰρ θν
τὸς, ἡ δ' ἀθάνατος· καὶ δόξη μὲν χρήματ
κτητὰ, δόξα δὲ χρημάτων ἐκ ὠνητή· καὶ τὰ μ
καὶ τοῖς φαύλοις παραγίνεται· τῷ ὃ ἐκ οἷό
τε ἀλλ' ἢ τὰς διενεγκόντας κτήσασθαι.

28. Τρύφα μὲν τ ἐσθῆσι, καὶ τοῖς πρὸ τὸ σῶμ
κόσμοις· καρτέρει δ', ὡς χρὴ τὰς βασιλέας
τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύμασιν· ἵνα οἱ μὲν ὁρῶντε
διὰ τῷ ὄψιν ἀξιόν σε τῆς ἀρχῆς εἶναι νομίζωσι
οἱ δὲ συνόντες, διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ῥᾳθυμίαν τὴν αὐ
τὴν ἐκείνοις γνώμην ἔχωσιν.

29. Ἐπ

25. Si forte ita ceciderit ut re aliquâ leviore gaudeas, dissimula: rerum maximarum studium ostenta. Noli putare, aliis vivendum esse moderatè, regibus perturbatè: sed tuâ temperantia fac aliis exemplo sit: nec ignores, totius civitatis mores ad exemplum magistratuum conformari.

26. Hoc tibi argumento sit te regno benè præesse, si populum & locupletiorem, & modestiorem sub imperio tuo videas esse factum.

27. Præstare putâ, liberis tuis honestam famam, quàm magnas opes relinquere. Nam hæ mortales sunt, illâ immortalis. Famâ pecuniæ quæri possunt: emi pecuniis fama non potest. Opes etiam improbis contingunt: gloriam verò parare non possunt, nisi virtute præstantes.

28. In vestitu & corporis ornatu splendidus, in aliis actionibus laborum tolerans esto, ut reges decet: ut & qui vident, ob aspectum te regno dignum judicent, & familiares tui, ob animi tui robur isdem assentiantur.

29. Considera semper & dicta & facta tua, ut in delicta quàm pauciſſima incidas.

29. Ἐπισκόπει τὰς λόγους καὶ τὰς σαυτῦ, καὶ τὰς πράξεις, ἵν' ὡς ἐλαχίστοις τοῖς ἁμαρτήμασι περιπίπτῃς.

30. Κρεῖττον μὲν τῶν ἀνθρώπων τυγχάνειν· ἐπειδὴ δ' οὐκ ἀκριβῶς ἔχουσιν, ἐλλείπειν αἱρῦ, καὶ μὴ πλεονάζειν· αἱ γὰρ μετριότητες μᾶλλον ἐν τῇ εὐδαίμονος ἢ ταῖς ὑπερβολαῖς ἰσχύουσιν.

31. Ἀσκεῖσθαι δεῖναι σπεῦδε, καὶ σεμνός· τὸ μὲν γὰρ τυραννίδι πρέπει, τὸ δὲ πρὸς τὰς συνουσίας ἀρμόττει· χαλεπώτατον δὲ πάντων ὄχλο πάντων· εὑρήσεις γὰρ ὡς ἐπὶ πολὺ, τοὺς μὲν σεμνοὺς μένους, ψυχροὺς ὄντας· τοὺς δὲ βωμολόχους ταπεινοὺς φαινομένους· δεῖ δὲ χρῆσθαι μὲν ἀμφοτέροις ἰδίαις ταύταις, τὸν δὲ συμφορᾶν τὸν ἑκατέροις προσοῦσαν διαφεύγειν.

32. Ὅ, τι ἂν ἀκριβῶς εἰδέναι βούλει, ὧν ἐπ σθαι προσήκει τοὺς βασιλέας, ἐμπειρίαν μέλλ καὶ φιλοσοφίαν. Τὸ μὲν γὰρ φιλοσοφεῖν τὰς ὁδοὺς σ δείξει. τὸ δὲ ἐπ' αὐτῇ τῶν ἔργων γυμνάζε δύνασθαί σε χρῆσθαι τοῖς πράγμασι ποιήσ θεώρει τὰ γινόμενα, καὶ τὰ συμπίπτοντα, τοῖς ἰδιώταις, καὶ τοῖς τυράννοις. ἐὰν γὰρ τὰ π ρελπυθόμενα μνημονεύῃς, ἄμεινον καὶ περὶ τῶν μ λόντων βουλεύσῃ.

33. Δεῦ

30. Optimum certè quidem est, servare modum: ed quoniam is non facilè cognoscitur, malis citra esistere, quàm ultra progredi. Mediocritatis e- im vis magis in eo quod parum, quàm in eo uod nimium est, cernitur.

31. Urbanus esse stude, & gravis: quorum hoc rincipatum decet, illud congressibus est aptum. ed hoc est rerum omnium difficillimum. Nam os qui gravitatem affectant, plerumque frigere: ui verò urbani esse student, eos humiles & abje- os videri comperies. Est autem utrâque hâc ationе utendum, & finitimum utrique incommo- um effugiendum.

32. Quicquid earum rerum, quæ regum cog- itione dignæ sunt, certò nosse voles, ad id expe- ientiam & doctrinam adhibeto. Nam ut doctri- a viam tibi ostendet, sic rerum gerendarum exer- itatione id consequêris, ut res dextrè administres. Cogita quæ res & gerantur & ferantur, tum à pri- atis hominibus, tum à principibus. Nam si præ- eritorum recordaberis, de futuris etiam rectiùs de- iberabis.

33. Δεινὸν ἡγοῦ τ μὴ ἰδιωτῶν ἐθέλειν τη
ἀποθνήσκειν, ἵνα τελευτήσαντες ἐπαινεθῶσι τ
ὑπὲ βασιλέας μὴ τολμᾶν χρῆσθαι τοῖς ἐπιτηδ
μασι τούτοις, ἃ ὧν ζῶντες εὐδοκιμήσουσιν. Ι
λὰ τὰς εἰκόνας, τ ἀρετῆς ὑπόμνημα μᾶλλον, ἢ
σώματος καλλιπεῖν. μάλιστα μὲν πειρῶ τὸ
ἀσφάλειαν σεαυτῷ, καὶ τῇ πόλει διαφυλάτ
λῶ δ' ἀναγκαθῆς κινδυνεύειν, αἱροῦ καλῶς τε
νάναι μᾶλλον, ἢ ζῆν αἰσχρῶς. Ἐν ἅπασι το
ἔργοις μέμνησο τῆς βασιλείας· καὶ φρόντιζε ὅπ
μηδὲν ἀνάξιον τῆς τιμῆς ταύτης ποιήσεις. Μ
πειθῆς τὴν σαυτοῦ φύσιν ἅμα πᾶσαν διαλυθ
σαν· ἀλλ' ἐπειδὴ θνητοῦ σώματος ἔλαχες, ἀθά
νάτου δὲ ψυχῆς, πειρῶ τ ψυχῆς ἀθάνατον μν
μὴν καλλιπεῖν.

34. Μελέτα περὶ καλῶν ἐπιτηδευμάτων λ
γειν, ἵνα συνεθισθῆς ὁμοία τοῖς εἰρημένοις φρ
νεῖν. ἃ δ' ἂν σοι λογιζομένῳ φαίνηται βέλτιστ
ταῦτα τοῖς ἔργοις ἐπιτέλει. ὧν τὰς δόξας ζ
λοῖς, μιμοῦ τὰς πράξεις. ἃ τοῖς παισὶ τοῖς σαυ
τοῦ ἂν συμβουλεύσειας, τούτοις αὐτὸς ἐμμένειν ἀξίω
χρῶ τοῖς εἰρημένοις, ἢ ζήτει βελτίω τούτων.

35. Σοφὸς νόμιζε μὴ τὸς ἀκριβῶς περὶ μικρῶ
ἐρίζοντας, ἀλλὰ τὸς εὖ περὶ τῶν μεγίστων λέγον
τας

33. Minimè decere puta, cùm privati quidam homines mortem oppetendam censeant, ut post obitum laudentur, reges eas actiones fugere, quæ viventibus gloriam pariant. Imagines, quæ virtutis tuæ potiùs, quàm corporis monimenta sint, fac relinquas, Operam cum primis dabis, ut & te, & urbem in tuto colloces. Sed si periculum adeundum fuerit, honestè mori, quàm turpiter vivere præoptabis. In omnibus tuis factis regni memento: sollicitèque cave, nè quid honore isto indignum designes. Nè committas, ut natura tua simul universa intereat. Sed cùm tibi corpus mortale contigerit, animus immortalis: fac immortalem animi tui memoriam relinquas.

34. Meditare de præclaris actionibus loqui: ut his consentanea quæ dicere soles, etiam sentire assuescas. Quæ tibi cogitanti optima videbuntur, ea re ipsa perficito. Quorum gloriam miraris, eorum res gestas imitare. Quæ tuis liberis præciperes, ea ipse facere nè graveris. Aut utere præceptis nostris, aut ipse his inveni meliora.

35. Sapientes existima, non eos qui de rebus minutis curiosè rixantur, sed qui de maximis re-

τας· μηδὲ τὰς τοῖς μὴ ἄλλοις εὐδαιμονί
ὑπιχνευμένας, αὐτὰς δ' ἐν πολλαῖς ἀποείαις ὄσ
ἀλλὰ τὰς μέτεια μὴ περὶ αὐτῶν λέγοντας·
μιλεῖν ὃ κὴ τοῖς πράγμασι, κὴ τοῖς ἀνθρώ
δυναμένους, κὴ μὴ διαλαρτζομένους ἐν ταῖς
βίου μεταβολαῖς· ἀλλὰ καλῶς κὴ μετρίως κὴ τ
συμφορὰς κὴ τὰς ἐυτυχίας φέρειν ἐπισαμέν
Καὶ μὴ θαύμαζε, εἰ πολλὰ τῶν εἰρημένων ὀ
ἃ κὴ σὺ γινώσκεις. οὐδὲ γὰ ἐμὲ τῦτο διέλαθ
ἀλλ' ἐπισάμην ὅτι τοσύτων ὄντων τὸ πλῆθ
κὴ τῶν ἰδιωτῶν, κὴ τῶν ἀρχόντων, οἱ μέν τι τ
των εἰρήκασιν, οἱ δ' ἀκηκόασιν, οἱ δ' ἑτέρας πο
τας ἐωρᾴκασιν, ἔνια δ' αὐτοὶ τυγχάνυσιν ἐ
ψευδόνλες· ἀλλὰ γὰ ἐκ ἐν τοῖς λόγοις χρὴ, τ
περὶ τῶν ἐπιψευμάτων ζητεῖν τὰς καινότη
ἐν οἷς ὅτε παράδοξον, ὅτε ἄπισον, ὅτε ἔξω τ
νομιζομένων οὐδὲν ὅτιν εὑρεῖν, ἀλλ' ὑγιᾶσθαι τῦ
εἰ) χαριέσαλον, ὃς ἂν τῶν διεσπαρμένων ἐν τα
τῶν ἄλλων διανοίαις ἀθροῖσαι τὰ πλεῖσα δυν
σῆ, κὴ φράσαι κάλλισα περὶ αὐτῶν. ἐπεὶ καὶ
μοι περόδηλον ἦν, ὅτι τὰ συμβελεύονλα κὴ τ
ποιημάτων, κὴ τ συγγραμμάτων χρησιμώτα
μὴ ἅπανλες νομίζυσιν, ὐ μὴ οὐδισά γε αὐτ
ἀκήκυσιν, ἀλλὰ ταὐτὸ πεπόνθασιν, ὅπερ πε
τ

egregiè dicunt: nec eos qui aliis felicitatem
dicentur, cùm ipsi multarum rerum inopiâ la-
rent: sed eos qui, cùm de se modicè dicant,
nen & negotia dextrè obire, & inter homines
rsari commodè possunt: nec in vitæ mutationi-
s perturbantur, sed pulchrè moderatèque ferre
n secundas res quàm adversas didicerunt.

Neque verò mireris nos multa dixisse, quæ &
se intelligas. Neque enim hoc me præteriit:
d satis scivi, cùm tanta multitudo sit & hominum
ivatorum & principum, alios horum aliquid
ixisse, alios audivisse, alios à nonnullis facta
disse, nonnulla etiam ipsos factitare. Verùm
his orationibus quæ ad præceptiones de officiis
rtinent, non requirenda est novitas: in quibus
ec admirabile, nec incredibile, nec inusitatum
uicquam comperitur. Is verò doctissimus ha-
endus erit, qui eorum quæ in animis aliorum dis-
ersa jacent, quàm plurima colligere & elegantissi-
is verbis potuerit explicare. Illud quoque mihi
tis notum fuit, cùm & poemata, & alia scripta
uæ suasione constant omnes utilissima esse judicent,
s tamen non libentissimè audire: [redacted]

esse

τὰς νεωτέρους· καὶ γὰρ ἐκείνους ἐπαινέσει μᾶλλ' ἄπα
ντες, πλησιάζειν δ' ἐβούλονται ἀλλὰ μᾶλλον ἀ
ρέσκονται συνεῖναι τοῖς ἡλικιώταις, ἀλλ' ἐκ τοι
ούτων ὑποδέχεσθαι. Σημεῖον δ' ἂν τις ποιήσαιτο τὴ
Ἡσιόδου, καὶ Θεόγνιδος, καὶ Φωκυλίδου ποίησιν
καὶ γὰρ τούτους φασὶ μικροὺς συμβόλους γενέ
σθαι τῷ βίῳ τῷ τῶν ἀνθρώπων· ταῦτα δ' λέγοντες
αἱρεῖσθαι συνδιαιτρίβειν τοῖς ἀλλήλων ἀνοίαις μᾶλ
λον, ἢ τοῖς ἐκείνων ὑποθήκαις. ἔτι δ' εἴ τις ἐκλε
ξειε καὶ τῶν πρεσβυτέρων ποιητῶν τὰς καλλιφώνους γνώ
μας, ἐφ' αἷς ἐκεῖνοι μάλιστα ἐσπούδασαν, ὁμοίως
ἂν καὶ πρὸς ταῦτα διατεθεῖεν. ἥδιον γὰρ ἂν ἀκού
σειας τῆς φαυλοτάτης, ἢ τοῦ ἔτυμα τεχνικῶς τῶν
ποιημάτων ἀκούσαιεν. Καὶ τί δεῖ καθ' ἓν ἕκαστον λέ
γοντα διαιρεῖσθαι; ὅλως γὰρ εἰ ἐθέλοιμεν σκοπεῖν
τὰς φύσεις τῶν ἀνθρώπων, εὑρήσομεν τὰς πολλὰς
αὐτῶν ἔτι μὲν σιτίων χαίρουσας τοῖς ὑγιεινοτά
τοις, ἔτι δὲ ἐπιτηδευμάτων τοῖς καλλίστοις, ἔτι
δὲ πραγμάτων τοῖς βελτίστοις, ἔτι τῶν μαθη
μάτων, τοῖς ὠφελιμωτάτοις· ἀλλὰ παντάπα
σιν ἐναντίας τῷ συμφέροντι τὰς ἡδονὰς ἔχου
σας, καὶ δοκούσας καρτερικὰς εἶναι, καὶ φιλοπόνους
τὰς τῶν δεόντων τι μὴ ποιούσας. ὥστε πῶς ἂν τις
τοῖς τοιούτοις, ἢ παραινῶν, ἢ διδάσκων, ἢ χρώ
σιμ

~~ſic judicent, ea tamen non libentiſſimè audire~~: ſed
eodem erga illa eſſe animo, quo erga monitores:
quos ut univerſi laudant, ſic eorum congreſſus refu-
giunt; illorumque conſuetudinem qui ſocii deli-
ctorum ſint, non eorum qui à vitiis dehortentur,
expetunt. Id quod vel ex Heſiodi & Theognidis
& Phocylidis poeſi cognoſcitur. Nam hos faten-
tur optima vitæ mortalium reliquiſſe conſilia. Sed
quamvis hoc dicant, nugis tamen audiendis & re-
citandis tempus perdere, quàm in illorum præ-
ceptionibus verſari malunt. Præterea ſi quis è
præſtantibus poetis, eas, quas ſententias vocant,
in quibus illi potiſſimum elaborârunt, excerperet:
ea illas etiam eodem animo eſſent. Comœdi-
as enim vel nequiſſimâm audire mallent, quàm
poemata tam artificioſa. Et quid opus eſt ſingu-
la commemorandis immorari? Omnino enim, ſi
naturas hominum conſideremus, pleroſque nec ci-
bis ſalubérrimis gaudere, nec ſtudiis pulcherrimis,
nec actionibus optimis, nec doctrinis utiliſſimis re-
creemus, & eas voluptates habere maximas, quæ
honeſtioni utilitatis maximè repugnant: ac tolerantes
laboris induſtrios videri eos, qui officium negligunt.

σιμόν τι λέγων ἀρέσειεν; οἱ πρὸς τοῖς εὐημ
λόγοις, φθονοῦσι μὲν τοῖς εὖ φρονοῦσιν, ἁπλ
ἡγοῦνται τὸν νῦν οὐκ ἔχοντας· ὥστε ἡ τοὺς ἀλ
ας τῶν πραγμάτων φεύγουσιν, ὥσε οὐδὲ τὰ σφ
αὐτῶν ἴσασιν, ἀλλὰ λυπεῖσθαι μὲν περὶ τῶν
ων λογιζόμενοι· χαίρουσι δὲ περὶ τῶν ἀλλοτρίων
πλεγόμενοι. βέλτιστον δ' ἐν τῷ σώματι κακο
θῆσαι μᾶλλον, ἢ τῇ ψυχῇ πονῆσαι, καὶ σ
φασθαι περί τινος τῶν ἀναγκαίων. Εὕροι δ'
τις αὐτὸν ἐν μὲν τοῖς πρὸς ἀλλήλους συν
σεις λοιδορίας, ἢ λοιδορούμενος· ἐν δὲ τ
μίαις οὐ βουλευόμενος, ἀλλ' εὐχόμενος. λέγ
ταῦτα οὐ χρὴ παίζων, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἐπόχων τ
εἰρημένοις ὄντων. σημεῖον δ' ἔστιν φανερόν, ὅτι
τὸν βουλόμενον ἢ ποιεῖν, ἢ γεγράφειν τι κεχα
μένον τοῖς πολλοῖς, καὶ τὸν ὠφελιμωτάτους
λόγων ζητεῖν, ἀλλὰ τὸν μυθωδεστάτους. ἀκού
μὲν γὰρ τοιούτων χαίρουσι, θεωρεῖν δὲ τὸν ἀ
νας καὶ τὰς ἀμίλλας ἄχθονται. Διὸ καὶ τὸν
μήρου ποίησιν, καὶ τὸν πρώτους εὑρόντας τραγῳδ
ἄξιον θαυμάζειν· ὅτι καλοὺς ὄντας τοὺς φύσιν τοὺ
ἀνθρώπων, ἀμφοτέρους τοὺς ἰδέας ταύτας καλεῖ
σαντο πρὸς τὴν ποίησιν. ὁ μὲν γὰρ τοὺς ἀγῶνα
τοὺς πολέμους τῶν ἡμιθέων ἐμυθολόγησεν· οἱ δὲ τ

gare quî talibus quisquam placeat, sive moneat, ve doceat, sive utile aliquid dicat? qui præter quæ diximus, prudentibus etiam invident, simplices autem & candidos putant amentes: & sic à veritate rerum abhorrent, ut ne sua quidem negotia norint. Nam de suis quidem rebus cogitantes, mœrent: de alienis autem cùm disputant, gaudent: mallentque corporis ærumnam ferre, quàm animum exercere, & de re aliqua necessaria suscitare cogitationem. Ac in congressibus quidem eos inter sese convicia vel dicere, vel audire: in solitudine verò non deliberare, sed optare deprehendas. Atque hæc non in omnes dico: sed in eos tantùm, qui his quæ diximus vitiis constricti sunt. Illud certè palàm est, si qui sunt, qui velint aliquid multitudini gratum vel carmine, vel solutâ oratione scribere, iis exquirenda esse non utilissima quæque, sed fabulosissima. Nam talibus quidem audientibus gaudent: sed cùm veras causas & certamina spectant, mœrent. Quamobrem Homeri poesis, & ii qui primi tragœdiam invenerunt, admiratione afficiendi sunt: quòd animadversâ humani ingenii naturâ, utrisque his rationibus ad poesim suam abusi sunt. Alter enim certamina & bella semi-

μύθους εἰς ἀγῶνας καὶ παρόδους καθέσησαν, ὡς
μὴ μόνον ἀκούσας ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ θεατὰς γεγε
νῆσθαι. τοιούτων δὲ παραδειγμάτων ὑπαρχόν
των δέδοικα μὴ τοῖς ἐπιθυμοῦσι τὰς ἀκροωμένους ψυχα
γωγῆσαι, ὅτι τῶν μὲν νικητηρίων καὶ συμβουλεύειν
φελέον· ἐμοὶ δὲ γεγράφθαι καὶ λελέχθαι, οἷς ὁρῶ
τὰς ὄχλους χαίρουσας. Ταῦτα δ' ἐλήλυθον, ἡγού
μενός σε δεῖν, οὐχ ἕνα τῶν πολλῶν, ἀλλὰ πολλῶν ὄν
τα θαυμάσαι, μὴ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν τοῖς ἄ
λλοις, μηδὲ τὰ σπουδάσματα τῶν πραγμάτων, μη
δὲ τὰς εὐδοκιμήσεις τῶν ἀνθρώπων, ἃς ἡδοναῖς ἀν
θρείνην· ἀλλ' ἐπὶ τῶν πράξεων τὰς χρησίμους α
ὐτοῖς λογίζεσθαι. ἄλλως τε ἐπειδὴ περὶ τῶν γυ
μνασίων τῶν τῆς ψυχῆς ἀμφισβητοῦσιν οἱ περὶ τ
φιλοσοφίαν διατρίβοντες, καί φασιν, οἱ μὲν δ
τῶν ἐριστικῶν λόγων, οἱ δὲ διὰ τῶν πολιτικ
οἱ δὲ δι' ἄλλων τινῶν φρονιμωτέρως ἔχειν τ
αὐτοῖς πλησιάζοντας. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ὁμολ
γοῦσιν, ὅτι δεῖ τὸν καλῶς πεπαιδευμένον ἐκ
τούτων μηδενὸς συμβουλεύεσθαι δυνάμενον. Χρὴ τ
νυν ἀφέμενον τῶν ἀμφισβητουμένων, ἐπὶ τὸ ὁμ
λογούμενον ἐλθόντα, λαμβάνειν αὐτῶν τὸ ἔλα
χον, καὶ μάλιστα μὲν ἐπὶ τῶν καιρῶν θεωρεῖν τ
συμβουλεύοντας· εἰ δὲ μή, τοὺς καθόλου τῶν περ

leorum fabuloſè perſecutus eſt: alteri fabulas in ludos & actiones redegerunt, ut à nobis non auliri tantùm, ſed etiam ſpectari poſſint. Cùm igiur talia exempla in promptu ſint, demonſtratum eſt, ſi quis auditores allicere ſtudeat & demulcere, ab admonitionibus & conſiliis eſſe abſtinendum: illa autem & ſcribenda & dicenda, quibus populum gaudere videt. Hæc expoſui, propterea quòd exiſtimavi, oportere te, cùm non ſis unus de multis, ſed multorum rex, non ità ſentire ut cæteros: neque vel res graves, vel homines prudentes metiri ac ponderare voluptatibus, ſed in actionibus utilibus periculum illorum facere, præſertim cùm ſapientiæ magiſtri de animi exercitationibus inter ſeſe diſſentiant. Nam alii diſputationibus dialecticis, alii præceptis eloquentiæ, alii per alia quædam ſuis auditoribus ſapientiam pollicentur. In eo verò conſentiunt omnes, benè inſtitutum hominem oportere, ex his ſingulis ſibi prudentiam conſilii capiendi comparare. Sunt igitur ea de quibus ambigitur miſſa facienda, & amplectendum id de quo nulla controverſia eſt, ut rectiùs de illis judicetur. Ac conſiliarii tum maximè, cùm res conſilium præſens poſtulat, ſpectandi

μάτων λέγοντας, καὶ τὰς μηδὲν γινώσκοντας δεόντων ἀποδοκιμάζειν· δῆλον γάρ, ὡς ὁ μηδ' ὧν αὐτὸς χρήσιμος, οὐδ' ἂν ἄλλον φρόνιμον ποιήσειεν· τοὺς δὲ νῦν ἔχοντας, καὶ δυναμένους ὁρᾶν πολλὰ ὧν τι τῶν ἄλλων, περὶ πολλοῦ ποιοῦ, καὶ θεράπευε γινώσκων ὅτι σύμβουλος ἀγαθὸς χρησιμώτατον καὶ τυραννικώτατον ἁπάντων κτημάτων ὄντα. Ἥξει δὲ τοῦτο σοι μεγίστην ποιήσειν τὴν βασιλείαν, οἵ τινες ἂν τοῦ διάνοιαν τοῦ σὴν πλεῖστα ὠφελῆσαι δυνηθῶσιν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἅτε γινώσκων παρῆνεσα, καὶ τιμῶ σε τούτοις οἷς τυγχάνω δεόμενος. Βέλτιον δὲ καὶ τοὺς ἄλλους (ὅπερ εἶπον ἀρχόμενος) μὴ τοὺς ὡρισμένους ἄγειν σοι δωρεάς, ἀλλὰ ὑμεῖς πολὺ πλείονος ἀγορεύετε τοὺς τῶν δικαίων, ἢ τῶν πολλούντων, ἀλλὰ τοιούτους οἷς ἐν σφόδρα χρῆσθαι, καὶ μηδεμίαν ἡμέραν διαλιπεῖν καλοῦντας, ἀλλὰ μείζους, καὶ πλείονος ἀξίους ἔσεσθαι αὐτοὺς ποιήσεις.

unt: repudiatis iis qui in universum de rebus di-
cunt, quique nihil eorum quæ fieri debent intel-
ligunt. Constat enim, eum qui sibi ipsi prorsus
sit inutilis, nunquam alios effecturum esse pruden-
tiores. Cordatos autem viros, & qui longiùs
quàm alii prospicere possunt, magni facito, & coli-
to: ac persuasum habeto, bonum consiliarium uti-
lissimam & rege omnium dignissimam esse pos-
sessionem. Illos etiam tuum regnum maximè am-
plificaturos credito, qui tuam mentem plurimùm
potuerint excolere. Ego pro mea intelligentia te
admonui: & eum honorem quem possum, tibi ha-
beo. Velle autem debes, ut etiam alii (quod ini-
tio dixi) non consueta munera tibi offerant, quæ
vos longè pluris emitis a donantibus, quàm à ven-
dentibus: sed ea quæ, tametsi multum iis utaris,
idque nullum diem facere intermittas, non dete-
ras, sed majora & pretiosiora ipso usu reddas.

CEBE-

CEBETIS THEBANI TABULA.

ΚΕΒΗΤΟΣ
ΘΗΒΑΙΟΥ
ΠΙΝΑΞ.

Ἐτυγχάνομεν περιπαλοῦντες ἐν τῷ τοῦ Κρο
νε ἱερῷ, ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθή
ματα ἐθεωρεῖτο. Ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἐμ
πρόσθε τοῦ νεώ, ἐν ᾧ ἦν γεγραφή τις ξένη καὶ μά
θος ἔχουσα ἰδέας· ἃς ἐκ ἠδυνάμεθα συμβαλεῖν, τί
νες, καὶ πόθεν ἦσαν· ἅτε δὲ πόλις ἐδόκει ἡμῖν εἶν
τὸ γεγραμμένον, ἅτε στρογγύλον· ἀλλὰ πε
ρίβολος ἦν, ἐν αὐτῷ ἔχων εἰσόδους δύο, τ
μῶ μείζω, τὸν δὲ ἐλάττω· ἦν δὲ καὶ πύλη ἐπὶ
πρώτῃ θυρεῷ· πρὸς δὲ τῇ πύλῃ ὄχλος ἐδόκ
ἡμῖν πολὺς ἐφεστάναι· ἔνδον δὲ τῷ περιβόλῳ, πλ
θός τι γυναικῶν ἑωρᾶτο· ἐπὶ δὲ τῆς εἰσόδου
πρώτῃ πυλῶνος καὶ θυρεῷ γέρων τις ἑστὼς, ἔ
φασιν ἐποίει, ὡς προσλάτων τὴ εἰσιόντι ὄχλ
Ἀπορεῖν δὲ ἡμῶν θεὶ τῆς μυθολογίας πρ
ἀλλήλους πολὺν χρόνον, πρεσβύτης τις παρ
ἐὼς· Οὐδὲν δεινὸν πάσχετε, ὦ ξένοι, ἔφη, ἀπ
μυ

CEBETIS THEBANI TABULA.

IN æde Saturni deambulantes, cum alia complura donaria ſpectabamus; tum tabulam quandam ante ſacellum dedicatam, quæ peregrinas quasdam & peculiares fabulas depictas haberet. Quæ cujuſmodi & unde eſſent, conjicere non poteramus. Pictura enim neque urbem neque caſtra præ ſe ferebat: ſed erat ſeptum quoddam, alia duo ſepta continens, alterum majus, alterum minus. Erat & porta in primo ſepto, cui magna turba aſtare videbatur. Intra ſeptum verò mulieres complures conſpiciebantur. In aditu autem primi veſtibuli & ſepti, ſenex quidam ſtabat, eo geſtu & habitu, ut ingredienti turbæ præcipere aliquid videretur. Cum verò diu inter nos, quid

ρεῦντες περὶ τῆς γραφῆς ταύτης· ἐ γὰρ πᾶν ἐπιχω-
ρίων πολλοὶ ἴσασι, τί πόλε αὕτη ἡ μυθολογία
δύναιτο· ἀδὲ γάρ ἐστι πολιτικὸν ἀνάθημα, ἀλλ'
ξένου τὶς πάλαι πόλε ἀφίκετο δεῦρο, ἀνὴρ ἔμ-
φρων, καὶ δεινὸς περὶ σοφίαν, λόγῳ δὲ καὶ ἔργῳ Πυ-
θαγόρειόν τινα καὶ Παρμενίδειον ἐζηλωκὼς βίον·
ὃς τό, τε ἱερὸν τοῦτο, καὶ τὴν γραφὴν ἀνέθηκε τῷ
Κρόνῳ. Πόλεργόν ἂν, ἔφην ἐγὼ, καὶ αὐτὸν τ' ἄνδρα γε
γνώσκεις ἐωρακώς; καὶ θαυμάσας γε, ἔφη, αὐτὸ
πολὺν χρόνον νεώτερος ὢν· πολλὰ γὰρ καὶ σπου-
δαῖα διελέγετο· καὶ περὶ ταύτης δὲ τῆς μυθολο-
γίας πολλάκις αὐτῷ ἠκηκόειν διεξιόντος. Πε-
Διὸς τοίνυν, ἔφην ἐγὼ, εἰ μή τίς σοι μεγάλη ἀ
σχολία τυγχάνει ἔσα, διήγησαι ἡμῖν· πάνυ
γὰρ ἐπιθυμοῦμεν ἀκοῦσαι, τί ποτέ ἐστιν ὁ μῦ
θος. Οὐδεὶς φθόνος, ὦ ξένοι, ἔφη· ἀλλὰ τί
ἦ πρῶτον δεῖ ὑμᾶς ἀκοῦσαι, ὅτι ἐπικίνδυ-
νόν τι ἔχει ἡ ἐξήγησις. Οἷόν τι; ἔφην ἐγώ.
Ὅτι, εἰ μὲν προσέξητε, ἔφη, καὶ συνήσετε τὰ
λεγόμενα, φρόνιμοι καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθε· εἰ δὲ
μὴ, ἄφρονες, καὶ κακοδαίμονες, καὶ πικροὶ καὶ ἀμε-
θεῖς γενόμενοι, κακῶς βιώσεσθε. Ἔστι γὰρ ἡ ἐξή-
γησις ἐοικυῖα τοῦ τῆς Σφιγγὸς αἰνίγματι, ὃ ἐκ-
είνη προυβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις· εἰ μὴ ἔν αὐτῷ

συνίη

commentum illud ſibi vellet, ambigeremus, ſenex quidam aſtans: non mirum, inquit, eſt, hoſpites, vos de pictura hac dubitare. Nam & ex indigenis pauci norunt fabulæ ſignificationem. Neque enim civitatis noſtræ donarium eſt: ſed olim hoſpes quidam, vir cordatus, & eruditione præſtans, qui & dictis & factis Pythagoreæ & Parminideæ vitæ ſtudium præ ſe ferret, tam templum hoc, quàm picturam Saturno dedicavit. An verò, inquam, ipſum hominem vidiſti, & noſti? Atqui etiam, inquit, longo tempore fui eum admiratus, junior cum eſſem. Multa enim præclarè diſſerebat, & hujus ipſius fabulæ doctrinam ſæpe eum audivi exponentem. Obſecro, igitur, inquam, niſi magna quæpiam occupatio te impedit, fabulam nobis explica, cujus audiendæ avidiſſimi ſumus. Nihil, inquit, obſtat, hoſpites. Sed illud priùs vobis tenendum, enarrationem periculi non expertem eſſe. Cujuſmodi, inquam, id eſt? Quia, ſi auſcultaveritis, atque intellexeritis ea quæ dicentur, prudentes & beati evadetis: ſin minus, facti vecordes, infelices, acerbi atque indocti, malè vivetis. Eſt enim expoſitio, Sphingis ambagibus ſi-

συνίῃ τὶς, ἐσώζετο· εἰ δὲ μὴ συνίῃ, ἀπώλλυτο ὑπὸ τῆς Σφιγγός· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης· ἡ γὰρ Ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις Σφίγξ ἐστιν· αἰνίττεται δὲ καὶ τάδε, τί ἀγαθὸν, τί κακὸν, τί ἔστε ἀγαθὸν, ἔστε κακόν ἐστιν ἐν τῷ βίῳ· ταῦτ' οὖν ἐὰν μὴ τις συνίῃ ἀπόλλυται ὑπ' αὐτῆς οὐκ εἰσάπαξ, ὥσπερ ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς καταβρωθεὶς ἀπέθνησκεν· ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ καταφθείρεται καθάπερ οἱ ὑπὸ τιμωρίᾳ παραδιδόμενοι· ἂν δέ τις γνῷ, ἀνάπαλιν ἡ μὴ Ἀφροσύνη ἀπόλυται αὐτὸς δὲ σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ. Ὑμεῖς οὖν προσέχετε καὶ μὴ παρακούετε. Ὦ Ἡράκλεις, ὡς εἰς μεγάλην τινὰ ἐπιθυμίαν ἐμβέβληκας ἡμᾶς, εἰ ταῦθ' ἕτως ἔχει. Ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, ἕτως ἔχοντα. Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος, ὡς ἡμῶν προσεξόντων οὐ παρέργως, ἐπεί περ καὶ τὸ ἐπιλίμιον τοιοῦτόν ἐστιν. Ἀναλαβὼν οὖν ῥάβδον τινὰ, καὶ ἐκτείνας πρὸς τὴν γραφὴν, Ὁρᾶτε, ἔφη, τὸν περίβολον τοῦτον Ὁρῶμεν. Τοῦτο πρῶτον δεῖ εἰδέναι ὑμᾶς, ὅτι καλεῖται ὁ τόπος οὗτος, Βίος· καὶ ὁ ὄχλος ὁ πολὺς ὁ πρὸ τὴν πύλην ἐφεστὼς, οἱ μέλλοντες εἰσπορεύεσθαι εἰς τὸν βίον, ἕτοί εἰσιν· ὁ δὲ γέρων, ὁ ἐν

ἑστηκὼς

milis, quas illa hominibus proponebat: quas qui intellexerat, manebat incolumis; qui non assecutus erat, à Sphinge occidebatur. Eadem est & enarrationis hujus ratio. Nam Amentia Sphinx est hominibus. Obscurè autem & hæc innuit, quid in vita sit bonum, quid malum, quid neque bonum, neque malum. Quæ qui non intelligit, ab ea non semel interit, ut is qui à Sphinge occisus devorabatur; sed paulatim per omnem ætatem, ut qui conjecti in carcerem, manum carnificis exspectant, contabescit. Sin ea cognôrit aliquis, vice versâ perit Amentia: ipse verò salvus manet, perque omnem vitam, malorum expers, beatus efficitur. Vos igitur attenti estote, nec obiter audite. Dii boni, quantam nobis cupiditatem injeciſti, si ista ita sunt! Ita, inquit, res est. Quamprimum igitur narres velim. Nam nos quidem haud obiter audiemus, in tanti præsertim & præmii & supplicii expectatione. Sublato igitur baculo, & ad picturam extento. Cernitis, inquit, septum hoc? Cernimus. Hoc primum vobis tenèndum est, locum hunc appellari *Vitam*: & magnam multitudinem quæ portæ assistit, eos esse qui in vitam venturi sunt. Senex verò is, qui supernè stat, chartam

quan-

ἑστηκὼς, ἔχων χάρτην τινὰ ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῇ ἑτέρᾳ, ὥσπερ δεικνύων τι, ἕτερος Δαίμων καλεῖται πρόσαντες δὲ τοῖς εἰσπορευομένοις, τί δεῖ αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον· καὶ δεικνύει, ποίαν ὁδὸν αὐτοὺς δεῖ βαδίζειν, εἰ σώζεσθαι μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ. Ποίαν ἓν ὁδὸν κελεύει βαδίζειν, ἢ πῶς; ἔφην ἐγώ. Ὁρᾷς, εἶπε, πρὸ τῆς πύλης θρόνον τινὰ κείμενον καὶ ἐπὶ τὸν τόπον τοῦτον καθ' ὃν εἰσπορεύεται ὁ ὄχλος, ἐφ' ᾧ κάθηται γυνὴ πεπλασμένη τῷ εἴδει, καὶ πιθανὴ φαινομένη, καὶ ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσα πόλεκυν τί; Ὁρῶ. Ἀλλὰ τίς ἐστιν αὕτη; ἔφην. Ἀπάτη καλεῖται, φησιν, ἡ πάντας τοὺς ἀνθρώπους πλανῶσα. Εἶτα τί πράττει αὕτη; Τοὺς εἰσπορευομένους εἰς τὸν βίον πολίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει. Τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποιεῖν; Πλάνη, ἔφη, καὶ Ἄγνοια. Εἶτα τί; Πιόντες τοῦτο, πορεύονται εἰς τὸν βίον. Πόσους δὲν πάντες πίνουσι τὸν πλάνον, ἢ οὔ; Πάντες πίνουσιν, ἔφη· ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖον, οἱ δὲ ἧττον· ἔτι δὲ οὐχ ὁρᾷς ἐν τῷ δρόμῳ τῆς πύλης πλῆθός τι γυναικῶν ἑλαφρῶν παντοδαπὰς μορφὰς ἐχουσῶν; Ὁρῶ. Αὗται τοίνυν Δόξαι, καὶ Ἐπιθυμίαι, καὶ Ἡδοναὶ καλοῦνται. Ὅταν οὖν εἰσπορεύηται ὁ ὄχλος, ἀναπηδῶσιν αὗται, καὶ συμπλέκονται πρὸς ἕκαστον, εἶτα ἀπά-

γουσι

andam unâ manu tenens, alterâ verò quiddam luti monſtrans, *Genius* dicitur. Mandat autem gredientibus, quid eis, ubi in vitam venerint, iendum ſit: &, cui viæ ſe committere debeant, ſalvi eſſe in vita velint, oſtendit. Quam igitur, uam ego, viam ingredi eos jubet? aut quomo-? Video', inquit, juxta portam ſolium poſitum, à turba ingreditur, cui mulier inſidet, ficto vul-, argutâque ſpecie, & manu poculum quoddam ens? Video, inquam: ſed quæ ea eſt? *Impoſtu-*, inquit, quæ omnes homines deducit. Ecquid it ea? Iis, qui ingrediuntur, facultatem ſuam opinat. Quæ verò eſt illa potio? *Error*, inquit, *Ignorantia*. Quid tum? Hac potâ, veniunt in tam. Num ergo omnes Errorem bibunt? Omnes bunt, inquit: ſed alii plus, alii minus. Non- præterea intra portam vides turbam quandam ulierum, præditarum variis meretricum formis? ideo. Hæ ergo, *Opiniones*, *Cupiditates*, & *Volu-ates* appellantur: turbâque ingrediente exilientes, mplectuntur ſingulos, atque abducunt. Quò ve- abducunt eos? Aliæ ad ſalutem, inquit, aliæ interitum ob impoſturam. O vir optime, quam

γουσι. Ποῖ δὲ ἀπάγουσιν αὐτούς; Αἱ μὲν εἰς
σώζεσθαι, ἔφη· αἱ δὲ εἰς τὸ ἀπόλλυσθαι διὰ τ
ἀπάτην. Ὦ δαιμόνιε, ὡς χαλεπὸν τὸ πόμα κ
γεις; Καὶ πᾶσαί γε, ἔφη, ἐπαγγέλλονται
ἐπὶ τὰ βέλτιστα ἄξουσαι, καὶ εἰς βίον εὐδαίμονα
λυσιτελῆ· οἱ δὲ διὰ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τῶν πλάν
ὧν πεπώκασι φαρμάκῳ τῆς Ἀπάτης, οὐκ εὑρίσκου
ποία ἐστὶν ἡ ἀληθινὴ ὁδὸς ἢ ἐν πῷ βίῳ· ἀλ
πλανῶνται εἰκῇ, ὥσπερ ὁρᾷς. Ὁρᾷς καὶ τοὺς π
ἱερεῖον ἐσπορευομένους, ὡς περιάγονται, ὅπη
αὗται δεικνύουσιν; Ὁρῶ τοῦτο, ἔφην· ἡ δὲ γυ
ἐκείνη τίς ἐστιν; ἡ ὥσπερ τυφλὴ καὶ μαινομένη τ
εἶναι δοκοῦσα, καὶ ἑστηκυῖα ἐπὶ λίθου τινὸς στρογ
λου; Καλεῖται μὲν, ἔφη, Τύχη· ἔστι δὲ οὐ μό
τυφλὴ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ κωφή. Αὕτη οὖν
ἔργον ἔχει; Περισπορεύεται πανταχοῦ, ἔφη· καὶ π
ὧν μὲν ἁρπάζει τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἑτέροις δίδω
πάλιν δὲ τῶν αὐτῶν πάλιν ἀφαιρεῖται παραχρῆμ
ἃ δέδωκε, καὶ ἄλλοις δίδωσιν εἰκῇ καὶ ἀβεβαί
διὸ καὶ τὸ σημεῖον καλῶς μηνύει τὴν φύσιν αὐτ
Ποῖον τοῦτο; ἔφην ἐγώ. Ὅτι ἐπὶ στρογγύλου λ
θου ἕστηκεν. Εἶτα τί τοῦτο σημαίνει; Ὅτι οὐκ ἀ
φαλὴς, οὐδὲ βεβαία ἐστὶν ἡ παρ' αὐτῆς δόσις· ἀ
πλώσεις γὰρ μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίγνονται, ὅτ

gravem potionem dicis! Et quidem omnes polli-
centur, se illos ad optima quæque perducturas, &
ad vitam beatam, in qua acquiescant. Illi verò
propter ignorantiam & errorem, quem apud *Im-
posituram* hauserunt, veram degendæ vitæ viam
non inveniunt: sed temerè oberrant, ut vides
tem prius ingressos circumire, quò illæ monstrâ-
rint. Video hæc, inquam. Sed quæ est illa mu-
lier, quæ cæcæ & furenti similis, saxo rotundo
insistit? Vocatur, inquit, illa quidem *Fortuna*: ne-
que cæca solùm est, sed & insana & surda. Ea
ergo quo munere fungitur? Passim, inquit, vaga-
tur: & aliis, quod habent, rapit, aliisque largitur;
iisdemque rursus statim eripit quæ dedit, eaque
donat aliis temerè & inconstanter. Rectè igitur
signum ejus naturam declarat. Quodnam illud?
inquam. Quòd rotundo saxo insistit. Id verò
quid sibi vult? Non tuta & firma ejus esse munera
significat. Magnæ enim & graves jacturæ fiunt,
cùm quis ei fidem habet. Quid? magna illa turba
quæ eam circumstat, quid petit, & qui vocantur?
Dicuntur hi *Inconsiderati*. Singuli verò ea petunt,
quæ illa abjicit. Quî ergò fit, ut non eodem sint

τις αὐτῇ πιστεύσῃ. Ὁ δὲ ὄχλος ὁ πολὺς ἔτος
ὁ περὶ αὐτὴν ἐσπουδακώς, τί βέλεται, καὶ τίνες καλῶν
ται; Καλοῦνται μὲν ἕτοι ἀπεσβύλευτοι· αὐτῶν
δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἃ βίπτει. Πῶς ἔν ἐχ ὁμοίως
ἔχουσι τὴν μορφὴν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν δοκοῦσι χα
ρεν, οἱ δὲ ἀθυμοῦσιν, ἐκλελακότες τὰς χεῖρας
Οἱ μὲν δοκοῦντες, ἔφη, χαίρειν καὶ γελᾶν αὐτῷ
οἱ ἐληφότες τι φέρειν τῆς Τύχης εἰσίν· ἕτοι δ
καὶ Ἀγαθὴν Τύχην αὐτὴν καλοῦσιν· οἱ δὲ δοκοῦ
τες κλαίειν, καὶ τὰς χεῖρας ἐκλελακότες, εἰσὶ πα
ὧν ἀφείλετο, ἃ δέδωκε πρότερον αὐτοῖς· ἕτε
πάλιν Κακὴν Τύχην αὐτὴν καλοῦσι. Τίνα ἔν
σιν, ἃ δίδωσιν αὐτοῖς, ὅτι ἕτως οἱ μὲν λα
βόντες χαίρουσιν· οἱ δὲ ἀποβάλλοντες κλα
ουσι; Ταῦτα, ἔφη, ἃ φέρει τοῖς πολλοῖς ἀνθρ
ποις δοκεῖ εἶναι ἀγαθά. Ταῦτα ἔν τίνα ἐστί
πλοῦτος δηλαδὴ, καὶ δόξα, καὶ εὐγένεια, καὶ τέ
κνα, καὶ τυραννίδες, καὶ βασιλεῖαι, καὶ τἄλλα
ὅσα τούτοις παραπλήσια. Ταῦτα ἔν πῶς οὐκ ἔστ
ἀγαθά; Περὶ μὲν τούτων, ἔφη, καὶ αὖθις διαλεξό
μεθα· νῦν δὲ περὶ τὴν μυθολογίαν γενώμεθα
Ἔσω ἕτως. Ὁρᾷς ἔτι, ὡς ἂν παρέλθοις τὴν πύ
λην ταύτην, ἀνώτερον ἄλλον περίβολον, καὶ γυμνά
σια ἔξω τοῦ περιβόλου ἐσπουδασμένα; Ὁρῶ
ἀστεῖα ἐταῖρε καὶ μάλα. Αὐτὰ τοίνυν

ultu: ſed alii lætari, alii mœrere paſſis manibus videantur? Qui lætari & ridere videntur, ii ſunt, inquit, qui aliquid à *Fortuna* acceperunt; iidemque *Fortunam Proſperam* eam vocant. Qui verò plorantium ſpecie manus extendunt, ii ſunt, quibus ea eripuit, quæ antè dederat. Hi contrà, *Malam Fortunam* eandem appellant. Quæ ſunt ergò illa quæ largitur, cùm & ii, qui ea occipiunt, ita lætentur; & qui amittunt, plorent? Hæc, quæ vulgò bona cenſentur. Ea quæ ſunt? Divitiæ ſcilicet, gloria, nobilitas, liberi, imperia, regna, & id genus alia pleraque. Eho, numnam iſta bona non ſunt? De his quidem aliàs diſputare licebit: nunc autem explicationi fabulæ intenti ſimus. Fiat ita. Vides ergo, ubi portam iſtam præterieris, aliud ſeptum altius, ut & mulieres extra ſeptum ſtantes, meretricum inſtar ornatas? Omnino. Harum alia *Incontinentia* vocatur, alia *Luxuria*, alia *Avaritia*, alia *Aſſentatio*. Quid ergo hìc aſtant iſtæ? Obſervant eos, qui aliquid à Fortuna acceperunt. Quid tum? Exultant, & eos amplectuntur, & adulantur: utque apud ſe manere velint, poſtulant; ac vitam eis pollicentur ſuavem, otioſam & omnis ex-

ἡ μὲν Ἀκρασία καλεῖται, ἡ δὲ Ἀσωλία, ἡ δὲ Ἀπλ
σία, ἡ δὲ Κολακεία. Τί ἂν ὧδε ἐσήκασιν αὗται
Παρεληρεῦσιν, ἔφη, τὰς ἐληφότας τὶ παρὰ τῆς Τ
χης. Εἶτα τί; Ἀναπηδῶσι, καὶ συμπλέκον
αὐτοῖς, καὶ κολακεύουσι, καὶ ἀξιοῦσι παρ' αὐταῖς μ
νειν, λέγουσαι, ὅτι βίον ἕξουσιν ἡδὺν, καὶ ἄπονον,
κακοπάθειαν ἔχοντα ἀδημίαν. Ἐὰν δέ τις π
σθῇ ὑπ' αὐτῆς εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἡδυπάθειαν, μ
χρι μέν τινος ἡδέα δοκεῖ εἶναι ἡ διαίτησις, ἐ
ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον· ἔστ' ἐκ ἔσιν· ὅ
γὰρ ἀναπήψῃ, αἰσθάνεται, ὅτι ἐκ ἤσθιεν, ἀλλ' ὑ
αὐτῆς καταφάγεται, καὶ ὑβρίζεται· διὸ καὶ ὅταν ἀναλώ
πάνθ' ὅσα ἔλαβε παρὰ τῆς Τύχης, ἀναγκάζε
ταύτας ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομ
νειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐ
βλαβερά· οἷον ἀποστερεῖν, ἱεροσυλεῖν, ἐπιορκεῖν, π
διδύναι, λαΐζεσθαι, καὶ πάνθ' ὅσα τούτοις παρα
σια· ὅταν δὲ πάντα αὐτοῖς ἀπολέσῃ, παραδίδοσ
τῇ Τιμωρίᾳ. Ποία δέ ἐστιν αὕτη; Ὁρᾷς ὀπίσω
αὐτῆς, ἔφη, ὥσπερ θύελον μικρὸν, καὶ τόσον σκ
τινα, καὶ σκοτεινόν; Οὐκοῦν καὶ γυναῖκες αἰσχρ
καὶ ῥυπαραὶ, καὶ ῥάκη ἠμφιεσμέναι δοκοῦσι συνεῖν
Καὶ μάλα. Αὕτα τοίνυν, ἔφη, ἡ μὲν τὴν μάσιγ
ἔχουσα, καλεῖται Τιμωρία· ἡ δὲ τὴν κεφαλὴν

τοῦ

ertem moleſtiæ. Quòd ſi quis eis obſecutus, delicias amplexus fuerit; ei jucunda videtur ad tempus illa vitæ ratio, dum hominem quaſi titillârit; cùm reverà talis non ſit. Ubi enim reſipuerit, ſe non comediſſe, ſed ab iis & cõmeſum, & contumelioſè tractatum eſſe, ſentit. Itaque jam conſumptis iis, quæ à Fortuna acceperat, omnibus, mulieribus iſtis ſervire cogitur, & omnia perpeti, indecorèque ſe gerere, & propter eas quævis pernicioſa in ſe admittere; cujuſmodi ſunt, fraudare, ſana ſpoliare, pejerare, prodere, latrocinari, cæteraque his conſimilia. Sed cùm eos hæc omnia defecerint, traduntur Pœnæ. Qualis ea eſt? Vides à tergo eorum aliquid feneſtellæ ſimile, & locum quendam anguſtum & tenebroſum? Atque etiam mulieres quædam fœdæ,& ſordidæ,& pannis obſitæ, ibi eſſe videntur? Omnino. Ea igitur, quæ flagellum tenet, *Pœna* dicitur: Quæ caput ad genua dimittit, *Mœſtitia:* Quæ capillos evellit, *Ærumna.* Alius verò quidam, illis qui adſtat, deformis, extenuatus, & nudus: ac per hæc mulier quædam, ei ſimilis, deformis, & tenuis, quinam ſunt? Ille quidem, inquit, *Luctus* vocatur; ejus verò ſoror,

τοῖς γόνασιν ἔχουσα, Λύπη· ἡ δὲ τὰς τρίχας τίλ
λουσα ἑαυτῆς, Ὀδύνη. Ὁ δ' ἄλλος ἕτος ὁ πα
ρεστηκὼς αὐταῖς, δυσειδής τις καὶ λεπτὸς, καὶ γε
μνὸς, καὶ καθ' ταὐτά τις ὁμοία αὐτῷ, αἰχρὰ, κ
λεπτὴ, τίς ἐστιν; Ὁ μὲν Ὀδυρμὸς καλεῖται, ἐφ
ἡ δὲ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἀθυμία. Τούτοις δὲ παραδίδ
ται, καὶ μετὰ τούτων συμβιοῦ τιμωρούμενος· ἔπε
πάλιν ἐνταῦθα εἰς ἕτερον οἶκον ἐμπεσόν, εἰς τὴ
Κακοδαιμονίαν, καὶ ὧδε τὸν λοιπὸν βίον καθερ
ᾳ ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, ἂν μὴ ἡ Μετάνοια αὐ
τῷ ὑπὸ τῆς τύχης συναντήσῃ. Εἶτα τί γίγνε
ται; Ἐὰν ἡ Μετάνοια αὐτῷ συναντήσῃ, ἐξαιρ
αὐτὸν ἐκ τῶν κακῶν, καὶ συνίστησιν αὐτῷ ἑτέρα
Δόξαν καὶ Ἐπιθυμίαν, τὴν εἰς τὴν ἀληθινὴν Παι
δείαν ἄγουσαν, ἅμα δὲ καὶ τὴν εἰς τὴν Ψευδοπαιδεί
αν καλουμένην. Εἶτα τί γίγνεται; Ἐὰν μέν, φη
σι τὴν Δόξαν ταύτην προσδέξηται, τὴν ἄγουσα
αὐτὸν εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, καθαρθεὶς ὑπ
αὐτῆς σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνε
ται ἐν παντὶ τῷ βίῳ· ἐὰν δὲ μὴ, πάλιν πλανᾶτα
ὑπὸ τῆς Ψευδοδοξίας. Ὦ Ἡράκλεις, ὡς μέγας
ὁ κίνδυνος ἄλλος ἕτος; ἡ δὲ Ψευδοπαιδεία,
ποία ἐστίν; ἔφην ἐγώ. Οὐχ ὁρᾷς τὸν ἕτερον πε
ρίβολον ἐκεῖνον; Καὶ μάλα, ἔφην ἐγώ. Οὐκοῦν
ἔξω τοῦ περιβόλου ὥσπερ τὴν ἔσοδον γυνή τις ἑστη
κεν, ἡ δοκεῖ πάνυ καθαρὰ καὶ εὔτακτος εἶναι; Καὶ
μάλα

Desperatio. His igitur traditur, & cum his in cru-
ciatibus vitam agit. Deinde rursus in aliam do-
mum conjicitur, *Infelicitatis:* ubi, quod reliquum
est ævi, in omni miseria exigit, nisi ei *Pœnitentia*
forte fortuna occurrerit. Quid tum fit? *Pœniten-*
tia, obviam ei facta, ex istis malis eum eripit:
atque *Opinionem* aliam, & *Cupiditatem*, ad *Veram*
Eruditionem perducturam, inserit; unàque eam,
quâ ad *Falsi nominis Eruditionem* perveniat. Quid
tum fit? Siquidem, inquit, eam Opinionem com-
prehenderit, quæ ipsum ad *Veram Eruditionem*
perducat, eâ purgatus servatur, & omnis calamita-
tis expers, ac beatus, omne tempus ætatis degit: sin
minùs, denuo à Falsi nominis Eruditione deduci-
tur. Prô Jupiter, ut ingens est, & alterum hoc
discrimen! Qualis verò, inquam, est *Falsi nominis*
Eruditio? Nonne vides, inquit, alterum illud sep-
tum? Utique, inquam. Extra id septum, juxta
vestibulum, stat mulier quædam, quæ valde munda
& composita esse videtur. Eam vulgus, & vani
homines, *Eruditionem* vocant: cùm eâ non sit, sed
Falsi nominis Eruditio. Ad hanc igitur ii, qui ser-
vandi sunt, & ad veram Eruditionem perventuri,

μάλα. Ταύτην τοίνυν οἱ πολλοὶ, καὶ εἰ καίτοι τῶν ἀνθρώπων Παιδείαν καλοῦσιν· ἐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ Ψευδοπαιδεία, ἔφη· οἱ μέν τοι σωζόμενοι, ὅσοι ἦσαν βάλωνται εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἐλθεῖν ὧδε πρῶτον σοφοὶ γίγνονται. Πότερον ἦν ἄλλη ὁδὸς ἢ κ ἔστιν ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν ἄγουσα; Ἔστιν ἔφη. Οὗτοι δὲ οἱ ἄνθρωποι οἱ ἔξω τοῦ περιβόλου ἀναπάμπονλες, τίνες εἰσίν; Οἱ τῆς Ψευδοπαιδείας, ἔφη, ἡρξαι, πεπαλημένοι, οἱ ὁμοῖοι μετὰ τῆς ἀληθινῆς Παιδείας συνομιλεῖν. Τίνες ἦν καλοῦνται τοι; Οἱ μὲν Ποιηταὶ, ἔφη, οἱ δὲ Ῥήτορες, οἱ δὲ Διαλεκτικοὶ, οἱ δὲ Μουσικοὶ, οἱ δὲ Ἀριθμητικοὶ, οἱ δὲ Γεωμέτραι, οἱ δὲ Ἀστρολόγοι, οἱ δὲ Ἡδονικοὶ, οἱ δὲ Περιπατητικοὶ, οἱ δὲ Κρητικοὶ, καὶ ὅσοι ἄλλοι τέτοιοί εἰσὶ παραπλήσιοι. Αἱ δὲ γυναῖκες ἐκεῖναι αἱ δοκοῦσαι περιέχειν, ὅμοιαι ταῖς πρώταις, ἐν αἷς φησ εἶναι τὴν Ἀκρασίαν, καὶ αἱ ἄλλαι αἱ μετ' αὐτῶν, τίνες εἰσίν; Αὗται ἐκεῖναί εἰσιν, ἔφη. Πότερον ἦν καὶ ὧδε εἰσπορεύονται; Νὴ Δία καὶ ὧδε πανίως δὲ, καὶ ἀχὶ ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ. Πότερον ἦν καὶ αἱ Δόξαι; Ναὶ, ἔφη· ἔτι μέντοι καὶ ἐν τέτοις τὸ σῶμα, ὃ ἐπίκλην ἔχει τῆς Ἀπάτης, καὶ ἡ Ἀγνοιά, μένει, νὴ Δία, καὶ μετ' αὐτῆς γε ἡ Ἀφροσύνη· καὶ ὃ μὴ ἀπέλθῃ ἀπ' αὐτῶν

primùm divertunt. Numquid ergo alia via nulla eſt, quæ ad Veram Eruditionem ducat? Eſt, inquit. Iſti verò homines, qui intra ſeptum obambulant, qui ſunt? Falſi nominis eruditionis amatores, inquit, decepti, atque opinantes, ſe Veræ Eruditionis frui conſuetudine. Quibus ergo nominibus appellantur iſti? Alii Poëtæ, inquit, alii Oratores, alii Dialectici, alii Muſici, alii Arithmetici, alii Geometræ, alii Aſtrologi, alii Voluptarii, alii Peripatetici, alii Critici, cæterique horum non diſſimilis. Mulieres verò illæ, quæ circumcurſare videntur, primis ſimiles, inter quas dicebas eſſe Incontinentiam, & reliquas illius ſocias, quænam ſunt? Illæ ipſæ, inquit, ſunt. Nunquid ergo & huc ingrediuntur? Et huc, medius fidius, ſed rarò; nec ita frequenter, ut in primum ſeptum. Nunquid ergo & Opiniones? Næ, inquit. Nam & in his etiamnum Potio, ab Impoſtura propinata, & Ignorantia: manet: atque etiam mehercule unà cum ea, Amentia. Neque verò ab eis vel Opiniones vel cætera vitia recedent, donec repudiatâ Falſi nominis eruditione, veram ingreſſi viam, purgatricem iſtarum rerum vim bi-

ἔθ' ἡ Δόξα, ἔθ' ἡ λοιπὴ Κακία, μέχρις ἂν ἀπ-
γνόντες τῆς Ψευδοπαιδείας, εἰσέλθωσιν εἰς τὴν
ἀληθινὴν ὁδὸν, καὶ πίωσι τὴν τέτων καθαρτικὴν
δύναμιν, καὶ ἐκβάλωσι τὰ κακὰ πάνθ' ὅσα ἔχουσι,
καὶ τὰς Δόξας, καὶ τὴν Ἄγνοιαν, καὶ τὴν λοιπὴν
πᾶσαν Κακίαν. τότε ἂν ἔτω σωθήσονται· ὧδε δὲ
μένοντες ἀεὶ τῇ Ψευδοπαιδείᾳ, ἀλλέποτε ἀπολυ-
θήσονται, ἀδὲ ἐλλείψει αὐτὲς κακὸν ἀδὲν ἕνεκα
τέτων τῶν μαθημάτων. Ποία ἔν αὕτη ὁδός ἐ-
στιν, ἡ φέρουσα ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν; Ὁ-
ρᾷς, ἔφη, ἄνω τόπον τινὰ ἐκεῖνον, ὅπε ἀδεὶς ἐπι-
καλοικεῖ, ἀλλ' ἔρημος δοκεῖ εἶναι; Ὁρῶ. Οὐκοῦν
καὶ θύραν τινὰ μικρὰν, καὶ ὁδὸν τινα πρὸς τῆς θύ-
ρας, ἥτις ἀ πολὺ ὀχλεῖται, ἀλλὰ πάνυ ὀλίγοι
πορεύονται, ὥσπερ δι' ἀνοδίας τινὸς καὶ τραχεί-
ας καὶ πετρώδες εἶναι δοκέσης; Καὶ μάλα, ἔφην.
Οὐκοῦν καὶ βενός τις ὑψηλὸς δοκεῖ εἶναι, καὶ ἀνάβα-
σις σενὴ πάνυ, καὶ κρημνὸς ἔχουσα ἔνθεν κἀκεῖθεν
βαθεῖς; Ὁρῶ. Αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ ὁδὸς, ἔφη, ἡ ἄγου-
σα πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν. Καὶ μάλα γε χα-
λεπὴ πρόσοδος εἶναι. Οὐκοῦν καὶ ἄνω γε περὶ τὸν βουνὸν
ὁρᾷς πέλεκυν μεγάλην, καὶ ὑψηλὴν, κύκλῳ ἀπ-
κρημνον; Ὁρῶ, ἔφην. Ὁρᾷς οὖν καὶ γυναῖκας δύ-
ο ἐσηκυίας ἐπί τῆς πέτρας, λιπαρὰς, καὶ εὐεκλώσας
τῷ σώματι, καὶ ὡς ἐκτετάκασι τὰς χεῖρας πρὸ-
θύμως; Ὁρῶ· ἀλλὰ τίνες καλοῦνται, ἔφην, αὗται;

Ἡ

berint, & mala omnia quibus urgentur, ut Opiniones & ignorantiam, & reliquam omnem Vitiositatem, ejecerint: tum demum enim ſervabuntur. Dum verò heic manſerint apud Falſi nominis eruditionem, nunquam liberabuntur; nec ullum malum, iſtarum quidem diſciplinarum ſubſidio, profligabunt. Quæ ergo via eſt, quæ ad Veram eruditionem ferat? Videſne, inquit, editum illum locum, qui à nemine incoli, ac deſertus eſſe videtur? Video. Ergo & januam parvam, & viam quandam ante januam, parum frequentem, & à perpaucis tritam, ut quæ & præceps & aſpera, & prærupta eſſe videatur? Omnino, inquam. Ibi & tumulus excelſus cernitur, & anguſtus aditus, utrimque in profundum præceps. Video. Hæc igitur, inquit, via eſt, quæ ad veram eruditionem ducit. Et quidem aſpectu, inquam, valde ardua. Ergo & ſupernè juxta tumulum magnam rupem vides, & altam, undique præruptam? Video, inquam. Vides ergo & duas mulieres, ſucci plenas, & robuſto corpore in rupe ſtantes, quæ manus alacriter extendunt? Video, inquam: ſed quæ eis nomina ſunt? Una, inquit, Continentia vocatur, al-

Ἡ μὲν Ἐγκράτεια καλεῖται, ἔφη· ἡ δὲ, Καρτερία· εἰσὶ δὲ ἀδελφαί. Τί ἂν τὰς χεῖρας ἐκτείνασιν ἄτω προθύμως; Παρακαλοῦσιν, ἔφη, τὸν παραγινομένους ἐπὶ τὸν τόπον θαρρεῖν, καὶ μὴ ἀπιστεῖν δυνατὰ, λέγουσαι, ὅτι βραχὺ ἔτι δεῖ καρτερῆσαι αὐτούς, εἶτα ἥξουσιν εἰς ὁδὸν καλήν. Ὅταν δὲ παραγένωνται ἐπὶ τὴν πέτραν, πῶς ἀναβαίνουσιν; ὁρᾷς δὲ ὁδὸν φέρουσαν δυσμάτην ἐπ' αὐτήν. Αὗται ἀπὸ τῆς ἀρετῆς προσκαλοῦνται, καὶ ἕλκουσιν αὐτοὺς ἐπὶ σφᾶς ἑαυτάς· εἶτα κέλευσιν αὐτοὺς διαναπαύσασθαι, καὶ μετὰ μικρὸν δίδοασιν Ἰσχὺν καὶ Θάρσος. Παραγέλονται αὐτοὺς καλέσασαι πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, καὶ δεικνύουσιν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν, ὡς ἔστι καλή τε, καὶ ὁμαλὴ, καὶ εὐπόρευτος, καὶ καθαρὰ παντὸς κακοῦ, ὥσπερ ὁρᾷς. Ἐμφαίνει νὴ Δία. Ὁρᾷς ἄν, ἔφη, καὶ ἐμπέσοιτε τῷ ἄλσει ἐκείνῳ τόπῳ τινὰ, ὃς δοκεῖ καλός τε εἶναι, καὶ λειμωνοειδὴς, καὶ φυτοῖς πολλῷ καλαλαμπόμενος; Καὶ μάλα. Καλὰ γοῦν ἂν καὶ ἐν μέσῳ τῷ λειμῶνος πρεῖσβολον ἕτερον καὶ πύλην ἑτέραν; ἔστιν ἄτως. Ἀλλὰ τίς καλεῖται ὁ τόπος; ἔτος; Εὐδαιμόνων οἴκησιν, ἔφη· ὧδε γὰρ διατρίβουσιν αἱ Ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ ἡ Εὐδαιμονία. Εἶεν, ἔφην ἐγὼ, ὡς καλὸν τὸν τόπον εἶναι. Οὐκοῦν καὶ τὴν πύλην ὁρᾷς, ἔφη, ὅτι γυνή τίς ἐστι καλὴ, καὶ καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον, μέση δὲ καὶ κεκριμένη ἥδη τῇ ἡλικίᾳ, σαλὴν δ' ἔχουσα

πλῆν

ra Tolerantia. Sunt autem ſorores. Cur verò manus adeo alacriter extendunt? Hortantur, inquit, viatores ad eum locum progreſſos, ut bonis ſint animis, nec per ignaviam deſperent. Fore enim, ut poſt parvi temporis difficultates, in amœnam viam perveniant. Ubi autem ad rupem acceſſerint, quo pacto aſcendunt? nullam enim, quæ eò ferat, viam perſpicio. Ipſæ à præcipitio ad eos nonnihil deſcendunt, eoſque ſurſum ad ſeſe attrahunt. Poſtea jubent eos acquieſcere: & paulò poſt eis dant Robur & Fiduciam, & pollicentur ſe eos ad Veram Eruditionem perducturas: ac demonſtrant, quàm ea via ſit amœna, & plana, & expedita, & omnis expers mali, ut vides. Ita certè quidem apparet. Videſne porrò, inquit, ante lucum illum locum quendam, qui & amœnus videtur, & prati inſtar, multâque luce illuſtris? Utique. Videſne in prati medio etiam aliud ſeptum, & aliam portam? Eſt ita. Sed quomodo vocatur locus ille? Beatorum domicilium, inquit. Hîc enim degunt Virtutes omnes, & Beatitudo. Amœnus dubio procul is locus eſt. Vides ergo, inquit, juxta portam ſtare matronam formoſam,

con-

πολῖν, καὶ ἀδένα καλλωπισμόν; ἔσηκε δὲ ἐκ ἐπὶ σεσυβύλα λίθα, ἀλλ' ἐπὶ τετραγώνα, ἀσφαλῶς κειμένα· καὶ μετὰ ταύτης ἄλλαι δύο εἰσί, θυγατέρες τινὲς δοκεῖσιν εἶναι. Ἐμφαίνει ὅτως ἔχειν. Τῶν τοίνυν ἡ μὲν ἐν τῷ μέσῳ, Παιδεία ἐστὶν· ἡ δὲ, Ἀλήθεια, ἡ ὑὸ Πειθώ. Τί δὲ ἔσηκεν ἐπὶ λίθα τετραγώνα αὕτη; Σημεῖον, ἔφη, ὅτι ἀσφαλής τε καὶ βεβαία, καὶ πρὸς αὐτὴν ὁδὸς ἐστὶ τοῖς ἀφικνεμένοις, καὶ τῶν δεομένων ἀσφαλὴς ἡ δόσις τοῖς λαμβάνουσι. Καὶ τίνα ἐστὶν, ἃ δίδωσιν αὕτη; Θάρσος, καὶ Ἀφοβία, ἔφη ὁ ἡγεμών. Ταῦτα δὲ τίνα ἐστίν; Ἐπιστήμη, ἔφη, τοῦ μηδὲν ἂν πολε δεινὸν παθεῖν ἐν τῷ βίῳ. Ἡρακλεῖς, ὡς καλὰ, ἔφην, τὰ δῶρα. Ἀλλὰ τίνος ἕνεκεν ἔξω τοῦ περιβόλα ἔσηκεν ὅτως; Ὅπως τοὺς ἀφαγενομένους, ἔφη, θεραπεύῃ καὶ πολίζῃ τὴν καθαρτικὴν δύναμιν· εἶθ' ὅταν καθαρθῶσιν, ὅτως αὐτοὺς εἰσάγῃ πρὸς τὰς Ἀρετάς. Πῶς τοῦτο; ἔφην ἐγώ· ἃ γὰ συνίημι. Ἀλλὰ συνήσεις, ἔφη· ὡς ἂν εἴ τις φιλοτίμως κάμνων ἐτύγχανε, πρὸς τὸν ἰατρὸν ἂν δήπα γινόμενος, πρότερον καθαρτικοῖς ἐξέβαλε πάντα τὰ νοσοποιοῦντα· εἶτα ὅτως ἂν αὐτὸν ὁ ἰατρὸς εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγίειαν καθέσηκεν· εἰ δὲ μὴ ἐπείθετο οἷς ἐπέτατεν, εὐλόγως ἂν δήπα ἀπωθεῖς ἐξώλετο ὑπὸ τῆς νόσα. Ταῦτα συνίημι,

ànti vultu, ætate mediâ, & jam ad ſenectutem
eclinante, veſte ſimplici, & aſciticii cultûs exper-
? Inſiſtit autem ſaxo non globoſo, ſed quadrato
que immobili. Ei adſunt aliæ quædam duæ,
iæ ejus, ut videtur. Ita quidem videtur. Ha-
um igitur media, Eruditio eſt, inquit: altera, Ve-
tas: altera, Suadela. Cur autem quadrato ſaxo
ſiſtit? Indicio, inquit, eſt, & viatoribus viam ad
am eſſe tutam ac firmam, & accipientibus mune-
um ejus fructum ſecurum. Ecquæ ſunt ejus mu-
era? Fiducia, Securitas, ſeu Vacuitas à perturbati-
nibus, inquit ille. Quamnam iſta vim habent?
am, ut ſciant, nihil unquam in vita ſibi mali even-
urum. Dii boni, inquam, quàm præclara mune-
a! Sed cur ſic extra ſeptum adſtat? Ut hoſpites,
inquit, ſanet; eiſque Vim purgatricem propinet.
Ubi verò purgati fuerint, tum demum eos ad Vir-
utes adducit. Quomodo iſtud? inquam. Neque
enim intelligo. Sed intelliges, inquit. Fit enim
hic perinde, ut ſi quis gravi affectus morbo ad
medicum perducatur. Is verò purgationibus in-
primis omnes morbi cauſas ejicit; ac tum demum
vires confirmat, ſanitatemque reſtituit. Sin æger

ίημι, ἔφην ἐγώ. Τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον, ἔφη, καὶ πρὸς τὴν Παιδείαν ὅταν τις παραγίγνηται, θεραπεύει αὐτὸν, καὶ πολίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει, ὅπως ἐκκαθάρῃ πρῶτον, καὶ ἐκβάλῃ τὰ κακὰ πάντα, ὅσα ἔχων ἦλθε. Ποῖα ταῦτα; Τὴν Ἄγνοιαν καὶ τὸν Πλάνον, ὃν ἐπεπώκει παρὰ τῆς Ἀπάτης καὶ τὴν Ἀλαζονείαν, καὶ τὴν Ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, καὶ τὸν Θυμὸν, καὶ τὴν Φιλαργυρίαν, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ὧν ἀνεπλήσθη ἐν τῷ πρώτῳ περιβόλῳ. Ὅταν ἔν καθαρθῇ, πῶς αὐτὸν ἀποστέλλει; Ἔνδον, ἔφη, πρὸς τὴν Ἐπιστήμην καὶ πρὸς τὰς ἄλλας Ἀρετάς. Ποίας ταύτας; Οὐχ ὁρᾷς, ἔφη, ἔσω τῆς πύλης χορὸν γυναικῶν, αἱ εὐμενεῖς δοκοῦσιν εἶναι, καὶ εὐτακτοι, καὶ σοβρὸν τρόπον καὶ ἁπλῆν ἔχουσιν; Ἔτι τε ὡς ἁπλαῖ εἰσι, καὶ ἀδαμῶς κεκαλλωπισμέναι ὥσπερ αἱ ἄλλαι; Ὁρῶ, ἔφην· ἀλλὰ τίνες αὗται καλοῦνται; Ἡ μὲν πρώτη Ἐπιστήμη, ἔφη, καλεῖται· αἱ δὲ ἄλλαι ταύτης ἀδελφαὶ, Ἀνδρεία, Δικαιοσύνη, Καλοκἀγαθία, Σωφροσύνη, Εὐταξία, Ἐλευθερία, Ἐγκράτεια, Πραότης. Ὦ κάλλισται, ἔφην ἔγωγε· ὡς ἐν μεγάλῃ ἐλπίδι ἐσμέν; Ἐὰν συνῆτε, ἔφη, καὶ ἕξιν ποιησαισθε ὧν ἀκούετε. Ἀλλὰ πειράσόμεθα ἕξομεν ὡς μάλιστα, ἔφην ἔγωγε. Τοιγαροῦν, ἔφη, σωθήσεσθε. Ὅταν δὲ ἀπαλάσωσιν αὐτὸν αὗται

medico non paruiſſet, meritò ejectus à morbo interiiſſet. Hæc, inquam, intelligo, Ad eum ergo, inquit, modum ad Eruditionem ubi quis pervenerit, ea curat illum, ſuamque illi vim propinat; ut ante omnia expurget & ejiciat mala, quæ ſecum attulerat omnia. Quænam iſta? Ignorantiam, & Errorem apud Impoſturam hauſtum, & Arrogantiam, & Cupiditatem, & Incontinentiam, & Iracundiam, & Avaritiam, cæteraque omnia, quæ in primo ſepto ingurgitârat. Poſtquam autem purgatus fuerit, quò eum mittit? Intrò, inquit, ad Scientiam, & cæteras Virtutes. Quaſnam iſtas? Non vides, inquit, intra portam cœtum matronarum, quæ & formoſæ, & modeſtæ videntur, atque etiam ficti nihil habent, minimèque comtæ ſunt, ut cæteræ? Video. Sed quæ ſunt earum nomina? Prima quidem Scientia dicitur: reliquæ verò ejus ſorores, Fortitudo, Juſtitia, Vitæ integritas, Temperantia, Modeſtia, Liberalitas, Continentia, Clementia. O pulcherrimas, inquam! Quanta in ſpe ſiti ſumus! Siquidem intellexeritis, inquit, & uſu vitæ confirmabimini in iis quæ auditis. Etimverò, inquam, ſummo ſtudio elaborabimus. Ita-

πᾶς ἀπάγεσι; Πρὸς τὴν μητέρα, ἔφη. Αὕτη δὲ τίς ἐστιν; Εὐδαιμονία, ἔφη. Ποία δέ ἐστιν αὕτη; Ὁρᾷς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν φέρουσαν ἐπὶ τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο, ὅ ἐστιν ἀκρόπολις ἧς περιβόλων πάντων; Ὁρῶ. Οὐκοῦν ἐπὶ τῇ πρόπυλαίᾳ γυνὴ καθεστηκυῖα εὐειδής τις κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ κεκοσμημένη ἐλευθέρως, καὶ ἀφειέργως, καὶ ἐσταφανωμένη σεφάνῳ εὐανθεῖ πάνυ καλῶς; Ἐμφαίνει ἅτως ἔχειν. Αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ Εὐδαιμονία, ἔφη. Ὅταν οὖν ὧδέ τις παραγένηται, τί ποιεῖ ἡ Σεφανοῖ αὐτὸν, ἔφη, τῇ ἑαυτῆς δυνάμει ἡ Εὐδαιμονία, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι Ἀρεταὶ, ὥσπερ τοὺς νικηκότας τοὺς μεγίστους ἀγῶνας. Καὶ ποίους ἀγῶνας νενίκηκεν αὐτός; ἔφην ἐγώ. Τοὺς μεγίστους, ἔφη, καὶ τὰ μέγιστα θηρία, ἃ πρότερον αὐτὸν καθῆστο, καὶ ἐκόλαζε, καὶ ἐποίει δοῦλον· ταῦτα πάντα νενίκηκε, καὶ ἀπέῤῥιψεν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ κεκράτηκεν ἑαυτοῦ, ὥστε ἐκεῖνα νῦν τούτῳ δουλεύσι, καθάπερ τοῦτο ἐκείνοις πρότερον. Ποῖα λέγεις ταῦτα τὰ θηρία; πάνυ γὰρ ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι. Πρῶτον μὲν, ἔφη, τὴν Ἀγνοιαν, καὶ τὸν Πλάνον. Ἡ δοκοῦσί σοι θηρία ταῦτα εἶναι; Καὶ πονηρά γε, ἔφην ἐγώ. Εἶτα τὴν Λύπην, καὶ τὸν Ὀδυρμὸν, καὶ τὴν

Φιλαρ-

que salvi eritis, inquit. Hæ verò cùm eum susceperint, quò deducunt? Ad matrem suam, inquit. Ea verò quæ est? Beatitudo, inquit. Cujusmodi verò est? Videsne viam illam, quæ ducit ad fastigium illud, quæ arx est septorum omnium? In vestibulo igitur Matrona, constanti ætate, & formosa, in alto solio sedet, comta liberaliter, & citra luxum, coronâ floridâ peregregiè ornata. Ita sanè videtur. Ea igitur Beatitudo est, inquit. Cùm autem huc aliquis pervenerit, quid illa agit? Coronat eum, inquit, suâ vi, cæteræque virtutes omnes, ut eos qui maximis sint certaminibus defunctus? Quibus autem certaminibus is est defunctus? inquam. Tum ille: Maximis, inquit; & maximas belluas, quæ priùs ipsum devorabant, & cruciabant, & servitute premebant, superavit omnes, & à se profligavit, ipse sui juris factus: adeò ut illæ jam ei ita serviant, quemadmodum ipse dudum illis serviebat. Quasnam dicis belluas? Perquam enim audire cupio. Primùm, inquit, Ignorantiam & Errorem. An verò eas esse belluas non censes? Et quidem maleficas, inquam. Deinde Dolorem, Luctum, Avaritiam, Intemperantiam, & omnia genera vitiorum. His omnibus

Φιλαργυρίαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, καὶ τὴν λοιπὴν
ἅπασαν κακίαν· πάντων τούτων κρατεῖ, καὶ ὁ κρα-
τῶν ἔσται, ὥσπερ τὸ πρότερον. Ὦ καλῶν ἔργων
ἔφην ἐγὼ, καὶ καλλίστης νίκης· ἀλλ' ἐκεῖνο ἔτι
μοὶ εἰπὲ, τίς ἡ δύναμις τοῦ στεφάνου, ᾧ ἔφης
στεφανοῦσθαι αὐτόν; Εὐδαιμονικὴ, ὦ νεανίσκε·
καὶ στεφανωθεὶς ταύτῃ τῇ δυνάμει, εὐδαίμων γί-
νεται, καὶ μακάριος, καὶ οὐκ ἔχει ἐν ἑτέροις τὰς ἐλ-
πίδας τῆς εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ. Ὡς κα-
λὸν τὸ νίκημα λέγεις! ὅταν δὲ στεφανωθῇ,
τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει; Ἄγουσιν αὐτὸν αἱ
πολαζόσαι αἱ Ἀρεταὶ πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅ-
θεν ἦλθε πρότερον, καὶ δεικνύουσιν αὐτῷ τὰς ἐκ-
διαιρίσεις, ὡς κακῶς καὶ ἀθλίως ζῶσι, καὶ ὡς
ναυαγοῦσιν ἐν τῷ βίῳ, καὶ πλανῶνται, καὶ ἀγονία
καλακεκραλημένοι, ὥσπερ ὑπὸ πολεμίων· οἱ μὲν
ὑπ' Ἀκρασίας, οἱ δὲ ὑπ' ἀλλαζονείας, οἱ δὲ ὑπὸ
Φιλαργυρίας, ἕτεροι δὲ ὑπὸ Κενοδοξίας, οἱ δὲ
ὑφ' ἑτέρων κακῶν· ἐξ ὧν ἃ δύνανται ἐκλῦσαι ἑαυ-
τοὺς τῶν δεινῶν, οἷς δέδενται, ὥστε σωθῆναι, καὶ
ἀφικέσθαι ὅδε· ἀλλὰ παράστονται διὰ παντὸς τοῦ
βίου· τοῦτο δὲ πάσχουσι διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὴν
εὐθεῖαν ὁδὸν εὑρεῖν· ἐπελάθοντο γὰρ τοῦ τῆς
Δαιμονίας πρόσταγμα. Ὀρθῶς μοι δοκεῖς λέγειν·

ἀλλὰ

mperat; non paret, ut prius. O præclara, inquam, facinora, victoriamque pulcherrimam! Verùm illud etiam mihi dicito: quæ vis eſt illius coronæ, quâ eum ornari dicebas? Beatifica, ô adoleſcens. Nam qui eâ vi coronatur, fit beatus, & malorum expers, nec in aliis ſpem felicitatis habet repoſitam, ſed in ſemetipſo. O præclaram victoriam! Ubi autem coronatus eſt, quid facit, quòve abit? Virtutes eum deducunt eò unde antè venerat: & oſtendunt ei illos qui ibi agunt, ut malè & miſerè vivant, & ut vitæ naufragium faciant, & errent; & quaſi victi ab hoſtibus ducantur, alii ab Incontinentia, alii ab Arrogantia, alii ab Avaritia, alii à Vanæ gloriæ ſtudio, alii ab aliis malis. Quibus è difficultatibus, quibus conſtricti tenentur, ipſi eluctari non poſſunt, ut ſerventur, & huc perveniant: ſed per omnem ætatem turbantur. Quod eò illis accidit, quòd viam hanc invenire non poſſunt: quippe obliti mandatum quod Genius dederat. Rectè mihi dicere videris. Sed rurſus illud dubito, cur Virtutes eum locum illi monſtrent, unde priùs huc venerat. Non ſatis nôrat, neque intelligebat, inquit, quicquam eorum quæ ibi gererentur: ſed dubitabat; &, ob Ignorantiam

ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ἀπορῶ, διὰ τί δεικνύουσιν αὐτῷ τὸν τόπον ἐκεῖνον αἱ Ἀρεταὶ, ὅθεν ἦκεν τὸ πέρτερον. Οὐκ ἀκριβῶς ἤδει, δῆλον ἦν, ἔφη, δῆλον τῶν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδοιάζε· καὶ διὰ τὴν Ἄγνοιαν, καὶ τὸν Πλάνον, ὃν δὴ ἐπεπώκει, τὰ μὴ ὄντα ἀγαθὰ ἐνόμιζεν ἀγαθὰ εἶναι, καὶ τὰ μὴ ὄντα κακὰ, κακά. διὸ καὶ ἔζη κακῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι οἱ ἐκεῖ διαλῃζόντες· νῦν δὲ ἀπειληφὼς τὴν ἐπιστήμην ἧς συμφερόντων, αὐτός τε καλῶς ζῇ, καὶ τούτους θεωρεῖ, ὡς κακῶς πράττουσιν. Ἐπειδὰν ἓν θεωρήσῃ πάντα, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει; Ὅποι ἂν βάληται, ἔφη· παντα χῆ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἀσφάλεια, ὥσπερ τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἔχοντι· καὶ παντα χῆ ἃ ἂν ἀφίκηται, πάντα καλῶς βιώσεται μετὰ πάσης ἀσφαλείας· ὑποδέξονται γὰρ αὐτὸν ἀσμένως πάντες, καθάπερ τὸν ἰατρὸν οἱ πάσχοντες. Πότερον ἦν κἀκείνας τὰς γυναῖκας, ἃς ἔσης θηρία εἶναι, οὐκ ἔτι φοβεῖται, μή τι πάθῃ ὑπ' αὐτῶν; Οὐδὲν· ὃ μὴ διοχληθήσεται, ἔτε ὑπὸ Ὀδύνης, ἔτε ὑπὸ Λύπης, ἔτε ὑπ' Ἀκρασίας, ἔτε ὑπὸ Φιλαργυρίας, ἔτε ὑπὸ Πενίας, ἔτε ὑπ' ἄλλης κακῆς δουλείας· ἁπάντων γὰρ κυριεύει, καὶ ἐπάνω πάντων ἐστὶ τῷ πρέτερον αὐτῶν λυπῶν· καθάπερ οἱ ἐχιόδηκτοι· τὰ γὰρ θηρία δήπου πάντας τοὺς ἄλλους κακοποιεῖ· τὰ

ntiam & Errorem, quem imbiberat, ea quæ bo-
non ſunt, bona eſſe putabat; & mala, quæ ma-
non ſunt. Quare malè vivebat, ut cæteri, qui
i degunt. Nunc verò conducibilium rerum ſci-
ntiam conſecutus, cùm ipſe benè vivit, tum iſto-
um miſerias perſpicit. Hæc autem contemplatus,
uid agit, aut quò vadit? Quocunque voluerit,
quit. Ubique enim in tuto eſt, non ſecus ac ſi
Corycium antrum teneret. Et quocunque perve-
erit, omninò honeſtè vivet, ab omni periculo
emotiſſimus. Omnes enim eum libenter ſuſci-
pient, ut ægroti medicum. Numquid ergo illas
uoque mulieres, quas dicebas eſſe belluas, timere
deſiit, nihil ab eis expectans mali? Nihil. Neque
enim vel ab Dolore, vel ab Moleſtia, vel ab incon-
inentia, vel ab Avaritia, vel a Paupertate, vel ab
llo alio malo vexabitur. Omnibus enim domi-
natur, omnibus eſt ſuperior iis, à quibus antè ex-
ag.tabatur; quemadmodum viperarii. Nam ſer-
pentes, qui omnes alios ad necem uſque perſe-
quuntur, illos non lædunt, eò quod hoc veneni
remedium habent. Ita & hunc nihil lædit, eò
quod remedium habet. Rectè mihi dicere videris,

ποιοῦνται μέχρι θανάτου, ἐκεῖνος ὁ λυπεῖ, διὰ τ
ἔχειν ἀντιφάρμακον αὐτὸς τοῦτο. Καὶ τοῦτον ὁ
λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον. Καλῶς ἐμοὶ δ
κεῖς λέγειν· ἀλλ' ἔτι τοῦτό μοι εἰπέ, τίνες εἰσὶν οὗτ
οἱ δοκοῦντες ἐκεῖθεν ὑπὸ τοῦ βουνοῦ φλεγμαίνεσθαι;
οἱ μὲν αὐτῶν ἐστεφανωμένοι ἐμφασιν ποιοῦσιν εὐφ
σύνης τινός· οἱ δὲ ἀστεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμέ
νοι, καὶ τὰς κνήμας, καὶ τὰς κεφαλὰς δοκοῦσι τετρί
θαι· καλέχονται δὲ ὑπὸ γυναικῶν τινων. Οἱ μὲ
ἐστεφανωμένοι, σεσωσμένοι εἰσὶ πρὸς τὴν Παιδείαν
καὶ εὐφραίνονται, τετυχηκότες αὐτῆς· οἱ δὲ ἀστε
φάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι ὑπὸ τῆς Παιδεί
ας, ἀνακάμπτουσι, κακῶς καὶ ἀθλίως διακείμενοι
οἱ δὲ ἀποδεδειλιακότες, καὶ ἀναβεβηκότες πρὸς τὴν
Καρτερίαν, πάλιν ἀνακάμπτουσι, καὶ πλανῶνται
ἀνοδίᾳ. Αἱ δὲ γυναῖκες, αἱ μετ' αὐτῶν ἀκολουθοῦσαι
τίνες εἰσὶν αὗται; Λύπαι, ἔφη, καὶ Ὀδύναι, κ
Ἀθυμίαι, καὶ Ἀδοξίαι, καὶ Ἄγνοιαι. Πάντα κακὰ
λέγεις αὐτοῖς ἀκολουθεῖν. Νὴ Δία, πάντα, ἔφη,
ἀκολουθοῦσιν· ὅταν δὲ ἔτοι φλεγένωνται εἰς τὸ
πρῶτον περίβολον πρὸς τὴν Ἡδυπάθειαν, καὶ τὴν
Ἀκρασίαν, οὐκὶ αὐτὰς αἰτιῶνται, ἀλλ' εὐθὺς κα
κῶς λέγουσι καὶ τὴν Παιδείαν, καὶ τὰς ἐκεῖσε βα
δίζοντας, ὡς ταλαίπωροι καὶ ἄθλιοι εἰσὶ καὶ κακῶ

δαί

sed illud etiam mihi explica, quinam ii sunt qui inde à tumulo adventant? Quorum alii coronati, speciem hilaritatis præferunt; qui verò coronis carent, desperabundi, cum cruribus & capitibus attritis esse, tum à mulieribus quibusdam detineri videntur? Qui coronas gestant, inquit, incolumes ad Eruditionem pervenerunt, eâque se potitos esse lætantur. Qui autem coronis carent, partim ab Eruditione repudiati recedunt, malè ac miserè affecti; partim ignaviâ debilitati, cùm ad Tolerantiam ascendissent, retro redeuntes, nullo certò itinere oberrant. Mulieres verò, eos assectantes, quæ sunt? Ærumnæ, inquit, & Molestiæ, & Desperationes, & Ignominiæ, & Ignorationes. Si ita est, ut dicis, mala omnia eos assectantur. Utique profectò mala omnia. Cum verò isti in primum septum ad Luxuriam & Incontinentiam redierunt, non semetipsos accusant: sed statim & eruditioni, & id iter ingressis maledicunt, ut ærumnosis & miseris atque infelicibus, qui eâ vitâ, quam ipsi agant, relictâ, malè vivant, nec perfruantur ipsorum bonis. Quæ verò bona esse dicunt? Luxum, & Incontinentiam, ut summatim dicam. Nam pecudum more gulæ servire, maximorum bonorum

δαίμονες, οἱ τὸν βίον τὸν παρ' αὐτοῖς ἀπολιπόντες κακῶς ζῶσι, καὶ οὐκ ἀπολαύουσι τῆς παρ' αὐτοῖς ἀγαθῶν. Ποῖα δὲ λέγουσιν ἀγαθὰ εἶναι; τὴν Ἀσωτίαν καὶ τὴν Ἀκρασίαν, ὡς εἴποι ἄν τις ἐπὶ κεφαλαίου τὸ γὰρ εὐωχεῖσθαι βοσκημάτων τέρπον, ἀπόλαυσιν μεγίστων ἀγαθῶν ἡγοῦνται εἶναι. Αἱ δὲ ἕτεραι γυναῖκες αἱ ἐκεῖθεν φοιτῶσαι πλανῶσί τε καὶ γελῶσαι, τίνες καλοῦνται; Δόξαι, ἔφη· καὶ ἀγαγοῦσαι πρὸς τὴν Παιδείαν τὰς εἰσελθούσας πρὸς τὰς ἀρετὰς ἀνακάμπτουσιν ὅπως ἑτέρους ἀγάγωσι καὶ ἀναγγείλωσιν ὅτι εὐδαίμονες ἤδη γεγόνασιν ἐς τόδε ἀπήγαγον. Πάτερον οὖν, ἔφην ἐγὼ, αὖται ἔτι πρὸς τὰς Ἀρετὰς εὐπορεύονται; Ἔφη, Οὔ. Ἡ γὰρ θέμις Δόξαν εὐπορεύεσθαι πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, ἀλλὰ τῇ Παιδείᾳ φοβεραὶ διδόασιν αὐτάς· ἔστι, ὅταν ἡ Παιδεία φοβηθῇ, ἀνακάμπτουσιν αὖται πάλιν, ἄλλας ἄξουσαι· ὥσπερ αἱ νῆες, τὰ φορτία ἐξελόμεναι, πάλιν ἀνακάμπτουσιν, καὶ ἄλλων τινῶν γεμίζονται. Ταῦτα μὲν δὴ καλῶς μοι δοκεῖς, ἔφην, ἐξηγῆσθαι· ἀλλ' ἐκεῖνο ἔτι ἔρου ἡμῖν ἐφάνησας, τί περιστάτει τὸ Δαιμόνιον τοῖς εἰσπορευομένοις εἰς τὸν βίον ποιεῖν; Θαρρεῖν, ἔφη· διὸ καὶ ὑμεῖς θαρρεῖτε· πάντα γὰρ ἐξηγήσομαι, καὶ οὐδὲν φοβηθήσεσθε. Καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ. Ἐκείνας οὖν τὴν χεῖρα πάλιν, Ὁρᾶτε, ἔφη, τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣ δοκεῖ τυφλή τις εἶναι, καὶ ἐπὶ λί-

θῳ

esse fructum opinantur. Alteræ verò mulieres illinc profectæ, hilares & ridentes, quibus nominibus appellantur? Opiniones, inquit: & productis ad eruditionem iis qui ad Virtutes sunt ingressi, redeunt, ut alios adducant, atque renuncient, eos quos illò adduxerint, jam beatos esse factos. Utrum igitur, inquam, istæ ad Virtutes ingrediuntur? Non, inquit: neque enim fas est Opinionem intrare ad Scientiam: sed Eruditioni tradunt illos. Quos cum Eruditio susceperit, redeunt istæ, rursus alios adducturæ; veluti naves, expositis sarcinis reductæ, aliis rebus onerantur. Ista quidem mihi rectè explicare videris. Sed illud nondum declarasti, quid Genius in vitam introëuntibus præcipiat. Ut bonis animis sint, inquit. Quare bonis animis este & vos. Enarrabo enim omnia, neque quicquam prætermittam. Rectè dicis, inquam. Rursus igitur extentâ manu, Videtis, inquit, mulierem istam, quæ cœca esse videtur, & rotundo saxo insistere, quam vobis modò dixi Fortunam appellari? Videmus. Huic, inquit, fidem habere vetat, aut quicquam firmum putari, tutòve possideri, aut pro suo teneri, quod illi acceptum referatur. Nihil enim obstare, quo minùs ea

θέσεσθαι βούλει ἐράναι, ἢν καὶ ἄρτι ὑμῖν εἶπον ὅτι Τύχη καλεῖται; Ὁρῶμεν. Ταύτῃ κελεύει, ἔφη, μὴ πιστεύειν, καὶ βέβαιον μηδὲν πιστεύειν, μηδὲ ἀσφαλὲς ἔχειν, ὅ,τι ἂν παρ' αὐτῆς λάβῃ τις, μηδ' ὡς ἴδια ἡγεῖσθαι· ἐδὲν γὰρ κωλύει ταῦτα πάλιν ἀφελέσθαι, καὶ ἑτέρῳ διδόναι· πολλάκις γὰρ τοῦτο ἐωθε ποιεῖν· καὶ διὰ ταύτην ἂν ἡμῖν αἰτίαν κελεύει πρὸς τὰς ἑαυτῆς δύσεις καὶ ἥτλους γίγνεσθαι, καὶ μήτε χαίρειν ὅταν διδῷ, μήτε ἀθυμεῖν ὅταν ἀφέληται, καὶ μήτε ψέγειν αὐτὴν, μήτε ἐπαινεῖν· ἐδὲν γὰρ ποιεῖ μετὰ λογισμοῦ, ἀλλ' εἰκῇ, καὶ ὡς ἔτυχε πάντα, ὥσπερ προτερον ὑμῖν ἔλεξα. Διὰ τοῦτο οὖν τὸ Δαιμόνιον κελεύει, μὴ θαυμάζειν, ὅ, τι ἂν πράττῃ αὕτη μηδὲ γίγνεσθαι ὁμοίους τοῖς κακοῖς τραπεζίταις καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ὅταν μὲν λάβωσι τὸ ἀργύριον ὧδε σφῶν ἀνθρώπων, χαίρουσι, καὶ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι· ὅταν δὲ ἀπαιτῶνται, ἀγαναχτοῦσι, καὶ δεινὰ οἴονται πεπονθέναι, ἐ μνημονεύοντες, ὅτι ἐπὶ τούτῳ ἔλαβον τὰ θέματα, ἐφ' ᾧ ἐδὲν κωλύει τὸν θέμενον πάλιν κομίσασθαι· ὡσαύτως τοίνυν κελεύει ἔχειν τὸ Δαιμόνιον καὶ πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς δόσιν· καὶ μνημονεύειν, ὅτι τοιαύτην ἔχει φύσιν ἡ Τύχη, ὥστε, ἃ δέδωκεν, ἀφελέσθαι, καὶ ταχέως πάλιν δοῦναι πολλαπλάσια, αὖθις δὲ ἀφελέσθαι

eripiat, & alteri tradat. Sæpe enim eam hoc facere ſolere. Ob eam igitur cauſam monet, ne vincantur illius muneribus; neve gaudeant cum largiatur; neque doleant cum eripiat: utque eam neque laudent, neque vituperent. Neque enim quicquam conſultò facere, ſed temerè atque inconſideratè, ſicut antè vobis dixi. Quare Genius monet, ne mirentur, quicquid illa faciat: neve malos menſarios imitentur, qui acceptâ ab aliis pecuniâ gaudeant tanquam ſuâ, eâdemque repetitâ indignentur, atque injuriam ſibi factam putent; obliti nimirum, eâ conditione apud ſe fuiſſe depoſitam, ut abſque ullo impedimento à creditore reciperetur. Eodem ergo modo jubet Genius erga ejus munera eſſe affectos: & id Fortunæ eſſe ingenium meminiſſe, ut &, quæ dederit, eripiat, & ſubitò longè plura largiatur, rurſusque auferat ea quæ dederat: nec ea ſolùm, ſed illa etiam quæ illi antè habuerint. Quæ igitur det, accipi jubet ab ea; iiſque acceptis quamprimùm accedi ad conſtantem & tutam largitionem. Quænam illa eſt? inquam. Quam ab Eruditione ſunt accepturi, ſi eò pervenerint incolumes. Ea verò quæ eſt? Ve-

ἃ δέδωκεν· ἐ μόνον δὲ, ἀλλὰ κὴ τὰ περὶ τὰ
χονία. ἃ γὰρ δίδῳ, κελεύει λαμβάνειν πα
αὐτῆς, κὴ συντόμως ἀπελθεῖν ἔχοντα περὶ
τὴν βεβαίαν κὴ ἀσφαλῆ δόσιν. Ποίαν ταύτην
ἔφην ἐγώ. Ἣν λήθονσαι ἅπαξ τῆς Παιδείας, ἣν
διασωθῶσιν ἐκεῖ. Αὕτη δ' ἐν τίς ἐστιν; Ἡ ἀληθὴς
Ἐπιστήμη, ἔφη, τῶν συμφερόντων, κὴ ἀσφαλὴς
δόσις, κὴ βεβαία, κὴ ἀμεταβλητος· φεύγειν δ' ἂν
κελεύει συντόμως πρὸς ταύτην· κὴ ὅταν ἔλθωσι
πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, ἃς κὴ πρότερον ἔφην,
ὅτι Ἀκρασία κὴ Ἡδυπάθεια καλοῦνται, κὴ ἐν-
τεῦθεν κελεύει συντόμως ἀπαλλάττεσθαι, κὴ μὴ
πιστεύειν μηδὲ ταύταις μηδὲν, ἕως ἂν πρὸς τὴν
Ψευδοπαιδείαν ἀφίκωνται· κελεύει δ' ἂν αὐτοῖς
χρόνον τινὰ ἐνδιατρίψαι, κὴ λαβεῖν ὅ, τι ἂν βά-
λωνται παρ' αὐτῆς, ὥσπερ ἐφόδιον· εἶτα ἐντεῦθεν
ἀπιέναι πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν συντόμως.
Ταῦτ' ἐστὶν, ἃ πρόσταττε τὸ Δαιμόνιον. Ὅσις τοί-
νυν παρ' αὐτά τι ποιεῖ ἢ διδάσκει, ἀπόλλυται
κακὸς κακῶς. Ὁ μὲν δὲ μῦθος, ὦ ξένοι, ὁ ἐν τῷ
πίνακί, τοιοῦτος ἡμῖν ἐστιν. εἰ δὲ δεῖ τι περ
αὐθέδης περὶ ἑκάστου τούτων, οὐδεὶς φθόνος· ἐγὼ
γὰρ ὑμῖν φράσω. Καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ· ἀλλὰ

πῶ

ſcientia, inquit, rerum utilium, largitioque con-
ns, tuta & immurabilis. Quare celeriter ad
nc jubet confugi: cumque ad mulieres illas,
as antè dixi Incontinentiam & Luxuriam appel-
i, pervenerint, etiam ab iis ſtatim diſcedi, ac
his quidem fidem haberi ullam: donec ad Fal-
nominis Eruditionem progreſſi fuerint. Apud
nc vero ad tempus eos commorari jubet; & quic-
uid voluerint, ab ea pro viatico accipere: poſt
leriter inde ad Veram Eruditionem contendere.
Hæc ſunt mandata Genii: quæ qui aut non obſer-
t, aut non rectè accipit, malus malè perit. Ac
abula quidem, hoſpites, quam Tabula continet,
ujuſmodi eſt. Si quid verò amplius de horum
noquoque percontari placet, licebit. Ego enim
obis dicam. Rectè, inquam, dicis. Quid ergo
os Genius à Falſi nominis Eruditione jubet acci-
ere? Ea quæ uſui eſſe videntur. Quænam illa
ſunt? Literæ, inquit, & cæteræ diſciplinæ: quas
& Plato adoleſcentibus freni eſſe inſtar ait, ne aliis
rebus diſtrahantur. Num verò neceſſe eſt iſtas
accipere eum, qui ad veram Eruditionem perve-
nire velit, an non? Nulla id quidem neceſſitas co-

τί κελεύει αὐτὰς τὸ Δαιμόνιον λαβεῖν ἀπὸ τῆς Ψευδοπαιδείας; Ταῦθ' ἃ δοκεῖ εὔχρηστα εἶναι. Ταῦτ' ἔν τινα ἐστὶ; Γράμματα, ἔφη, καὶ τὰ τῶν ἄλλων μαθημάτων· ἃ καὶ Πλάτων φησὶν ὡσανεὶ χαλινὸν τινα δύναμιν ἔχειν τοῖς νέοις, ἵνα μὴ εἰς ἕτερα περισπῶνται. Πότερον δὲ ἀνάγκη ταῦτα λαβεῖν, εἰ μέλλοι τις ἥξειν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, ἢ ἔ; Ἀνάγκη μὲν οὐδεμία, ἔφη, χρήσιμα μέν τοί ἐστί· πρὸς δὲ τὸ βελτίως γενέσθαι οὐδὲν συμβάλλεται ταῦτα. Οὐδὲν ἄρα λέγεις ταῦτα χρήσιμα εἶναι πρὸς τὸ βελτίους γενέσθαι ἄνδρας; Ἔστι γὰρ καὶ ἄνευ τούτων βελτίους γενέσθαι· ὅμως δὲ οὐκ ἄχρηστα κἀκεῖνά ἐστιν· ὡς γὰρ δι' ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα πολλάκις, ὅμως μέντοί γε οὐκ ἄχρηστον ἦν, καὶ ἡμᾶς αὐτὰς τὴν φωνὴν ἀκριβεστέραν ἔχειν, κἂν τι συνήκαμεν· οὕτω καὶ ἄνευ τούτων τῶν μαθημάτων οὐδὲν κωλύει γενέσθαι. Πότερον οὐδὲν προέχουσιν ἔτι οἱ μαθηματικοὶ, πρὸς τὸ βελτίους γενέσθαι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων; Πῶς μέλλουσι προέχειν, ἐπειδὰν φαίνωνται ἠσκημένοι περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν ὥσπερ οἱ ἄλλοι, καὶ ἔτι καλεχόμενοι ὑπὸ πάσης κακίας; Οὐδὲν γὰρ κωλύει, εἰδέναι μὲν γράμματα, καὶ καλέχειν τὰ μαθήματα πάντα, ὁμοίως δὲ μέθυσον καὶ ἀκρατῆ

git. Nam commodæ illæ quidem ſunt, ſed ad incrementa virtutis nihil conferunt. Itane eas nihil conferre ad id dicis, ut viri meliores evadamus? Licet enim vel ſine his fieri meliores, inquit. Neque tamen inutiles ſunt etiam iſtæ. Ut enim aliquando per interpretem ea quæ dicuntur cognoſcimus; & tamen non incommodum fuerit, nos ipſos illius linguæ accuratiorem habere cognitionem, quamvis aliquid per interpretem acceperimus: ſic diſciplinis iſtis carere, nihil eſt quod vetet. Non ergo meliore conditione ſunt cæteris iſti Mathematici, nec faciliùs poſſunt fieri meliores? Quo pacto, inquit, præſtarent cæteris, cùm eos de rebus bonis & malis non minus ſentire perperam conſtet, quàm cæteros mortales, & omni adhuc vitiorum genere conſtrictos teneri? Nihil enim vetat, noſſe literas, & tenere diſciplinas omnes, & æquè tamen eſſe ebrioſum, intemperantem, avarum, injurium, proditorem, denique amentem. Multos certè quidem tales videre licet. Quæ ergo, inquit, iſtorum quaſi prærogativa eſt ob iſtas diſciplinas, ut viri evadant meliores? Nulla omnino eſſe videtur, ſiquidem ita ſe res habet. Sed

κρατῆ εἶναι, καὶ φιλάργυρον, καὶ ἄδικον, καὶ πε-
δότην, καὶ τὸ πέρας ἄφρονα. Ἀμέλει πολλοὺς τοι-
ούτους ἐσὶν ἰδεῖν. Πῶς ἂν ἔτοι παρέχοιεν, ἔφη, εἰς
τὸ βελτίους ἀνδρας γενέσθαι, ἕνεκα τούτων τῶν μα-
θημάτων; Οὐδαμῶς φαίνεται, ἐκ τούτου τοῦ λό-
γου. Ἀλλὰ τί ἐσιν, ἔφην ἐγὼ, τὸ αἴτιον, ὅτι ἐν
τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ διαρρίπτουσιν, ὥσπερ ἐγγίλα-
ζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν; Καὶ τί τοῦ-
το ὠφελεῖ αὐτούς, ἔφη, ὅταν πολλάκις ἐσὶν ἰδεῖν
ἀποδιδρασκομένους ἐκ τοῦ πρώτου περιβόλου ἀπὸ τῆς
Ἀκρασίας, καὶ τῆς ἄλλης κακίας εἰς τὸν τρίτον περι-
βόλον πρὸς τὴν Παιδείαν τὴν ἀληθινὴν, οἳ τούτους
τοὺς μαθηματικοὺς φιλοσοφήσουσιν; ὥστε, πῶς ἔτι πε-
ρέχουσιν; ἆρα ἢ ἀκινητόλεροι, ἢ δυσμαθέσεροί εἰσι.
Πῶς, ἔφην, τοῦτο, ἐγώ; Ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ πε-
ριβόλῳ εἰ μηδὲν ἄλλο, προσποιοῦνταί γε ἐπίσασθαι,
ἃ ἐκ οἴδασιν· ἕως δ' ἂν ἔχωσι ταύτην τὴν δόξα-
αν, ἀκινήτους αὐτοὺς ἀνάγκη εἶναι πρὸς τὸ ὁρμᾶν
πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν. Εἶτα τὸ ἕτερον
ἐχ ὁρᾷς, ὅτι καὶ αἱ Δόξαι ἐκ τοῦ πρώτου περιβόλου εἰσ-
πορεύονται πρὸς αὐτοὺς ὁμοίως; Ὥσε οὐδὲν ἔτι
ἐκείνων βελτίους εἰσὶν, ἐὰν μὴ καὶ τούτοις συνῇ Με-
λαμέλεια, καὶ πείθωσιν, ὅτι οὐ Παιδείαν ἔχουσιν,
ἀλλὰ Ψευδοπαιδείαν δι' ἣν ἀπαλῶνται· ἕτω δὲ

δια-

quæ causa est, inquam, cur in secundo versentur septo, tanquam Veræ Eruditioni vicini? Et quem, inquit, inde capiunt fructum? cùm sæpe videre liceat aliquos è primo septo ab Incontinentia cæterisque vitiis in tertium septum pervenire ad Veram Eruditionem, qui istos disciplinarum sectatores prætereunt? Quis ergo jam dicat eos præstare cæteris? Aut igitur segniores sunt, aut minùs dociles. Quomodo istud? inquam. Quia, qui in secundo septo sunt, ut nihil aliud, illud certè peccant, quod ea se scire profitentur quæ nesciunt. Quâ opinione dum imbuti sunt, segniores eos esse necesse est ad Veram Eruditionem expetendam. Deinde alterum illud non vides, ut Opiniones etiam è primo septo adhuc ad eos commeent? Quare nihilo cæteris hi meliores sunt, nisi cum ipsis etiam Pœnitentia se conjunxerit: persuasumque habuerint, non vera, sed Falsi nominis Eruditione se esse præditos, à qua in errores inducantur, eoque statu rerum salvi atque incolumes esse nequeant. Et vos igitur, hospites, inquit, nisi ita feceritis, & in iis quæ diximus, diu multumque versati fueritis, donec habitum acquiratis, (nam sæpius

διακείμενοι, οὐκ ἂν πόλε σωθεῖεν. Καὶ ὑμεῖς τοίνυν, ὦ ξένοι, ἔφη, ὅτω ποιεῖτε, καὶ ἐνδιαλείβεσθε τοῖς λεγομένοις, μέχρις ἂν ἔξιν λαβεῖν. ἀλλὰ περὶ ἧς αὐτῶν πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν, καὶ μὴ διαλείπειν· τὰ δὲ ἄλλα πάρεργα ἡγήσασθε· εἰ δὲ μή, οὐδὲν ὄφελος ἔσαι ὧν νῦν ἀκούσε. Ποιήσομεν. Τοῦτο δὲ ἐξήγησαι, πῶς οὐκ ἔσιν ἀγαθὰ, ὅσα λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τῆς Τύχης; οἷον τὸ ζῆν, τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν, τὸ τέκνα ἔχειν, τὸ νικᾶν, καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τούτοις ἀπαπλήσια ἢ πάλιν, τὰ ἐναντία πῶς οὐκ ἔσι κακά; πάνυ γὰ ἡμῖν ἀπάδοξον καὶ ἄπιστον δοκεῖ τὸ λεγόμενον. Ἄγε τοίνυν πειρῶ, ἔφη. ἀποκρίνασθαι τὸ φαινόμενον, ἀεὶ ὧν ἄν σε ἐρωτῶ. Ἀλλὰ ποιήσω τοῦτο, ἔφην ἐγώ. Πότερον ἂν κἂν κακῶς τις ζῇ, ἀγαθὸν ἐκείνῳ τὸ ζῆν; Οὐ μοι δοκεῖ· ἀλλὰ κακὸν, ἔφην ἐγώ. Πῶς ἂν ἀγαθόν ἐσι τὸ ζῆν, ἔφη, εἴπερ τούτῳ ἐσὶ κακόν; Ὅτι τοῖς μὲν κακῶς ζῶσι, κακόν μοι δοκεῖ εἶναι· τοῖς δὲ καλῶς, ἀγαθόν. Καὶ κακὸν ἄρα λέγεις τὸ ζῆν, καὶ ἀγαθὸν εἶναι; Ἔγωγε. Μὴ ἂν ἀπιθάνως λέγε ἀδύναλον γὰ, τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ κακὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι· ὅτω γὰ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἱρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα ἀεί. Ἀπίθανον μέν. Ἀλλὰ πῶς, εἰ τὸ κακῶς ζῆν, ᾧ ἂν ὑπάρχοι, κακόν τι ὑπάρχει αὐτῷ, κακὸν αὐτὸ τὸ ζῆν ἐσιν; Ἀλλ' ἃ τὸ αὐτὸ, ἔφη, ὑπάρχει τὸ ζῆν τῷ κακῶς ζῆν ἢ ἅ σοι φαίνεται; Ἀμέλει καὶ ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτὸ εἶναι. Τὸ κακῶς τοίνυν ζῆν κακόν ἐσι. Τὸ δὲ ζῆν ἃ κακόν ἐσιν· ἐπεὶ εἰ ἦν κακὸν, τοῖς ζῶσι καλῶς κακὸν δὴ ὑπῆρχεν, ἐπεὶ τὸ ζῆν αὐτοῖς ὑπῆρχεν, ὅπερ ἐσὶ κακόν. Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν. Ἐπεὶ τοίνυν ἀμφοῖν ἐροις συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κακῶς ζῶσι, καὶ

τοῖς

eadem revolvenda ſunt, nec intermittenda, ſed cætera præ his ſupervacanea putanda,) nullus vobis eorum uſus erit, quæ auditis. Faciemus. Sed hoc declara, cur bona non ſint ea quæ homines à Fortuna accipiunt? ut vita, ut ſanitas, divitiæ, gloria, liberi, victoria, cæteraque ea quæ his adverſantur, cur mala non ſint? Omnino enim admirabilis & incredibilis iſta nobis videtur oratio. Age ergo; da, inquit, operam, ut ad ea, quæ rogâro, id reſpondeas quod tibi videtur. Ita faciam, inqam. Utrum igitur etiam ei, qui malè vivit, bonum eſt vivere? Non videtur mihi; ſed malum. Quo pacto ergo, inquit, bonum eſt vivere, ſi illi malum eſt? Quia ut malè viventibus, malum mihi videtur vivere; ita benè, bonum. Et malum igitur eſſe dicis vivere, & bonum? Ego verò. Cave abſurdè loquaris. Neque enim fieri poteſt, ut res eadem & mala & bona ſit. Sic enim & utilis erit & noxia, ſimulque ſemper & expetenda & fugienda. Abſurdum id quidem. Sed, ſi is, qui malè vivit, malum habet; quo pacto ipſa vita mala erit? Atque non idem eſt, inquit, vivere, & malè vivere. An non & tibi videtur? Profecto nec mihi videtur eſſe idem. Malè igitur vivere malum eſt. Vivere autem non eſt malum. Malum enim ſi eſſet, etiam bene viventibus utique

eſſet

τοῖς καλῶς; ἐκ ἂν εἴη ἄτε ἀγαθὸν ὂν τὸ ζῆν, ἄτε κακόν· ὥσπερ δὲ τὸ τέμνειν, καὶ καίειν, οὕτω τοῖς ἀρρώστοις ἐστὶν ἐστὶ νοσεροῦν καὶ ὑγιεινόν· ἐκεῖνο ἄτω καὶ ἐπὶ τοῦ ζῆν ἐστὶ ταῦτα. Σὺ τοίνυν ἄτω θεώρησον· πότερον ἂν βέλτιον ζῆν κακῶς, ἢ ἀποθανεῖν καλῶς καὶ ἀνδρείως; Ἀποθανεῖν ἔγωγε καλῶς. Οὐκοῦν δῆλόν ἐστὶ τὸ ἀποθανεῖν κακόν ἐστιν, εἴπερ αἱρετώτερόν ἐστι πολλάκις τὸ ἀποθανεῖν τοῦ ζῆν. Ἔστι ταῦτα. Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ ὑγιαίνειν, καὶ νοσεῖν· πολλάκις γὰρ συμφέρει ὑγιαίνειν, ἀλλὰ τἀναντίον, ὅταν ἡ περίστασις τοιαύτη. Ἀληθῆ λέγεις. Ἄγε δή, σκεψώμεθα καὶ περὶ τοῦ πλουτεῖν ἄτως· εἰ ἄγε θεωρεῖν ἐστιν, ὡς πολλάκις ἐστὶν ἰδεῖν ὑπάρχοντά τινι πλοῦτον, κακῶς δὲ ζῶντα τὸν βίον καὶ ἀθλίως. Νὴ Δία, πολλοὺς γε. Οὐκοῦν δὴν τούτοις ὁ πλοῦτος βοηθεῖ εἰς τὸ ζῆν καλῶς; Οὐ φαίνεται· αὐτοὶ γοῦν φαῦλοί εἰσιν. Οὐκοῦν τὸ παιδαίους εἶναι, οὐχ ὁ πλοῦτος ποιεῖ, ἀλλὰ ἡ Παιδεία. Εἰκός γε. Ἐπὶ τούτῳ ἄρα τοῦ λόγου ὁ πλοῦτος ἀγαθόν ἐστιν, εἴπερ βοηθεῖ τοῖς ἔχουσιν αὐτὸν, εἰς τὸ βέλτιους εἶναι; φαίνεται. Οὔτως δὴ συμφέρει ἄρα ἐνίοις πλεῖν, ὅταν μὴ ἐπίστασθαι τῷ πλοίῳ χρῆσθαι. Δοκεῖ μοι. Πῶς ἂν τοῦτο ἄν τις κρίνειν ἀγαθὸν εἶναι, ὃ πολλάκις οὐ συμφέρει ὑπάρχειν; Οὐδαμῶς. Οὐκοῦν εἰ μέν τις ἐπίσταιτο πλοίῳ χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, εὖ βιώσεται· εἰ δὲ μή, κακῶς. Ἀληθέστατά μοι δοκεῖς τοῦτο λέγειν. Καὶ τὸ σύνολον δή, τὸ τιμᾶν ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, ἢ ἀτιμάζειν, ὡς κακὰ, τοῦτό ἐστι τὸ ταράττειν τοὺς ἀνθρώπους καὶ βλάπτειν, ὅταν τιμῶνταί τε αὐτὰ, καὶ οἴονται διὰ τούτων μόνων εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν· καὶ παντὸς ἐπομένως πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκεῖν εἶναι. ταῦτα δὲ πάσχουσι διὰ τὴν τῶ

eſſet malum. Vitam enim haberent, quæ malum eſſet. Vera mihi videris dicere. Quia ergo fit ut vita utriſque ſupperat, tam malè quàm bene viventibus; vivere neque malum fuerit, neque bonum; ſicut neque ſecare & urere. Nam ægrotantibus quidem ea ſalubria ſunt, ſanis verò noxia. Eodem modo igitur, & vita ſe habet. Proinde ſic tu rem conſidera: Mallesne malè vivere, an mortem benè oppetere, ac fortiter? Ego verò honeſtè mori. Ergo neque mori eſt malum. Siquidem oppetere mortem ſæpè magis eſt expetendum, quàm vivere. Sunt iſta vera. Eadem ergo eſt & ſanitatis ratio, & morborum. Sæpè enim valere non prodeſt, ſi caſus aliquis ita tulerit. Vera dicis. Age verò, & divitias eodem modo conſideremus: ſi modò illud conſiderare eſt, quod ſæpè videre licet, eundem & habere divitias, & malè miſerèque vivere. Mehercule multos. Nihil ergo eis divitiæ conferunt ad bene beatèque vivendum? Non videtur, cùm ipſi mali ſint. Viros ergo bonos, non Divitiæ, ſed Eruditio facit. Probabile quidem eſt. Hâc ergo ratione Divitiæ quî bonum ſunt, cùm poſſeſſores ſuos in eo non adjuvent ut fiant meliores? Ita videtur. Ergo nonnullis ne expedit quidem eſſe divites, cùm divitiis uti neſciant. Meâ quidem opinione. Quo pacto ergo id quiſquam bonum judicabit, quod ſæpe nullo modo ſuppetere prodeſt? Nullo pacto. Si quis ergo divitiis benè & peritè uti ſcierit, benè vivet: ſin minùs, malè. Veriſſima dicere mihi videris. Ad ſummam, quia hæc aut in pretio ſunt, ut bona; aut in contemtu, ut mala: id ipſum eſt quod homines perturbet & lædat; cùm ſcilicet ea mortales magni faciunt, ſeque per ea ſola Felicitatis fore compo-

τῦ ἀγαθῦ ἄγνοιαν. Ἀγνοῦσι γὰρ, ὅτι ἡ γίνεσθαι ἐ
κακῶν ἀγαθόν. Πλεῖστον δὲ ἐσι πολλοὺς κλησαμέ
νους ἰδεῖν ἐκ κακῶν καὶ αἰσχρῶν ἔργων· οἷον λέγ
ἐκ τῦ πεφιδιδόναι καὶ λιπίζειν καὶ ἀνδροφονεῖν
συκοφαντεῖν καὶ ἁποστερεῖν καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν
μοχθηρῶν. Ἔσι ταῦτα. Εἰ τοίνυν γίνεσθαι ἐ
κακῦ ἀγαθὸν μηδὲν, ὥσπερ εἰκός· πλεῖστον δ
γίνεσθαι ἐκ κακῶν ἔργων· ἀνάγκη μὴ εἶναι ἀγα
θὸν τὸν πλεῖστον. Συμβαίνει ἄτοις ἐκ τύτυ τῦ λόγ
Ἀλλ' ἐδὲ τὸ φρονεῖν γε ἐδὲ δικαιοπραγεῖν κ
ἔσι κτήσασθαι ἐκ κακῶν ἔργων. Ὡσαύτως δὲ ἐδ
τὸ ἀδικεῖν καὶ ἀφρονεῖν ἐκ καλῶν ἔργων· ἐδὲ ὑπά
χειν ἅμα τὰ αὐτὰ σύνασθαι. Πλεῖστον δὲ καὶ δύ
αν καὶ τὸ νικᾶν καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τύτοις παρα
πλήσια, κὠλεν κωλύει ὑπάρχειν τινὶ, ἀλλὰ με
γὰ κακίας πολλῆς· ὥσε ἐκ ἂν ἦ ταῦτα ἀγαθ
ἄτε κακά. ἀλλὰ τὸ φρονεῖν μόνον ἀγαθὸν, τὸ δ
ἀφρονεῖν κακόν. Ἱκανῶς μοι δοκεῖς λέγειν, ἔφη

tes opinentur: eorumque cauſâ ordine faciunt omnia, etſi maximè impia eſſe videantur. Hæc verò eis accidunt, quia, quid bonum ſit, ignorant. Illud enim ignorant, bonum ex malo fieri nequaquam. Multos autem videre licet in divitiarum poſſeſſionem ex peſſimis & turpiſſimis facinoribus deveniſſe, veluti proditionibus, deprædationibus, homicidiis, calumniis, rapinis, aliiſque compluribus & pravis operibus. Ita res eſt. Si igitur, ut par eſt, ex malo bonum nullum provenit divitiæ verò ex malis facinoribus proveniunt; divitias nequaquam bonum eſſe neceſſe eſt. Sic ex iſto ſermone contingit. Cæterùm ne ſapientia quidem & juſtitia ex malis operibus acquiri poteſt: neque itidem injuſtitia & inſipientia ex bonis. Siquidem ipſa eadem ſimul conſiſtere non poſſunt. Divitias verò & gloriam & victorias & reliqua id genus multa cum pravitate cuiquam contingere nihil prohibet. Quapropter hæc neque bona neque mala cenſeantur. Cæterùm ſapientia duntaxat bonum: Inſipientia verò malum. Rectè, inquam, & ſufficienter mihi dicere videris.

BRITISH MUSEUM
30
66